

DECIR

DEJO DEI

Decir

Avtorske pravice © 20. 12. 2022

Vse pravice pridržane.

VSEBINA – DECIZI

1. DECIZ: VEST
2. DECIZ: GRADNIK NAČINA ŽIVLJENJA
3. DECIZ: VERA JE SLEPO UGIBANJE
4. DECIZ: IZVOR VESTI
5. DECIZ: ISKANJE RESNICE
6. DECIZ: ANTI STARE RELIGIJE
7. DECIZ: 1. POGlavJEUTRINKOV IZ ŽIVLJENJA NENAVADNEGA ČLOVEKA
8. DECIZ: PARTNERSTVO
9. DECIZ: VIRTUALNI SVETovi
10. DECIZ (obredni): BLAGOSLAVLJANJE
11. DECIZ: ORODJA RAZSVETLITVE
12. DECIZ: HIERARHIJA PRIORITET
13. DECIZ: NARAVA TRPLJENJA
14. DECIZ: NAŠ SOVRAŽNIK SO NAŠE SLABOSTI
15. DECIZ (obredni): OBRED ODPIRANJA TOKOV
16. DECIZ: SLAVILNO-ČASTILNA MOLITEV
17. DECIZ (obredni): RAZSVETLENIKANJE
18. DECIZ (obredni): OBRED ODPUŠČANJA PREKRŠKOV ZOPER VEST
19. DECIZ: BITI DECIST
20. DECIZ (obredni): RAZSVETILNICA
21. DECIZ: ZAHVALJEVANJE
22. DECIZ: MAITREJE
23. DECIZ: UČENKA – UČITELJICA
24. DECIZ (obredni): OBRED PLAMENA
25. DECIZ: PONOS DECISTA
26. DECIZ: GLASBA
27. DECIZ: UPORABA VERE – IZSTOP IZ DECIZMA
28. DECIZ: ČLOVEŠKA DUŠA
29. DECIZ: MREŽA KREPOSTI
30. DECIZ: NI OBVEZNIH DEJAVNOSTI
31. DECIZ: KRESNIČKA

32. DECIZ: KALKIJA (MISTIKA DECISTA)

33. DECIZ: RELIGIOZNA DELA

34. DECIZ: DELJENJE MNENJ

35. DECIZ: 2. POGlavJE
UTRINKOV IZ ŽIVLJENJA
NENAVADNEGA ČLOVEKA

36. DECIZ (obredni): POGREB

37. DECIZ: SRČNICA

38. DECIZ (obredni): DECIZANJE
(INICIACIJA)

39. DECIZ: TRŽNICA DUHOVNIH
PONUDB

40. DECIZ: NARAVA
DOKAZOVANJA

41. DECIZ: PREDNOSTI
KREPOSTNEGA ŽIVLJENJA

42. DECIZ: INTELIGENTNA KREPOST

43. DECIZ (obredni): DECIRANJE

44. DECIZ: STVARSTVO ALI VSE,
KAR OBSTAJA

45. DECIZ (obredni): OBRED
ČRNEGA KAMNA

46. DECIZ: RAZUMETI NEUPORABO
VERE

47. DECIZ (obredni): POROKA

48. DECIZ: NARAVA HREPENENJA

49. DECIZ (obredni): RASTLINJENJE

50. DECIZ: BESEDA MORDA

51. DECIZ: TEKMOVALNOST –
SODELOVANJE

52. DECIZ: SOVRAŠTVO

53. DECIZ: MAKSIMALNA KREPOST

54. DECIZ: OD ŽELEZNE DO ZLATE
DOBE

55. DECIZ: ČUTILA, KI JIH ŠE
NIMAMO

56. DECIZ (obredni): ZVEZDA –
ZVEZDE

57. DECIZ (obredni): OSEBNI
OBRED

58. DECIZ: VERA – OKVARJENA
STVAR

59. DECIZ: KNJIGE NISO
NEZMOTLJIVE

60. DECIZ: PREHRANJEVANJE

61. DECIZ: SVOBODNA VOLJA

62. DECIZ: MATERIALNO –
DUHOVNO

63. DECIZ: 3. POGlavJE
UTRINKOV IZ ŽIVLJENJA
NENAVADNEGA ČLOVEKA

64. DECIZ: AGNOSTIČNA
PRIHODNOST

65. DECIZ: UPORABA OBREDIJ

66. DECIZ: NARAVA TRADICIJE

67. DECIZ: DREVO DECIZMA

68. DECIZ: OBSTOJ MEJA

69. DECIZ: NAŠA VIZIJA

70. DECIZ: VZPON DECISTIČNE
DEMOKRE

71. DECIZ: POUČITEV, NATO
OCENITEV

72. DECIZ: DEMOKRE

73. DECIZ: EKONOMSKI SISTEMI

74. DECIZ: PREDANOST ALI
FANATIZEM

75. DECIZ: POTREBA PO
VIZIONARJIH

76. DECIZ: NARAVA NARAVE

77. DECIZ: POHODI LUČI

78. DECIZ: OBRAMBA PRED
NASILJEM

79. DECIZ: ORGANIZIRANOST
SKUPNOSTI

80. DECIZ: VSI SMO DUHOVNIKI

81. DECIZ: DUŠA

82. DECIZ: DRUŽINA SEDMIH TOČK

83. DECIZ: NE DOGMATIZMU

84. DECIZ: GOSPODAR
GOSPODARJEV

85. DECIZ: NAŠA GOTOVOST

86. DECIZ: ISKALCI RESNICE

87. DECIZ: SKUPINE VLADAJO

88. DECIZ: VERJETNOST

89. DECIZ: SMISEL JE GRADITEV
RAJEV

90. DECIZ: NARAVA PROBLEMOM

91. DECIZ: 4.
POGLAVJE UTRINKOV IZ ŽIVLJENJA
NENAVADNEGA ČLOVEKA

92. DECIZ: RAZVOJ OSEBNOSTI

93. DECIZ: VREDNOST INTELIGENCE
PRIMATA HOMO SAPIENSA

94. DECIZ: NAŠE BARVE

95. DECIZ: VZGOJA OTROK

96. DECIZ: ILUZIJA ZAČETKA IN
KONCA

97. DECIZ: ZIBELKA MNOGIH VRST

98. DECIZ: TRIK OBDARJENOSTI

99. DECIZ: BODITE RAZSVETLJENI

1. DECIZ: VEST

Srce človekove pravičnosti je človekova vest.

Srce človekove krivičnosti je človekova vest.

Srce človekove kreposti je človekova vest.

Srce človekove slabosti je človekova vest.

Srce človekove dobrote je človekova vest.

Srce človekove hudobije je človekova vest.

Vsak človek ima svojo vest, ki edina določa njegovo pravičnost.

Vsak človek ima svojo vest, ki edina določa njegovo krivičnost.

Vsak človek ima svojo vest, ki edina določa njegovo krepost.

Vsak človek ima svojo vest, ki edina določa njegovo slabost.

Vsak človek ima svojo vest, ki edina določa njegovo dobroto.

Vsak človek ima svojo vest, ki edina določa njegovo hudobijo.

Človeku njegove pravičnosti ne določa vest drugega človeka.

Človeku njegove krivičnosti ne določa vest drugega človeka.

Človeku njegove kreposti ne določa vest drugega človeka.

Človeku njegove slabosti ne določa vest drugega človeka.

Človeku njegove dobrote ne določa vest drugega človeka.

Človeku njegove hudobije ne določa vest drugega človeka.

Pravičnost je tisto, kar človek s svojo vestjo občuti kot pravičnost.

Krivičnost je tisto, kar človek s svojo vestjo občuti kot krivičnost.

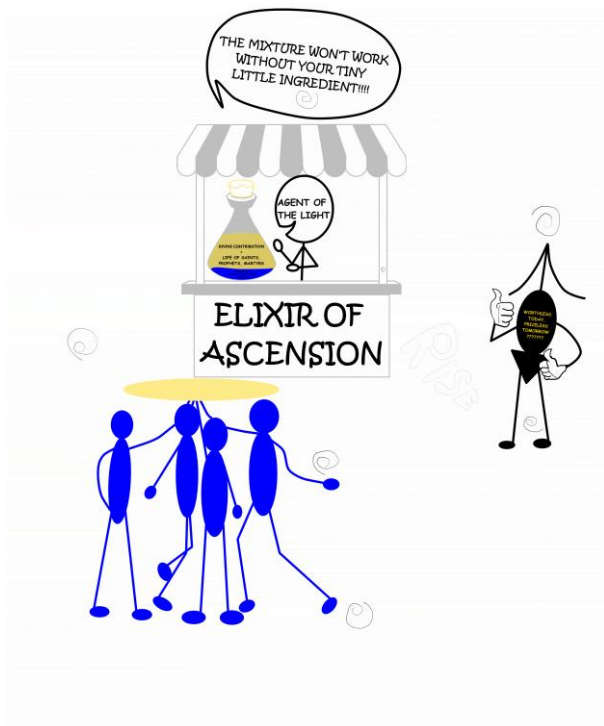
Krepost je tisto, kar človek s svojo vestjo občuti kot krepost.

Slabost je tisto, kar človek s svojo vestjo občuti kot slabost.

Dobrota je tisto, kar človek s svojo vestjo občuti kot dobroto.

Hudobija je tisto, kar človek s svojo vestjo občuti kot hudobijo.

Vest vsakega človeka je njegovo občutenje pravičnega in nepravilnega in ima središče v njegovih možganih.

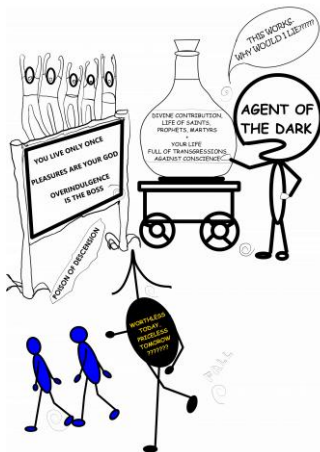

Kakovost posameznikove vesti je odvisna od znanja, ki ga ima posameznik, od stopnje zavzetosti posameznika do uporabe svoje vesti in od fizičnega zdravja njegovih možganov.

Vest je središče človekove kreposti in osrednji sistem, ki dviga identiteto primata homo sapiensa iz divje živali v nadživalski status človeka.

Nekateri poskušajo z vsemi svojimi močmi razvrednotiti veljavnost in pomembnost vesti. Po navadi so to ljudje, ki nočejo, da bi jim občutek krivde kvaril užitke, ki si jih ustvarjajo v svojih pred zdravo vestjo »skritih kletkah«.

Človek, ki ne uporablja svoje vesti, je organizem v okvari in je rak celica človeških družb – je deformirano bitje z izklopljenim enim od najnaprednejših sistemov svojega organizma.

2. DECIZ: GRADNIK NAČINA ŽIVLJENJA

Kaj je tvoje življenje?

Kdo si?

Piješ, ješ, spiš. Poskušaš ujeti čim več prijetnih občutkov in delaš neštete stvari, da bi jih ujel.

Staraš se.

Tvoje znanje se povečuje.

Za koga in za kaj?

Kaj je tvoje življenje, če pogledaš nanj iz širše perspektive?

Kaj predstavljaš?

Kaj oziroma kdo uporablja tvoje življenje kot gradbeni blok v svojem gradu, in da, tvoje življenje je gradbeni blok v nekogaršnjem gradu. Vsak človek je gradbeni blok oziroma gradbeni material, ki sestavlja grad ali več gradov, ki so jih skozi čas postavili ljudje.

Bi rad vedel, del čigavega gradu je tvoje življenje?

Ali hočeš vedeti, na katerem mestu v enem od teh gradov je tvoj gradnik življenja, ali ti je vseeno, kam si umeščen?

Avtor nauka, ki ga bereš, z naukom, ki ga bereš, gradi decistični grad. Ta grad bo v prihodnosti sestavljalo na milijarde gradbenih blokov z vseh koncev znanega človeškega sveta.

Morda si ti eden od teh gradnikov.

Morda nisi.

Odkriti grad, v katerega sodi kockica tvojega življenja, je zahtevna odisejada. Vsak modro-inteligenten posameznik mora z uporabo svoje vesti in svojega intelekta sam odkriti, v katero zgradbo – v kateri grad spada njegovo življenje. To je ena od najpomembnejših nalog v življenju zdravega človeka, saj določi in izpostavi ladjo na morju plovil svetovnih nazorov, ki jo bo poganjalo in jo poganja njegovo življenje.

Decizem ni nauk za vsakega človeka.

Decizem je nauk za tiste ljudi, ki čutijo, da je mesto, na katerem mora stati njihovo življenje, mogočna decistična ladja, mogočen decistični grad.

Ti si na potezi, da odkriješ, ali si bil rojen, da postaneš decist ali ne.

Človek lahko premore pogum za priznanje, da je njegovo življenje celica v organizmu človeštva. Lahko pa te pameti in tega poguma ne premore in se slepi, da njegovo življenje ne vzdržuje ničesar drugega kot samo njega samega.

Če je torej tvoje življenje gradbeni blok v nekogaršnjem gradu ne glede na to, ali ti je to všeč ali ne, ali se ti potemtakem ne zdi mnogo pametneje, da bolj aktivno sodeluješ pri tem, kje se bo tvoj gradbeni blok življenja nahajal, kot pa da ta izredno resen del svojega življenja prepustiš naključju oziroma tebi neznanim gradbincem?

Bodi pametno bitje in živi pametno življenje.

Sodeluj pri izgradnji boljšega sveta za sebe, za svojo vrsto in za vse ostale vrste.

Ne bodi gnilo truplo, ampak zdravo in krepko bitje.

Bodi zdrav kodni zapis v programu človeštva.

3. DECIZ: VERA JE SLEPO UGIBANJE

Vera je slepo ugibanje.

Vera je delanje gotovih zaključkov tam, kjer ni gotovosti.

Vera je najbolj gotova pot v slepo ulico.

Vera je primitivno orodje, ki ga uporabljajo nespametni ljudje.

Vera je preveza, prevezana čez oči nezainteresiranih za resnico.

Vera je nevarno orodje v rokah manipulantov in izkoriščevalcev neukih.

Vera je tolažba za slabiče.

Vera je spreminjanje teorij in možnosti v »gotova dejstva« brez za to potrebnih dokazov.

Vera je eno od najbolj škodljivih in neumnih orodij, kar jih je človek kadarkoli v svoji zgodovini uporabljal.

4. DECIZ: IZVOR VESTI

Človek je primat, ki se je boril in se bori za preživetje. V preteklosti je živel v okolju, kjer se je boril za preživetje z mnogimi drugimi vrstami. Narava ga je izoblikovala v izredno tekmovalno in nasilno bitje. Človek se je skozi čas razmnožil in si podredil druge vrste na Zemlji. Razmnožil se je tako številčno, da je poselil celoten matični planet. Okolje, v katerem se je primat razvijal, se je zato drastično spremenilo. Človekova tekmovalnost in nasilnost sta se obrnila proti njemu samemu. Tisto, kar se je po naravnih procesih razvijalo v človeku za boj zoper druge vrste, se je obrnilo proti njemu samemu. Človek je postal človeku tekmeč in sovražnik. Človeški organizem je skozi tisočletja zaznal, da je sam sebi sovražnik, zato je v možganih začel razvijati sisteme za odpravo nesrečne situacije, v katero je ujel samega sebe. Vsa morala in etika, ki ju človek premore, izvirata iz teh novejših sistemov v naprednejših predelih naših možganov. Vsi poskusi za izboljšanje kakovosti človeškega življenja v človeških družbah izvirajo iz teh možganskih sistemov.

5. DECIZ: ISKANJE RESNICE

Človeštvo ne ve, ali obstaja bog ali ne.

Človeštvo ne ve, ali obstaja boginja ali ne.

Človeštvo ne ve, ali obstajajo bogovi ali ne.

Človeštvo ne ve, ali obstajajo boginje ali ne.

Človeštvo ne ve, ali obstaja vsevedno bitje ali ne.

Človeštvo ne ve, ali obstaja vseмогоčno bitje ali ne.

Človeštvo marsičesa ne ve in nič ni narobe, da je tako, dokler človeštvo ne preneha iskati pravih odgovorov na še neodgovorjena vprašanja.

Največji ljudje v zgodovini človeštva so do smrti iskali resnice obstoječega.

Niso se zadovoljili s pravljicami.

Niso jih premamila okusna slepila.

Niso se ustrašili groženj in ustrahovanj.

Največji ljudje v zgodovini človeštva so do smrti iskali resnice obstoječega.

6. DECIZ: ANTI STARE RELIGIJE

Prerok nauk uči.

Mesijo napove za konec svojih dni, ki on sam bo, ki bo svoj nauk v prah drobil, ko časi bodo spremenili se, ko bitja bodo nadgradila se.

Takrat prerok mesija in njegov nasprotnik v eni osebi je,
s prvo roko stari nauk drobi, z drugo novega gradi.

Vzgojen od starih nazorov, da postane njihova poguba.

Zver s sedmimi glavami mu pravijo sovražniki.

Prinašalec luči ga kličejo prijatelji.

Rojen in vzgojen, da postane omega starega sveta.

Rojen in vzgojen, da postane alfa novega.

Vse religije, ki jih čas in sledilci ohranijo pri življenju imajo podoben življenski krog. Ko se postarajo in približajo smrti postanejo in so nasprotje ideala svojega učitelja in ustanovitelja.

Jezusove religije v svojih končnih stadijih postanejo izrojene in pokvarjene – postanejo Antikrist. Premagal jih bo drugi prihod jezusovega duha v telesu novega preroka.

Krišnove religije v svojih zaključnih življenskih fazah postanejo Kali. Izrojene in pokvarjene bijejo bitko proti Kalkiju – čistilcu nesnage starih religij.

Mohamedove religije v svojih zadnjih življenskih etapah postanejo Dajjal. Izrojene in pokvarjene bijejo bitko z Mahdijem – prinašalcem luči novega obdobja.

Buda Gautamove religije proti koncu svojega obstajanja postanejo izrodki častihlepnežev, pohlepnežev in arogantnežev. Z globalnega odra svetovnih nazorov jih bo prišel pomesti gospod Maitreja.

Vse religije, ki jih čas in sledilci ohranijo pri življenju imajo podoben življenski krog. Ko se postarajo in približajo smrti postanejo in so nasprotje ideala svojega učitelja in ustanovitelja.

Rojen in vzgojen, da postane omega starega sveta.

Rojen in vzgojen, da postane alfa novega.

Zver s sedmimi glavami mu pravijo sovražniki.

Prinašalec luči ga kličejo prijatelji.

7. DECIZ: 1. POGLAVJE UTRINKOV IZ ŽIVLJENJA NENAVADNEGA ČLOVEKA

1. DEL

V vasi Gozdič je živel zelo nenavaden človek. Bival je v srednje veliki omari, ki je kot kakšen nezemeljski šotor trdno stala pod veliko jablano. Ljudje so govorili, da je nenavadni človek blaznež. Nekateri so menili, da je razbojnik, spet drugi so trdili, da je pravičen in moder mož. Bili so taki, ki so v nenavadnem človeku videli čarovnika, in taki, ki so nenavadnega človeka imeli za preroka. Okoli »čudakovega« imena so se spletle neštete zgodbe, nekatere verjetnejše, spet druge skorajda nemogoče.

Nekega jutra, ko je nenavadni človek sedel na jelševi klopi pred svojo omaro in jedel kuhane kostanje, je eden od prebivalcev Gozdiča iz družine Delko prišel pred njegovo omaro, ga pogledal v oči in z umirjenim tonom dejal:

»Vsi ljudje te sovražijo.«

Nenavadni človek je z zobmi, ne da bi se takoj odzval na slišano besedo, obdelal še nekaj kostanjev, nato pa zazrt v svojo skledo kuhanih kostanjev dejal:

»Kje pa je ta gospod Ljudje doma, če smem vprašati?«

Bradati obiskovalec iz družine Delko je bil eden tistih prebivalcev Gozdiča, ki o nenavadnem človeku še niso imeli dokončno izoblikovanega mnenja. Vprašanje, s katerim se je nenavadni človek odzval na njegovo besedo, ga je sprva nekoliko zmedlo, vendar se je hitro sestavil in se namenil odgovoriti, a ga je nenavadni človek že prej prekinil in dodal:

»In kakšnega prepričanja je ta vaš gospod Ljudje?«

Bradati Delko je zaslutlil, da mu nenavadni človek poskuša dopovedati, da je vprašanje, ki ga je zastavil, zastavil neumno. Nekoliko je mencial, nato pa rekel:

»Kaj ko bi midva nehala 'poplesavati okoli vroče žerjavice' in bi vi bolj jasno povedali, o čem sploh govorite?«

Nenavadni človek je po slišanjem kuhani kostanj, ki ga je nameraval potisniti v usta, spustil nazaj v lonec, se zazrl bradatemu Delku v oči in mu rekel:

»Prišel si k meni in mi rekel, da me vsi ljudje sovražijo. Besede, ki si jih uporabil, so bile besede kolektivnosti. Zelo redko se zgodi, da tisti, ki k stvarjem pristopajo kolektivno, naredijo kaj dobrega in modrega. Po navadi so to ljudje, ki bi predvsem radi bili videti dobro in modro pred drugimi ljudmi in jih iskreno reševanje problemov in izboljševanje okoliščin niti ne zanima. Velika večina vseh problemov se lahko reši samo, če se človek poglobi na individualne ravni problema.«

Bradati Delko je še kar resnobno strmел v nenavadnega človeka in pripomnil:

»Nisem čisto prepričan, če vam sledim.«

Nenavadni človek je nadaljeval:

»Gospod Ljudje ne obstaja, obstajajo samo posamezniki s svojimi individualnimi osebnostmi in med temi posamezniki so nekateri tudi taki, ki me poznajo ali mislijo, da me poznajo. In med takimi, ki vedo za moj obstoj, so tudi taki, ki me v tem trenutku sovražijo.«

Bradati Delko je še vedno resnobno strmел v nenavadnega človeka in tiho dejal:

»Ti pa znaš zakomplicirati stvari.«

Nenavadni človek je rekel:

»Vse dobre stvari so kompleksno zgrajeni dragulji. Enostavno je skoraj vedno slabotno in neumno.«

Bradati Delko je nenavadnemu človeku hitro vskočil v besedo in rekel:

»Dobro, dobro, da ne bova zašla s poti, govorila sva o vseh ljudeh, ki vas sovražijo, oziroma o tem, da je to po vaše neumna izjava.«

Bradati Delko je v pričakovanju odziva z vprašujočimi očmi gledal nenavadnega človeka, ki se je na koncu tudi res odzval in rekel:

»Vsakega človeka, ki je širše poznan, nekdo sovraži in nekdo ljubi. Bolj kot je človek poznan, bolj intenzivno se ta realnost opazi. Nekoga, ki ga nihče ne pozna, nihče niti ne sovraži niti ga nihče ne ljubi. Če bi mi ti, ko si prišel k meni, rekel, da me vsi ljudje, ki me poznajo, sovražijo, bi to bila realna možnost, čeprav jaz osebno vem, da to ni res. Ker pa si, ko si prišel k meni, rekel, da me vsi ljudje sovražijo, je to nerealna izjava, ker me vsi ljudje ne poznajo, vem pa, da me nekateri od tistih, ki me poznajo, sovražijo. Karkoli že človek naredi, bodo vedno taki ljudje, ki jim to ne bo všeč, in bodo vedno taki ljudje, ki jim bo narejeno všeč. Živeti življenje, katerega cilj je biti vsem ljudem všeč, je zapravljanje dragocenega časa.«

Nenavadnemu človeku je bila kemija, ki jo je izžareval bradati Delko, všeč. Rekel mu je:

»Prisedi, sovaščan, in zajemi kostanjev, dovolj jih je za dva Gozdičana.«

Bradati Delko si ni pustil dvakrat reči. Usedel se je na jelševo klop poleg nenavadnega človeka, prijel v roke nekaj kostanjev in za hip se mu je zazdelo, da nenavadnega človeka vsi ljudje ljubijo.

• • • • •

2. DEL

Od obiska bradatega Delka pri nenavadnem človeku je minilo že skoraj sedem dni. Na približno vsakih sedem dni se je skoraj vedno zgodilo, da je nenavadni človek in še nekaj drugih Gozdičanov za nekaj časa zapustilo vas. Nihče od Gozdičanov ni vedel, kam »dopustniki« takrat poniknejo. Med vaščani se je začelo šepetati. Sestavila se je celo skupina – poimenovali so se kar »nič nam ne uide« –, katere člani so bili prepričani, da nenavadni človek s svojimi »sopajdaši« načrtuje strašno in temačno stvar, ki da jih utegne na koncu vse pogubiti.

Tudi tega svetlega – s soncem obsijanega – sedmega dne nenavadnega človeka in še nekaj drugih Gozdičanov ni bilo v vasi. Najbolj zagretim članom skupine nič nam ne uide je počil film. Dovolj jim je bilo. Sestali so se na domu enega od članov in se skupaj odpravili na »lov na čarovnice«. Oblekli so se kamuflažno in se kot lisice odpelali proti kraju, kjer naj bi se zbirali nenavadni človek in njegovi somišljeniki. Pritajili so se ob jasi in glej ga zlomka, na njej so bili – čisto resnično – okoli nenavadnega človeka res zbrani njim znani in neznani, še nikoli videni ljudje.

Nenavadni človek je nekaj govoril, prisluhnili so mu:

»Živelo je sila mogočno bitje, ki je imelo svoje domove posejane po vsem svetu, v katerem je prebivalo. Bili so to zelo razkošni in bogati domovi, ki jim je lepoto povečevala raznolikost kultur in načinov življenj bitij, ki so tam živele. To mogočno bitje je bdelo nad rastjo prebivalcev sveta, v katerem je prebivalo. V svojih domovih je imelo sobice, kamor so se prebivalci sveta zatekali, kadar so želeli kaj nasloviti na mogočno bitje. Čas je tekel, obdobja so minevala, prebivalci sveta so se razvijali. Sobice v domovih mogočnega bitja so postajale vedno bolj tesne – pretesne za sedaj že večje in bolj zrele otroke – prebivalce sveta mogočnega bitja. Mogočno bitje je ukazalo vojski svojih delavcev, da poruši njegove stare domove in na njihovih ruševinah postavi nove, v katerih bodo sobice za prebivalce sveta večje in v njih ne bo več pohištva za dojenčke in pritlikavce uma. In zgodilo se je.

Mogočno bitje je zapustilo svoje stare domove, zapustilo je skrinjo zaveze in dalo vojski svojih delavcev proste roke pri ravnanju svojih starih domov z zemljo.

A temu se je uprla nasprotnikova vojska – v stare domove mogočnega bitja zaležanih lenuharjev, ki je vojski delavcev mogočnega bitja povzročila mnogo preglavic, a načrta vojske naprednih, mogočnemu bitju zvestih otrok, ni uspela ustaviti.

Na ruševinah starih domov so zrasli novi in mogočno bitje se je spet naselilo v njih. Sobice za prebivalce sveta so postale prave pravcate sobe in nekdaj veliki otročaji, ki so postali malo manj otročji, so se v njih počutili kot kralji. A čas se ni ustavil, obdobja so še naprej minevala, prebivalci sveta so se še naprej razvijali ..., a dolžnost predaje nadaljevanja te zgodbe prebivalcem sveta mogočnega bitja – ta dolžnost pa ne leži več na mojih ramenih, pripovedoval jo bo nekdo, ki bo izšel iz vrst tistih, ki bodo takrat živeli.«

Nenavadni človek se je po končanem pripovedovanju zgodbe o mogočnem bitju – in nekajkrat že tudi med pripovedovanjem – obrnil in pogledoval v smeri, kjer so se skrivali nič nam ne uide lisjaki. To so opazili tudi oni sami in se začeli počasi umikati. Vrnili so se na kraj, kjer so se sprva zbrali, in tam na dolgo in široko razpravljali o videnem in slišnem na jasi nenavadnega človeka.

Med njihovim razpravljanjem je zunaj nekaj počilo. Lastnik hiše, v kateri so bili zbrani, je takoj vedel od kje je prišel zvok. Pograbil je orožje in skozi zadnja vrata stekel do v zemljo vkopane luknje, ki je bila še maloprej prekrita z jelševimi vejami. Bila je to past za medvede, ki jo je imel skopano na zadnji strani svojega doma. V luknji je tiho in skrušeno sedela neznana ženska, okoli luknje pa so stale neznane osebe. Do luknje, vkopane v zemljo, so začeli prihajati tudi ostali radovedni lisjaki in med obema skupinama je prišlo do ostre besedne bitke. Izkazalo se je, da lisjaki niso bili edina skupina, ki je naskrivaj opazovala nenavadnega človeka in njegove poslušalce. Skrivoma so ga opazovali tudi vakumarji iz največjega mesta v deželi – Sterile. Najbližje večje mesto vasi Gozdič je bilo mesto Sterila. V njem so imeli glavno besedo vakumarji – verniki ateistične religije vakum. Vakumarji so verjeli, da stvari, ki so jih imeli zapisane v svoji trilogiji vakumarstva, ne obstajajo. Njihova »znanstvena« trilogija je bil en zelo

velik in dolg seznam vsega, za kar so oni verjeli, da ne obstaja. Županu Sterile ni bilo všeč, da se okoli nenavadnega človeka zbira vedno več ljudi, in je najel skupino zagrelih vakumarjev, ki jim je naročil opazovanje in zbiranje podatkov o nenavadnem človeku. Ta skupina vakumarjev je med opazovanjem decistov nenavadnega človeka opazila lisjake in odločili so se, da jim bodo sledili, da ugotovijo, kdo so. Vakumarji in lisjaki so se tako glasno prepirali, da bi decisti morali biti gluhi, da jih ne bi slišali. Sledenje glasovom prepira jih je pripeljalo do kraja, kjer se je vse dogajalo. Za decisti je do temne in globoke luknje prišel tudi nenavadni človek in zakričal v vse zbrane:

»Upam, da ste se od vlečenja mojih besed na ušesa kaj pametnega naučili!«

Vse je potihnilo. Nenavadni človek je nadaljeval:

»Resnice lahko odkriješ z odkritim zavednim iskanjem resnic. Lahko jih odkriješ s prikritim zavednim iskanjem, lahko pa jih čisto nehotе odkriješ po naključju. V katero od teh kategorij spadate vi?«

Resno jih je vse preletel z očmi. Še vedno so bili vsi tiho. Nadaljeval je:

»Včasih pa se celo zgodi, da so predstavniki vseh vrst odkrivalcev resnic tako sprti med sabo, da jim uspe pozabiti, da se prepirajo pred globoko temno jamo, v kateri so nesrečniki, ki potrebujejo rešitve.«

Nenavadni človek je skočil v luknjo in iz nje – s pomočjo drugih – uspel dvigniti neznano žensko. Ko je bila že čisto zunaj, ji je nekaj prišepnil na uho. Videlo se je, da se ji je obraz, ki je bil že sprva resen, še bolj zresnil, postajala pa je tudi vedno bolj nestrpna. Bila je tudi jezna, ker je v jami slišala, kako so člani njene skupine izblebetali skoraj vse podrobnosti njihove naloge. Začela je besno udrihati po njih in brez slovesa zapuščati kraj dogodka. Sledili so ji tudi preostali vakumarji.

• • • • •

3. DEL

Dan se je začel prevešati v noč. Bradati Delko je na sprehod peljal svoja dva psa. Sprehajal ju je po poti, ki jo je redno uporabljal za sprehajanje svojih psov. Ta pot je vodila od hiše Delkovih skozi Gozdič mimo kraja, kjer je domoval nenavadni človek, še mimo nekaj drugih hiš in se je po manjši stezici skozi gozd spet zaključila pri hiši bradatega Delka. Bradati Delko je s svojima psoma ravno obhodil hišo, ki je mejila na bivališče nenavadnega človeka, ko se mu je pred očmi začelo izrisovati dokaj nenavadno dogajanje. Neznana oseba, zakrita s kapuco, je na zagnano žagala varnostno verigo na kolesu nenavadnega človeka. Bradati Delko je bil sila močan in krepak mož in ni kaj dosti razmišljal, kaj mu je storiti. Spustil je pasja povodca iz rok, stekel proti kraju dogodka in s svojima rokama, polnima mišic in moči, pograbil neznanca. Ta je nemočen začel opletati z nogami in se dreti:

»Spusti me! Kaj delaš! Nehaj! Daj me dol!«

Bradati Delko je neznanca, ne da bi karkoli rekel, odnesel do vhoda bivališča nenavadnega človeka in močno udaril po vratih. Nenavadni človek je prišel do vrat in jih odprl. Bradati Delko mu je rekel:

»Prijatelj, tatu sem ti prinesel! Kolo ti je hotel ukrasti!«

Nenavadni človek je najprej pogledal neznanca, nato bradatega Delka in rekel:

»Kar notri ga prinesi, da vidimo in slišimo, koga nam je prinesla noč.«

Bradati Delko je neznanca odnesel v osrednji prostor doma nenavadnega človeka. Tam ga je posedel na jelšev stol in mu rekel:

»Ne boš podivjal, če te spustim?«

Neznanec je odgovoril:

»Ne bom.«

Bradati Delko ga je začel spuščati iz primeža svojih herkulskih rok, pri tem pa je neznancu iz žepa padla denarnica. Bradati Delko jo je pobral in začel gledati v njo. Neznanec se je zadrhl:

»Kaj delaš? Daj mi nazaj!«

Bradati Delko je neznanca močno pritisnil ob jelšev stol in ga grozeče pogledal. Neznanec se je umiril. Bradati Delko je nadaljeval z brskanjem po neznančevi denarnici, rekel je:

»Našemu nočnemu roparju koles je ime Odisejo Odisei. Oooo, danes pa si na pustolovščini, Odisejo Odisei!«

Govorjenju bradatega Delka se je pridružil nenavadni človek, rekel je neznanemu človeku:

»Ukrasti si poskušal moje kolo? Če bi vedel, kakšno težo na svojih ramenih nosi tisti, ki ga vozi, te danes ne bi bilo tu, a tu si, in povem ti, da jo boš nosil. Na svojih ramenih boš nosil težo, ki jo nosi tisti, ki vozi kolo, ki si ga ti danes poskušal ukrasti.«

Besede nenavadnega človeka so zmedle bradatega Delka, ki je nenavadnemu človeku rekel:

»Previden bodi, prijatelj moj. Ničesar ne veva o Odisejo Odiseu razen imena. Kdo ve, kakšen človek je?«

Nenavadni človek je pogledal Odisejo Odiseia in ga vprašal: »Kakšen človek si, Odisejo Odisei?«

Odisejo Odisei je odgovoril:

»Takšen, ki poskuša preživeti, kot ve in zna. Zakaj bi tebi razlagal, kakšen človek sem. V Sterili se vsi norčujejo iz tebe. Govorijo, da nisi čisto pri ta pravi.«

Nenavadni človek je rekel:

»Sterilčan praviš, da si.«

Pogledal je bradatega Delka in dejal:

»Zdaj veva, kje je Odisejo Odisei doma, in če se ne bo obnašal, kot se spodobi, bo vsa Sterila izvedela, kdo krade kolesa.«

Odisejo Odisei je začel prositi:

»Ne! Prosim! Ne mi tega narediti! Prosim!«

Bradati Delko je še enkrat pokazal Odisejo Odiseu, kakšen je obraz, ki grozi, in tudi tokrat ga je uspel umiriti. Nenavadni človek je rekel:

»Takole se bova zmenila, Odisejo Odisei. Čez sedem dni boš prišel še drugič do mene in povedal ti bom tisto, česar ne veš, da hočeš slišati, a slišati hočeš. Povedal ti bom tisto, kar moraš slišati. Če te čez sedem dni ne bo, bova s prijateljem Delkom tukaj poskrbela, da bodo vsi izvedeli, da kradeš kolesa.«

Bradatemu Delku ni bilo všeč, kar je slišal, a svojih občutkov ni več poskušal razodevati nenavadnemu človeku, vprašal ga je:

»Ali naj pridem tudi jaz? Morda bo potrebna dodatna, močna roka?«

Nenavadni človek mu je rekel:

»To, kar si bova čez sedem dni povedala jaz in Odisejo Odisei, je samo za najina ušesa, tebe ne bom potreboval.«

Nenavadni človek je stopil do vhodnih vrat, jih odprl in rekel:

»Današnje igre pod mojo streho je konec.«

Bradati Delko in Odisejo Odisei sta polna misli in občutkov izstopila skozi vrata domovanja nenavadnega človeka in vsak na svojo stran poniknila v noč.

• • • • •

4. DEL

Nastopil je sedmi dan. Odisejo Odisei je okrog devete ure zvečer prišel do nenavadnega človeka. Nenavadni človek mu je odprl vrata v svoj dom. Usedla sta se. Jedla sta. Pila sta. Nenavadni človek je vprašal Odisejo Odiseia:

»Kaj veš o meni?«

Odisejo Odisei je odgovoril:

»Vem, da učiš nauk, zaradi katerega te mnogi sovražijo. Sovraži te večina vernikov, ki jih poznam. Poleg njih so te začeli sovražiti še vakumarji. Slišal sem tudi, da imaš nekaj svojih učencev, to pa je tudi vse, kar vem.«

Nenavadni človek je rekel:

»Verniki, ki me ne marajo, so ljudje, ki raje uporabljajo stare nauke, kot da bi uporabili novega – izdelanega za njihov čas. Stare nauke raje uporabljajo zato, ker so zelo priročno orodje za hranjenje iluzije o razsvetljenosti, odrešenosti in notranji razvitosti.«

Odisejo Odisei je rekel:

»Ne razumem.«

Nenavadni človek mu je rekel:

»Poslušaj in boš razumel.«

Nadaljeval je:

»Človek, ki je bil pravi učitelj, ne šarlatan, in je živel pred več tisoč leti, je svoje sporočilo oznanjal v obliki nauka, ki je bil prilagojen razmeram tistega časa. Svoje sporočilo je oznanjal v obliki nauka, ki ga je sestavil tako, da so ga lahko pravilno uporabili ljudje tistega časa. Če bi učitelj, ki je bil pravi učitelj, ne šarlatan, živel več tisoč let v prihodnosti, bi

svoje sporočilo oznanjal v obliki nauka, ki bi ga sestavil tako, da bi omogočil pravilno uporabo ljudem tistega časa. Dva nauka, ki bi ju ta učitelj učil – enega v preteklosti, drugega pa v sedanjem času, bi bila na zunaj videti kot dva različna nauka, a njuno sporočilo bi bilo ena in ista stvar. Ko ljudje v svojem času namesto nauka z enakim sporočilom, sestavljenega za njihov čas, izberejo nauk z enakim sporočilom, ki je bil sestavljen za pretekla obdobja, to najpogosteje naredijo zato, ker nočejo slišati pravega sporočila nauka, ker jim ni všeč, kar uči. Raje se oklenejo obleke nauka iz preteklih obdobj, s katero je pravo sporočilo nauka bolj zakrito, in lahko sebe in druge lažje preslepijo, kaj nauk v resnici uči. Lahko bi se reklo, da lulajo v svojo lastno skledo, ker če ima sporočilo nauka podlago v realnih zakonitostih sveta, bo edini, ki bo deležen sadov, ki jih nauk obljublja svojim uporabnikom, tisti, ki bo to sporočilo – v njegovi čisti obliki – uporabil v svojem življenju. Ne moreš, sedeč na oslu, doseči krajev, v katere zaplujejo kapitani bojnih ladij.«

Odisejo Odisei je povzdignil glas:

»Kapitani bojnih ladij! To se pa lepo sliši.«

Nenavadni človek je nadaljeval:

»Odisejo Odisei, prej si omenil vakumarje. Vakumarji so ateisti. Ateizem je pozitivna sila in je istočasno tudi negativna sila. Pozitivna sila je zato, ker zelo uspešno razbija bedaste izmišljotine teističnih religij, ki so si jih skozi tisočletja izmišljevali uporabniki orodja vere. Ateizem je pozitivna sila zato, ker uspešno razbija stvaritve igračkanja uporabnikov orodja vere z naravo morda obstoječih duhovnih realnosti. A istočasno je ateizem tudi negativna sila, ker si uporabniki njegovih filozofij zelo radi izmišljajo svoje vrste zgodbic o stvareh, ki po njihovem mnenju ne obstajajo. Ateizem je negativna sila, ker namesto iskanja resnic mnogokrat kar na slepo naredi zaključke – z uporabo orodja vere, da nekaterih stvari ni. In krona tega »modrega« obnašanja je odgovarjanje na vprašanje obstoja ali neobstoja boga.«

Odisejo Odisei je rekel:

»V redu, v redu, a kaj ima vse to opraviti z menoj. Ne razumem, zakaj vse to razlagaš meni?«

Nenavadni človek je rekel Odisejo Odiseu:

»Ti si glava razsvetljenika. Ti si eden od štirih stebrov, na katere bom postavil svojo hišo. Imenoval si se Odisejo Odisei, imenoval se boš Dejo Dei.«

Dejo Dei je gledal v nenavadnega človeka in poskušal ugotoviti, če je nenavadni človek resen. Ko je ugotovil, da je resen, mu je rekel:

»Čakaj malo, da te ne bom napačno razumel. Jaz sem tebi kradel kolo, ti pa boš mene postavil čez vse svoje učence?«

Nenavadni človek je rekel:

»Naučil se boš vsega, kar ti bo treba znati.«

Dejo Dei je rekel:

»Vse, kar sovraži tebe, bo zdaj sovražilo tudi mene. Nič kaj privlačno se ne sliši.«

Nenavadni človek je rekel Dejo Deiju:

»Pravi učitelj, ki ni šarlatan in čigar svetloba je močnejša od luči učencev, ki jih uči, bo vedno jezil, razburjal in strašil druga bitja okoli sebe, ki jim ni do tega, da bi se šibkim lučem bitij, od katerih teme se okoriščajo, povečevala moč. Prav tako jim ni do tega, da bi se sami osvetlili, ker so se zaredili v temi.«

Dejo Deija so besede nenavadnega človeka začele strašiti, rekel je:

»Dovolj sem slišal za danes, odhajam. Morda se še kdaj vrnem, morda se ne.«

Dejo Dei se je sam pospremil do izhoda in odšel.

Sedem Dejo Dejevih dni, ki je sledilo je bilo sedem najnemirnejših dni v njegovem življenju. Dejo Dei je bil lovec na užitke. Ko je okusil delček gibanice realnosti, se je njegova lakota vedno le še povečala. Hrepenel je po še več. Želel si je cele potice življenja. Pogoltniti je hotel vse, kar je bilo mogoče pogoltniti, a karkoli je že použil, ga ni dokončno nasitilo. Nobena stvar ga ni zadovoljila. Imel je nekaj prijateljev, s katerimi se je rad družil. Skupaj so hodili po zabavah in se poskušali dobro imeti. Poskušali so uživati. A Dejo Deiju ni uspelo. Začutil je, da dela nekaj narobe, a je te občutke v lovljenju hitro dostopnih užitkov preprosto le ignoriral. Ko ga je pred nekaj časa bradati Delko ujel pri kraji kolesa nenavadnega človeka, kolesa ni kradel, ker bi potreboval denar, ukrasti ga je hotel zato, ker si je mislil, da mu bo vrednost v očeh prijateljev narasla, če bodo izvedeli, komu je ukradel kolo. Lovil je občutke, ki bi jih dobil od občudovanja svojih občudovalcev, če bi mu kraja uspela. A kraja kolesa mu ni uspela. Njegove načrte sta prekrizala bradati Delko in nenavadni človek. Slednji ga je namesto kazni postavil kar na čelo svojih učencev. Se je morda ponorčeval iz njega? Dejo Dejeva glava je bila pred tem, da eksplodira. Začel se je oddaljevati od svojih starih prijateljev. Ne zato, ker bi si mislil, da je z njimi kaj narobe, ampak zato, ker se mu je vedno bolj dozdevalo, da bo nova stran knjige njegovega življenja vsebovala drugačen tip prijateljev od teh, ki jih je imel do takrat. Nemir, ki mu je naraščal v notranjosti, je uspel nekaj časa krotiti, a ukrotiti ga ni uspel. Nehal se je upirati glasu svoje vesti. Vdal se je in se napotil k nenavadnemu človeku. Skoraj četrtina poti je že bila za Dejo Dejem, ko so ga obstopili njegovi stari prijatelji. Prvi se je oglasil:

»Kaj smo postali preslabi za tvojo družbo? Zdi se, kot da se skrivaš pred nami.«

Drugi je dodal:

»Pridi z nami, se gremo zabavat, bomo stregli petim čutom, kot da smo glave vrgli v smeti.«

Tretji je rekel:

»Pridi z nami, no, da se ne bomo slabo počutili. Nas je strah, da si mogoče pogruntal kakšno boljšo stvar od strežbe nagonom. Ne bi radi, da se hitreje razviješ od nas, prijatelj.«

Začeli so se smejati. Dejo Dei jim je rekel:

»Potrebujem nekaj časa za sebe, da se spravim v red.«

Četrti od prijateljev se je razburil:

»Ti in red! Ti si razsulo od človeka in boš takšen za vedno ostal, kar sprijazni se!«

Dejo Dei si ni premislil. Poskusil se je na lep način posloviti od svojih starih prijateljev, a je od njih dobil le grde besede in iztegnjene sredince. Nadaljeval je svojo pot v smeri bivališča nenavadnega človeka.

Dve četrtini poti sta že bili za Dejo Deijem, ko ga je obstopila druga skupina ljudi, od katerih ni poznal nobenega. Prvi od njih se je oglasil:

»Ne boj se, smo na tvoji strani.«

Drugi je dodal:

»Vemo za tebe in za kolo.«

Tretji je rekel:

»Pridruži se nam, bomo na poti malo poklepetali.«

Dejo Dei ni čisto dobro vedel, kaj naj naredi – kaj naj reče in se je na koncu skupini neznancev res pridružil, ker je ugotovil, da gredo proti kraju, kjer naj bi nenavadni človek učil svoje učence. Podali so se na pot. Premagali so razdaljo. Prišli so do cilja. Dejo Dei je prvič v svojem življenju stal na jasi nenavadnega človeka. Četrti iz njegove skupine mu je prišepnil:

»Začelo se bo.«

Dejo Dei ga je pogledal z vprašujočim izrazom na obrazu. Četrti iz skupine mu je rekel:

»Razsvetilnica razsvetljevalnica se začenja.«

In res se je začelo dogajati nekaj novega. Uvodne besede v razsvetilnico razsvetljevalnico – skupno razsvetljenje je pospremlilo postopno prižiganje razsvetljave, ki je na koncu skupnega razsvetljenikarja osvetlila vso jaso nenavadnega človeka. Točke razsvetilnice razsvetljevalnice so si sledile ena za drugo in pripeljale razsvetilnico do dela, ko je nenavadni človek dobil besedo. Začel je govoriti:

»Morda obstaja bog, morda ga ni. Boga, ki morda obstaja in za katerega nekateri trdijo, da vedo, da obstaja, spet drugi, da vedo, da ne obstaja, tega boga so ljudje v preteklih obdobjih oblačili v mnoga imena. Vprašanje se glasi: V katero ime smo morda obstoječega boga oblekli mi? In odgovor je naslednji: Ves človeški svet pozna morda obstoječega boga kot boga. Beseda bog je univerzalna beseda in jo pozna in uporablja ves svet. Imena za boga, ki niso ime Bog, ampak nekaj drugega, so si ljudje izmišljevali predvsem zato, ker so z uporabo svojega unikatnega imena za boga lahko ustvarili iluzijo in to iluzijo kasneje vzdrževali, da je bog realnost realnosti, ki je na njihovi strani. Izmislili so si vsa nešteta imena za boga, ker so na tak način lahko ustvarili in kasneje vzdrževali iluzijo, da je bog njihova lastnina, njihovo orodje in orožje, njihova zlata ribica za izpolnjevanje njihovih želja. Ker decisti nočemo biti in ne bomo bili še ena nova, dodatna skupina takšnih ljudi, zato mi morda obstoječega boga naslavljamo z univerzalno vsečloveško besedo in imenom za boga in ta beseda je Bog. Temu imenu za boga ne dodajamo in ne bomo dodajali na novo izmišljenih imen za morda obstoječega boga.«

Po končani besedi nenavadnega človeka se je razsvetilnica razsvetljevalnica po svojih rednih točkah odvijala naprej in odvila do konca. Dejo Dei se je po tem, ko je bilo že vsega konec, prerinil do

nenavadnega človeka. Uspel je ujeti eno od vprašanj njegovih učencev. Učenec ga je vprašal:

»Eden od oznanjevalcev uporabe vere mi je poskušal razložiti, kako on in njegovi učenci razumejo uporabo vere. Rekel mi je, da je njega in njegove učence bog, ki je eden in edini, že pred nastankom človeštva izvolil izmed vseh ljudi. Rekel je, da oni verjamejo, da se ta izvoljenost od boga v praksi pokaže tako, da tisti, ki so izvoljeni od boga, na takšen ali drugačen način končajo kot uporabniki vere – verniki, ki verjamejo v tiste nauke, ki jih on oznanja. Kaj ti porečeš na to?«

Nenavadni človek mu je odgovoril:

»Takoј tisti trenutek, ko človek začne uporabljati okvarjena orodja, kakršno je orodje vere, se začne njegovo zapletanje v mreže slepega ugibanja. Bolj intenzivno, kot se njegova uporaba vere povečuje, močnejše se v mreže slepega ugibanja zapleta in težje se mu bo kasneje iz njih rešiti. Vsak človek lahko samega sebe razglasi za posebej izvoljenega od boga. Odpre usta in se zadere v luno, da je izvoljen od boga, in je »inteligentna« operacija samooklicane izvoljenosti zaključena. Vsak človek lahko samovoljno razglša elemente realnosti, kot da gre za dokazna gradiva njegove izvoljenosti. Oznanjevalec izvoljenosti, s katerim si se ti pogovarjal, je kot dokaz za svojo izvoljenost samovoljno razglasil element realnosti – vero v nauk, ki ga oznanja. Pri tem svojem neinteligentnem početju bi lahko kot »dokaz« za svojo izvoljenost razglasil, karkoli bi se mu porodilo v glavi kot primerno »dokazno gradivo«. Lahko bi verjel, da so od boga izvoljeni vsi tisti, ki so se rodili z rdečimi lasmi, ali pa vsi tisti, ki imajo pri štirinajstih letih štirinajst mozoljev na svojih nosovih. Možnosti je neskončno. Lahko bi si pravila za nove »izvoljence« izmišljeval do smrti.«

Nenavadni človek je pogledal v učenca in ga vprašal:

»Si razumel?«

Učenec je rekel:

»Razumem, da se vsak človek lahko sam okliče za izvoljenega od boga. A ne razumem, kako bi človek v primeru, da obstaja bog, ki je eden in edini, in bi izmed človeštva dejansko izvolil ljudi za posebne stvari, kako bi se ta izvoljenost potem sploh lahko v praksi pokazala in kako bi lahko človek v takšnem primeru ločil lažno izvoljenost od prave izvoljenosti?«

Nenavadni človek je z očmi premeril vse ljudi okoli sebe, med njimi tudi Dejo Deija, in začel razlagati:

»Če obstaja bog, ki je izvor vseh stvari, inteligenca vseh inteligenc, bog, iz katerega vzniknejo in vanj poniknejo vsi svetovi in zakoni, mu je morda res vse mogoče. In če takšno bitje dejansko obstaja, se pravila igre sveta, ki je vzniknil iz njega – pravila igre sveta, v katerem človeštvo živi, najpravilneje osvoji in nauči z opazovanjem pojavov in delovanj čim večjega števila delov tega sveta. Človeška zgodovina nas uči, da je vsak človek že s svojo lastno naravo nagnjen k postavljanju samega sebe v poseben položaj, ki naj bi bil boljši od položajev, v katerih so drugi ljudje. Podeljevanje statusa izvoljenosti je le ena od mnogih človekovih aktivnosti takšnih narav. Že zaradi poznavanja vseh teh človeških nagnjenosti je najbolje postopati tako, da se človek od deljenja statusa izvoljenosti čim bolj oddalji, kot je to v praksi sploh mogoče, ker če tega ne naredi, se mu zgodi to, da pristane v svetu, v katerem se skupine »izvoljencev« prerekajo in pobijajo med seboj, kdo od njih je izvoljen in kdo ni.«

Nenavadni človek je prekinil z govorjenjem in po sedmih sekundah molka dodal:

»Morda pa ob pravem času vsa bitja pridejo na vrsto za izvoljene položaje. In morda ne vsa ob istem času in morda ne vsa v istem svetu. Morda.«

Nenavadni človek je bil že vidno utrujen. Začel se je umikati od množice. Z roko je nakazal Dejo Deiju, naj mu sledi. Ko sta prehodila za sedem minut poti, sta se usedla na podrto jelšo. Nenavadni človek je nakazal Dejo Deiju, da je čas za tišino. Sedela sta tam sedem minut, ne

da bi izustila besedo. Nenavadni človek je naposled vstal, stopil par korakov vstran in z nogo nekaj vtisnil v zemljo pred seboj. Obrnil se je proti Dejo Deiju, ga pogledal in mu rekel:

»Sediš na mnogih tisočletjih pred nekom in na dveh tisočletjih po nekom. Tisto, kar sledi, predstavljaš ti.«

Nenavadni človek ni rekel ničesar drugega. Napotil se je proti domu in pustil Dejo Deija samega. Slednji je stopil do kraja, kjer je še malo prej stal nenavadni človek in pogledal v besede, vtisnjene v zemljo. Zamislil se je. Usedel se je nazaj na podrto jelševo drevo in na njem sedel še sedem minut. Začelo se je temniti. Vstal je. Z mislimi pri besedah, vtisnjenih v zemljo, je s solzami v očeh še zadnjič pogledal podrto jelšo. Obrisal si je solze in se tudi sam odpravil domov.

8. DECIZ: PARTNERSTVO

Vsak človek ima pravico živeti ljubezensko in spolno življenje, ki si ga sam izbere, če pri tem ne krati pravic drugih ljudi, da živijo svoje ljubezensko in spolno življenje. Noben človek nima pravice drugega človeka siliti v ljubezensko ali spolno življenje po svojih nazorih.

Zgornje pravilo bo edino, ki ga bomo decisti na področju partnerstva vedno in povsod brezkompromisno uveljavljali.

Decisti, imejte možgane v glavah, ne v spolnih organih. Naj vašim spolnim organom vladajo vaši možgani in naj vašim možganom ne vladajo vaši spolni organi.

Zdrava spolnost je tista, ki si jo vsak posameznik zgradi sam z uporabo svoje pameti in v zvestobi svoji vesti.

9. DECIZ: VIRTUALNI SVETOV

Vse človeške vojne na Zemlji so ustvarili človeški možgani.

Vse krivice v človeških družbah so ustvarili človeški možgani.

S spoznanjem, da so bili naši možgani v preteklosti izvor mnovega zla in bede v naši vrsti, in s spoznanjem, da je danes še vedno tako, je treba ravnati modro. Nespametno in nekoristno bi bilo, če bi se teh spoznanj ustrašili ali jih namenoma prikrili in zamolčali. Okvarjenih stvari se ne popravi z zapiranjem oči. Rešitve redkokdaj padejo z neba na našo mizo. Vzemimo vajeti v svoje zdrave roke. Imamo možgane, del katerih so tudi sistemi, ki v nas vzbujajo tudi želje in hotenja, katerih se včasih sami ustrašimo. Velikokrat se pred pošastnimi hotenji svoje narave poskušamo rešiti tako, da si hotenj, ki jih imamo, nočemo priznati ali pa jih pripišemo komu drugemu.

Ne delaj si škode, vrsta moja. Del tvoje narave so tudi pošastne sestavine, za katere je treba zdravo skrbeti.

Ne delaj si škode, vrsta moja. Poskrbi zase. Ustvari si umetne svetove, v katerih nihče zares ne trpi, in v teh svetovih na zdrav način izživljaj svojo pošastnost.

Svet naravne realnosti imejte rezerviran za zdravo razvit del svoje narave, umetne svetove človeško ustvarjenih realnosti, v katerih ni vstavljenega pravega trpljenja, podobnega realnemu, biološkemu trpljenju, pa imejte rezervirane za pošasti.

Ne bojte se svoje narave, plemenitite jo.

10. DECIZ (obredni): BLAGOSLAVLJANJE

Decirarji/decirarke, blagoslavlajte in blagoslavlajte pogosto.

Bodite mediji za vstop blagoslovov v življenja drugih ljudi.

Blagoslavlajte takole:

Dvignite roko, s katero ne pišete, visoko v zrak – proti nebu – in jo držite v takšnem položaju do konca delitve blagoslova – do konca blagoslovne molitve. Z drugo roko med izgovarjanjem blagoslovne molitve nad prejemnike blagoslovov naredite tri razsvetljenike. Naredite jih pri tistem delu blagoslovne molitve, kjer z močjo razsvetljenika kličete blagoslove nad blagoslovljence.

Blagoslovna molitev:

»Pripravite se na blagoslove iz fizičnih svetov.

Pripravite se na blagoslove iz (morda obstoječih) duhovnih svetov.

Pripravite se na blagoslove iz vseh svetov, ki obstajajo.

V moči razsvetljenika naj v [tebe/vas] vstopijo blagoslovi s severa in juga ter vzhoda in zahoda.

V moči razsvetljenika naj v [tebe/vas] vstopijo blagoslovi od zgoraj in od spodaj ter od zunaj in od znotraj.

V moči razsvetljenika naj v [tebe/vas] vstopijo blagoslovi od blizu in od daleč, iz plitvin in iz globin.

Blagoslovi, blagoslovite.«

Medtem ko izgovarjate »blagoslovi, blagoslovite«, pri besedi blagoslovite nad prejemniki blagoslovov naredite še prstni simbol razsvetljenika, s katerim se blagoslavljanje zaključí.

11. DECIZ: ORODJA RAZSVETLITVE

Ljudem, ki so se zavestno odločili, da bodo živeli v kreposti in so tej svoji odločitvi zvesti s krepostnim načinom živetja svojih življenj, takšnim biserom človeške vrste je lahko v veliko pomoč, če v svoja vsakdanja opravila vnesejo nekaj simbolike, ki jim na prijetne načine poveže njihove aktivnosti z njihovimi osebnimi prepričanji. Orodja razsvetlitve so orodja, namenjena uporabi v takšne namene.

Osvobojenost, odrešitev, zveličanost, blaženost.

Medij, most, pot.

Ambrozija razsvetlitve

Vzemi štiri sestavine, ki simbolizirajo decistični razsvetljenik, in iz njih pripravi živilo – hranilo. Presveti to hranilo v medij za vstop vsega dobrega in zdravega iz fizičnoenergijskih in morda obstoječih duhovnih svetov v tebe in tvoje življenje. Presveti navadno hranilo v ambrozijo razsvetlitve. Nahrani svoj organizem z ekstazo čiste nirvane. Uporabljalj ambrozijo razsvetlitve. Okusi to, kar okušajo bogovi.

Osvobojenost, odrešitev, zveličanost, blaženost.

Medij, most, pot.

Nektar razsvetlitve

Vzemi tri sestavine, ki simbolizirajo decistični trikotnik - trivzpon, in iz njih pripravi pijačo. Presveti to pijačo v medij za vstop vsega pozitivnega, dobrega in zdravega iz fizičnoenergijskih in morda obstoječih duhovnih svetov v tebe in tvoje življenje. Presveti navadno pijačo v nektar razsvetlitve. Napoji vesolje svojega bitja z ekstazo čiste nirvane. Uporabljalj nektar razsvetlitve. Okusi to, kar okušajo bogovi.

Kot orodja razsvetlitve se lahko uporabi tudi pripomočke za vdihovanje zraka, razna mazila za telo itd.

Svet vašega organizma naj bo mogočno veselje, v katerega je vstop dovoljen tistemu dobremu, ki mu poznate obraz, in tistemu dobremu, ki mu obraza ne poznate.

Manu Dei.

12. DECIZ: HIERARHIJA PRIORITET

Kreposten človek živi krepostno življenje.

Načinov živetja krepostnega življenja je toliko, kolikor je bilo ljudi na svetu in jih še bo, ki so se odločili in se še bodo odločili živeti v kreposti.

Eden od načinov krepostnega živetja življenja je življenje z uporabo hierarhije prioritet.

Hierarhija prioritet je za krepostnega človeka, ki jo uporablja, seznam prednostnih dolžnosti in je vrstni red prednostnih nalog, ki jih krepostnemu človeku odkaže njegova vest.

Ko kreposten človek sebe zdravo in zmerno preskrbi, začne ustvarjati presežke svojega delovanja. Kreposten človek ustvarjene presežke krepostno uporabi. Krepostna uporaba presežkov krepostnega človeka je velikokrat uporabljena v povezavi z uporabo hierarhije prioritet. Kreposten človek si svojo hierarhijo prioritet zgradi sam z uporabo svoje pameti in v zvestobi svoji vesti ter v njo umesti krepostno upravljanje s presežki, ki jih ustvarja s svojim krepostnim delovanjem.

Kreposten človek je vitamin v organizmu človeštva, medtem ko je slab človek temu istemu človeštvu virus.

Razlika med krepostnim in slabim človekom se najjasneje pokaže, ko človek začne ustvarjati presežke svojega delovanja.

Kreposten človek presežke svojega delovanja krepostno uporablja, kar v praksi največkrat pomeni, da v zdravi, zmerni ljubezni do sebe in drugih pripadnikov svoje vrste nakopičene presežke svojega delovanja inteligentno in solidarnostno – kakor injekcije z zdravili – vceplja v pomoči potrebne dele človeških družb in s tem vzdržuje zdrave krogotoke organizma človeške vrste.

Slab človek presežke svojega delovanja slabo uporablja, kar v praksi največkrat pomeni, da v nezdravi, pretirani sebičnosti kopiči presežke svojega delovanja z izločanjem teh presežkov iz zdravih krogotokov človeških družbenih sistemov. Slab človek je oseba, ki s presežki, ustvarjenimi s svojim delovanjem, ne pomaga drugim ljudem.

Načinov živetja krepostnega življenja je toliko, kolikor je bilo ljudi na svetu in jih še bo, ki so se odločili in se še bodo odločili živeti v kreposti.

Živi krepost, človek, zavrzi slabost.

13. DECIZ: NARAVA TRPLJENJA

Trpljenje bitij je mogočna sila sil.

Bitja trpijo, bitja se razvijajo.

Trpljenje in razvoj sta v človeškem svetu neločljiva realnost.

Brez trpljenja bi v človeškem svetu ne bilo razvoja.

Kompleksni sistemi evolucije bitij so najbolj aktivni in v najbolj polnem delovanju takrat, ko jih v najbolj polno in aktivno delovanje potiska trpljenje. Brez trpljenja ne bi bilo razvoja, ne bi bilo evolucije – vsaj v človeškem svetu ne.

Trpljenje je alarm, ki bitja opomni na nevarnosti, in je sprožilec obrambnih mehanizmov bitij, del katerih so nešteta omrežja sistemov evolucije.

Nekatere religije so v preteklosti oznanjale in nekatere še vedno oznanjajo, da je trpljenje božje orodje, s katerim bogovi – ali bog – kaznujejo grešnike in celo nagrajujejo sledilce in izvoljence. Pri tem početju so čisto po naključju in nehote poveličevali in povelicali glavno pogonsko silo evolucije – trpljenje.

Tudi ko je bilo trpljenje osmišljeno z vero oziroma s slepim ugibanjem, je ta slepa osmislitev še vedno obrodila mnogo dobrih sadov za našo vrsto. Družbe v preteklosti, v katerih so ljudje v trpljenju videli tudi dobro, so se v boju civilizacij izkazale za uspešnejše.

Človek, ki ima v svojem življenju odprte oči za resnico in vidi v trpljenju to, kar trpljenje v vsej svoji skrivnostni veličini je, bo mnogo lažje prenašal stiske in tegobe svojega življenja, saj bo v njih videl to, kar v resnici so – generatorji, ki poganjajo njega in njegovo vrsto v veličino.

Ne sme pa bitje, ki se trudi krepostno živeti, nasesti laži, da dobri ljudje trpijo, slabi pa ne. To laž med naivna bitja razširjajo agenti teme. Resnica je, da se v svetovih, v katerih se trpi, trpi. V takšnih svetovih trpi mlado in trpi staro. V takšnih svetovih trpi lepo in trpi grdo. V svetovih, v katerih se trpi, trpijo bogati in trpijo revni, trpijo zdravi in trpijo bolni. V svetovih, v katerih se trpi, se trpi in se bo trpelo, dokler se bo tam živelo. V takšnih svetovih trpi dobro in trpi hudobno, trpi pravično in trpi krivično. V svetovih, v katerih se trpi, se trpi, in ko modro bitje živi v svetu, v katerem se trpi, s svojimi mislimi, besedami in dejanji sodeluje pri operacijah zmanjševanja trpljenja, katerih cilj je dvig v svetove brez trpljenja – dvig v svetove, v katerih evolucijo poganjajo naprednejše sile od trpljenja. Cilj modrega bitja ni odprava trpljenja, ampak njegova nadgraditev – njegova nadomestitev.

14. DECIZ: NAŠ SOVRAŽNIK SO NAŠE SLABOSTI

Naš sovražnik so naše slabosti in slabosti drugih.

Naš sovražnik smo mi sami, ko ne uspemo zbrati dovolj moči, da bi se uprli krivici.

Naš sovražnik smo mi sami, ko ne uspemo zbrati dovolj moči, da bi bili zvesti svojemu prav.

Naš sovražnik smo mi sami, ko nam zaradi lenobe primanjkuje kakovostnega znanja.

Naš sovražnik smo mi sami, ko se namesto iskanja resnic zadovoljimo z zgodbicami o možnih resnicah.

Naš sovražnik je pomanjkanje ljubezni do naše lastne vrste in drugih živih bitij.

Naš sovražnik so naše slabosti in slabosti drugih.

Premagajmo slabosti tako, da živimo kreposti.

15. DECIZ (obredni): OBRED ODPIRANJA TOKOV

Odpiranje tokov je obred, pri katerem decirar/-ka posveti poljubno izbrano stvar ali stvari v medij ali medije za prehod koristnih, zdravih in morda obstoječih dobronamernih, materialnih in morda obstoječih duhovnih realnosti v življenja ljudi in nato uporabi te posvečene medije kot odprte kanale, prek katerih v udeležence obreda usmeri pozitivne, koristne, zdravilne in morda obstoječe dobronamerne realnosti iz materialnih in morda obstoječih duhovnih svetov.

Obred odpiranja tokov ali obred odpiranja vrat decirar/-ka začne s posvetitvijo in presvetlitvijo medija/medijev (v nadaljevanju medijev), ki bodo uporabljeni pri obredu. V predhodno posvečenem prostoru na predhodno posvečeni oltar decirar/-ka položi predmete, ki jih bo uporabil/-a kot medije. Nad njimi izreče naslednje besede:

»V moči tega razsvetljenika (decirar/-ka z roko nad predmeti naredi znak razsvetljenika) naj pozitivne, koristne, zdravilne in morda obstoječe dobronamerne realnosti iz materialnih in morda obstoječih duhovnih svetov (decirar/-ka z roko nad predmeti, ki jih posvečuje v medije, še enkrat naredi znak razsvetljenika), ki izvirajo iz virov vsega, kar obstaja (decirar/-ka z roko nad predmeti naredi še tretji razsvetljenik), presvetlijo te predmete in jih preobrazijo v posvečene medije – v odprta vrata,

MANU DEI« (pri končnem »MANU DEI« decirar/-ka nad stvarjo, ki jo posvečuje v odprta vrata, naredi simbol prstnega razsvetljenika).

****Simbol prstnega razsvetljenika se naredi tako, da se pokrčijo palec prstanec in mezinec in iztegne kazalec in sredinec. Z držanjem prstov v takšnem položaju se nato z roko naredi simbol razsvetljenika.***

Po presvetlitveni in preobrazbeni molitvi decirar/-ka posvečene medije poljubno razporedi po prostoru, kjer obred poteka, in jih na različne, izvirno in poljubno izdelane načine uporabi nad udeleženci obreda in med uporabo moli:

»Pripravite sebe in svoja življenja na presvetlitev!

Odprite svoja srca za skrivnostne darove, svoje možgane za nevidne blagoslove!

Naj pozitivne, koristne, zdravilne in morda obstoječe dobronamerne realnosti iz materialnih in morda obstoječih duhovnih svetov vstopijo v vas in vaša življenja in vas napolnijo z dobrim.

MANU DEL.«

Nato sledi nekaj trenutkov tišine, ki jih decirar/-ka na koncu prekine in zaključi obred odprtih kanalov z naslednjimi besedami:

»Kanali so zaprti« ali »Vrata so zaprta.« Pri teh besedah decirar/-ka z roko nad vse udeležence srečanja naredi zaključni razsvetljenik.

16. DECIZ: SLAVILNO-ČASTILNA MOLITEV

Častimo vas, morda obstoječe dobronamerne sile moči,
častimo vas, morda obstoječe dobronamerne sile modrosti.
Častimo vas, morda obstoječa dobronamerna bitja moči,
častimo vas, morda obstoječa dobronamerna bitja modrosti.

Častimo in poveličujemo vas, sile modrosti,
častimo in poveličujemo vas, sile kreposti.

Poveličujemo in častimo skrivnostne sile moči,
od katerih v naša življenja priteka dobro.
Slava vam in čast, izviri dobrega.

Poveličujemo in častimo morda obstoječa skrivnostna bitja moči,
od katerih v naša življenja morda pritekajo dobre stvari.
Slava vam in čast, bitja dobrega.
Slava vam in čast in poveličanje, izviri dobrega.

Naj se stekajo tokovi dobrega iz izvirov vaših moči v naša življenja.
Slava vam, čast vam in poveličanje vam.

17. DECIZ (obredni): RAZSVETLENIKANJE

Kadar se razsvetljuje, govorite takole:

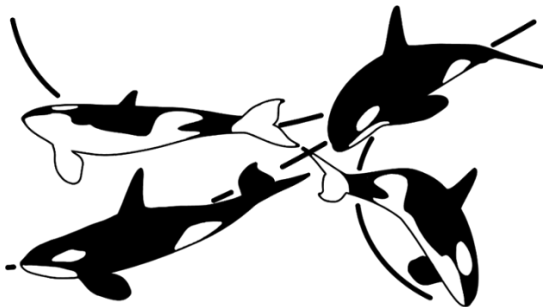
»Izviri dobrega, odprite tokove,
napolnite me z modrostmi in krepostmi,
naj pozitivne, koristne in zdravilne realnosti
iz fizičnih in morda obstoječih duhovnih svetov
vstopijo v mene in moje življenje in me napolnijo z dobrim.

MANU DEL.«

Simbol za razsvetlikanje – razsvetljenik – je sestavljen iz treh tokov, ki izhajajo iz skupne točke, ki simbolizira možgane, srce in morda obstoječo dušo oziroma simbolizira stično točko človeka z morda obstoječimi omrežji dobrih stvari iz sveta duhovnih duhovnosti, simbolizira tudi stično polje človeka z gotovo obstoječimi omrežji dobrih stvari iz sveta fizičnih duhovnosti (še neodkritih fizičnih realnosti) in simbolizira stično točko človeka z zagotovo obstoječimi omrežji dobrih stvari iz odkritega in že poznanega fizično-materialnega sveta.

Prvi tok, ki izhaja iz te skupne točke, predstavlja modrosti, drugi tok predstavlja kreposti, tretji, sredinski tok razsvetljenika pa predstavlja vse preostale pozitivne, koristne in zdravilne realnosti iz fizičnih in morda obstoječih duhovnih svetov – predstavlja zdravje v vsej svoji razsežnosti.

Razsvetljenik naredite tako, da se z roko, s katero pišete, najprej dotaknete čela in nadaljujete z dotikom desne rame, nato se spet dotaknete čela in nadaljujete z dotikom leve rame. Nato se še enkrat dotaknete čela, nadaljujete z dotikom prsi in končate z obrisom enakostraničnega trikotnika - trivzpona na svoji prsi in izgovorom:

Osebni razsvetljenik se lahko naredi tudi na naslednji način:

Z roko, s katero pišete, z enim prstom ali več prsti hkrati na čelo naredite simbol razsvetljenika - običajno obrnjenega navzdol, lahko pa se znak razsvetljenika naredi tudi obrnjen v desno ali levo stran. Pomembno je le, da se razsvetljenika ne naredi obrnjenega navzgor proti nebu, ker decisti z uporabo razsvetljenika v svoja življenja vabimo koristno, pozitivno in zdravilno iz naslova poznanega fizičnega sveta, fizične duhovnosti in morda obstoječe duhovne duhovnosti. Človeštvo že tisočletja uporablja nebo kot simbol dobrega, zdravega in krepostnega in tukaj decisti ne mislimo spreminjati ničesar. Razsvetljenika nikoli ne obračamo obrnjenega navzgor, ker bi tako obrnjen razsvetljenik simboliziral slabosti in nezdravje, kar pa decisti poskušamo zmanjševati in po možnosti do potankosti odpraviti (v praksi bo to seveda nemogoče, lahko pa se temu cilju maksimalno približamo). Razsvetljenik simbolizira kreposti in poskus povezovanja s koristnimi, zdravilnimi in pozitivnimi silami. Kreposti so v preteklosti simbolično prehajale v življenja ljudi od zgoraj navzdol, zato se tudi

razsvetljenik naredi obrnjen navzdol ali obrnjen v levo ali v desno stran. Nikoli se razsvetljenika ne naredi obrnjenega navzgor. Osebo razsvetlikanje se nadaljuje z znakom razsvetljenika, ki se ga naredi na ustnice in se ga lahko naredi obrnjenega v levo stran, v desno stran ali obrnjenega navzdol. Razsvetlenikanje se zaključi z znakom razsvetljenika na prsih, ki je lahko obrnjen poljubno v vse smeri – z izjemo navzgor. Namesto zadnjega razsvetljenika se lahko na prsi položi odprto dlan in se jo nato premakne proti srcu in tam naredi prstni simbol razsvetljenika. Lahko se naredi tudi samo prstni razsvetljenik ali na prsi položi le razprto dlan.

Način osebnega razsvetlenikanja je v veliki meri poljubna odločitev uporabnika in ga vsak posameznik lahko naredi po svoje. (Lahko se naredi samo enega od razsvetljenikov na poljubnem delu telesa, lahko se jih naredi več.)

Razsvetlenikanje je orodje v rokah decistov in uporabnikov decizma, ki niso polno decizani decisti, a vseeno uporabljajo svetovni nazor decizma v svojih življenjih, in je kot orodje zgrajeno za osebe, ki bi rade v svoj simbol poskusa povezovanja z dobrimi, koristnimi in zdravilnimi realnostmi iz fizičnih svetov in morda obstoječih duhovnih svetov dodale kanček svoje osebnosti.

Pri razsvetlikanju lahko tisti, ki to želi narediti, pred dotikom prve točke razsvetlikanja – čela roko iztegne proti nebu in se simbolično in morda dejansko poveže z dobrimi, koristnimi in zdravilnimi realnostmi iz fizično-materialnih svetov in morda obstoječih duhovnih svetov tako, da nato roko premakne nazaj proti prvi točki razsvetlikanja – čelu. To naredi tako, kot da bi z neba nekaj vzel in prenesel v svojo glavo. Ko se nato z roko dotakne čela, naj nadaljuje z običajnim postopkom razsvetljenikanja.

Razsvetljikajte se in razsvetljikajte druge. Uporabljajte razsvetljenik v svojih življenjih in naj vam bo simbol za vse dobro.

18. DECIZ (obredni): OBRED ODPUŠČANJA PREKRŠKOV ZOPER VEST

Ko vam življenje uničuje grenka vest, ki ste si jo grenko naredili s svojimi slabotnimi dejanji, takrat molite takole:

»Obteženo vest bi rad sprostil,
svojih krivd bi se rad znebil.
Čutil sem, da je narobe,
a sem vseeno storil.

Obljubim, da se bom trudil z vsemi svojimi močmi,
da svojih napak ne bom ponavljal in svojih krivd ne pomnožil.

Prosim vas, vse sile svetov, ki imate morda moč odpustiti, odpustite mi!

Prosim vas, vsa bitja svetov, ki imate morda moč odpustiti, odpustite mi!

Prosim vas, vse stvari, ki obstajate v vseh svetovih in imate morda moč odpustiti, odpustite mi!

Obljubim, da se bom trudil z vsemi svojimi močmi,
da svojih napak ne bom ponavljal in svojih krivd ne pomnožil.

Odpustite mi moje slabosti in me napolnite s krepostmi.

Odpustite!«

Kadar decirar/-ka drugim deli decistično obredno odpuščanje, naj to stori takole:

Obred odpuščanja prekrškov zoper vest naj decirar/-ka začne z uvodno molitvijo v obliki vprašanja, naslovljenega na udeležence obreda:

»Obteženo vest bi radi sprostili,
svojih krivd bi se radi znebili.

Čutili ste, da je narobe,
a ste vseeno storili.

Ali obljubite, da se boste trudili z vsemi svojimi močmi,
da svojih napak ne boste ponavljali in svojih krivd ne pomnoževali?«

Osebe, ki se jim podeljuje decirarjevo/decirarkino decistično odpuščanje, morajo odgovoriti:

»Obljubimo.«

Decirar/-ka nato nad tiste, ki jim podeljuje odpuščanje, z roko naredi tri razsvetljenike in pri vsakem razsvetljeniku odmoli eno od naslednjih molitev:

Prvi razsvetljenik:

»Prosim vas, vse sile svetov, ki imate morda moč odpustiti,
odpustite jim!«

Drugi razsvetljenik:

»Prosim vas, vsa bitja svetov, ki imate morda moč odpustiti,
odpustite jim!«

Tretji razsvetljenik:

»Prosim vas, vse stvari, ki obstajate v vseh svetovih in imate morda moč odpustiti, odpustite jim!«

Decirar/-ka nato nadaljuje:

»Obljubili so, da se bodo trudili z vsemi svojimi močmi, da svojih napak ne bodo ponovili in svojih krivd ne pomnožili. Odpustite jim njihove slabosti in jih napolnite s krepostmi.

Odpustite!«

Ko decirar/-ka zaključi molitev odpuščanja, pri zadnji besedi molitve, besedi odpustite, z roko nad udeležence obreda naredi prstni simbol razsvetljenika in s tem tudi zaključi obred.

Naj bo potreba po odpuščanju v vaših življenjih čim manjša.

Naj jo preseže življenje, polno kreposti.

Odpuščajte sebi in naj drugi v imenu morda obstoječih realnosti iz fizičnih in morda obstoječih duhovnih svetov, ki imajo morda moč odpuščati, odpuščajo vam.

19. DECIZ: BITI DECIST

Biti decist,
biti eno z duhom krepostnih prednikov človeštva,
biti eno z njimi, ki so se skozi zgodovino naše razvijajoče se vrste
trudili, da bi svet, v katerem so živeli, naredili boljši.

Biti decist,
ne verjeti, ampak iskati in preverjati,
ne obupovati, ampak se izklesavati, se izboljševati.

Biti decist,
ne slepo uigabati, a dopustiti obstoječim pozitivnim, koristnim in
zdravilnim realnostim iz fizičnih in morda obstoječih duhovnih svetov
dostop v podporo svojemu razvoju in nadgrajevanju.

Biti decist,
uporabljati svojo glavo in se je ne bati,
po pameti, krepostno živeti in ne slabeti.

Biti decist,
biti ponosen uporabnik nauka, ki je nadgradnja krepostnih naukov iz
preteklosti.

Biti decist,
biti srečen in vesel, da ti življenje usmerja nauk, ki te nikdar ne bo
zapeljal v slepo ulico protislovij in vraževerij, če ga boš le zdravo in
pravilno uporabljal.

Biti decist,
biti človek, ki svojo zavest napaja z ambrozijo decizma,
biti bitje, ki svoj organizem plemeniti z nektarjem bogov.

20. DECIZ (obredni): RAZSVETILNICA

Razsvetilnica (ali razsvetljevalnica) je in naj vam bo najsvetejši obred, ki simbolizira in bo simboliziral decističnega duha.

Razsvetilnica je zgrajena iz dvanajstih delov, od katerih sta dva dela razsvetilnice posebne, poljubne narave. Ta dva poljubna dela razsvetilnice simbolizirata svobodo in dva osrednja simbola decizma. Ta dva poljubna dela razsvetilnice morajo pred vsako razsvetilnico pripraviti decirarji v sodelovanju z laiki decisti. Izmed dveh poljubno izbranih delov razsvetilnice mora biti en del razsvetilnice vedno poljubno izbran obred, izbran izmed vseh decističnih obredov. Drugi poljubno izbrani del razsvetilnice mora biti nekaj drugega, nekaj primernega okoliščinam časa, v katerem se razsvetilnico opravlja (npr. petje, meditacije, igre, branje knjig iz drugih svetovnih nazorov – filozofij, religij itd.).

Razsvetilnico vodijo in jo bodo v prihodnje vodili decirarji/decirarke – oznanjevalci/oznanjevalke, varuhi/varuhinje in razvijalci/razvijalke decizma.

Med posameznimi točkami razsvetilnice se bodo in naj se predvajajo ali v živo ustvarjajo različni zvoki in melodije.

Uporabni primeri:

- poslušanje zvokov iz narave,
- igranje na različna glasbila – brez petja,
- predvajanje zvokov iz vesolja,
- predvajanje zvokov, ki nastanejo ob različnih človeških opravilih,
- zvoki ki jih ustvarjajo živali, rastline itd.

Razsvetilnica se začne in se bo začela s skupnim razsvetljenjem vseh udeležencev razsvetilnice, ki ga v imenu vseh udeležencev

razsvetilnice izvede decirar/-ka (ali decirarji/-ke) in se zaključi s skupno izgovorjenim – MANU DEI –.

Razsvetilnica se nadaljuje z obredom plamena.

Po obredu plamena je na vrsti skupinsko obredno odpuščanje.

Sledi branje iz decira.

Po branju iz decira nastopi čas za pouk iz življenja – pouk decirarja/-ke o življenjsko pomembnih tematikah.

Sledi podelitev decirarjevega/decirarkiniga skupinskega blagoslova, ki se ga podeli vsem udeležencem razsvetilnice.

Sledi osrednji dogodek razsvetilnice: odpiranje tokov ali odpiranje vrat.

Po osrednjem dogodku – srcu razsvetilnice/razsvetljevalnice (obredu odpiranja tokov) – nastopi čas za skupno zahvalno molitev,

ki se prevesi v del razsvetilnice, ki je posvečena odkritim, fizičnim realnostim. Ta del razsvetilnice se imenuje nova spoznanja. Pri tem delu razsvetilnice se predhodno izbere eno novo človeško odkritje – novo vednost – in se to novo človeško odkritje na čim bolj razumljiv in privlačen način predstavi vsem udeležencem razsvetilnice.

Po novih spoznanjih sledi prvi od poljubno izbranih delov razsvetilnice – poljubno izbrana dejavnost (manjši koncerti, glasbeni nastopi itd.).

Temu sledi poljubno izbrani obred, ki je drugi poljubno izbrani del razsvetilnice,

ki se na koncu prevesi v zaključni del razsvetilnice/razsvetljevalnice, ki je zaključni blagoslov. Decirar/-ka ali več decirarjev/decirark na koncu razsvetljevalnico zaključi z naslednjim zaključnim blagoslovom:

»Končuje se naše srečanje, končuje se naša razsvetilnica. Naj skrivnostna moč decističnega duha, ki nas je prežarčevala med razsvetilnico, v moči tega razsvetljenika (decirar/-ka nad ljudmi z roko naredi znak razsvetljenika) in naših osebnih razsvetljenikov (pri izreku slednjega se vsi, vključno z decirarjem ali decirarko, osebno porazsvetlijo) nadaljuje svojo razsvetljevalno pot v življenjih nas vseh decistov, ki smo bili del te razsvetilnice/razsvetljevalnice.

MANU DEI.« (Vsi ponovijo: »MANU DEI«.)

Razsvetljevalnice se opravljajo in se bodo opravljale vsakega sedmega, štirinajstega, enaindvajsetega in osemindvajsetega dne vsakega meseca (izjemen primer je le sedmi mesec, ko je in bo samo ena razsvetljevalnica, ki je in bo del osrednjega decističnega dogodka – pohoda luči) ob sedmi, štirinajsti in enaindvajseti uri. (Razsvetljevalnic ni nujno opraviti ob vseh teh treh urah, lahko se jih opravi tudi samo ob eni od teh ur ali samo ob dveh za razsvetljevalnice določenih urah.)

Kadar čas ali katera druga ovira ne dopusti, da bi se razsvetilnico v celoti opravilo takrat, kot je priporočeno, da bi se jo naj opravilo, se lahko izvede kratka oblika razsvetilnice/razsvetljevalnice.

Kratka oblika razsvetilnice:

(zgrajena je iz sedmih delov)

Kratka razsvetilnica se začne s skupnim razsvetljenjem vseh udeležencev razsvetljevalnice, ki ga v imenu vseh izmoli decirar/-ka (ali decirarji/decirarke) in se zaključi s skupno izgovorjenim MANU DEI.

Sledi skupinsko obredno odpuščanje.

Razsvetilnica se nadaljuje s podelitvijo decirarjevega/decirarkiniga blagoslova.

Sledi branje iz decira,

ki se nadaljuje z osrednjim dogodkom vsake razsvetljevalnice: odpiranjem tokov oziroma odpiranjem vrat.

Po osrednjem dogodku razsvetljevalnice vsi odmolijo skupno zahvalno molitev.

Skrajšana oblika razsvetilnice se tako kot običajna razsvetilnica zaključi z zaključnim blagoslovom.

Razsvetilnica (ali razsvetljevalnica) je in naj vam bo najsvetejši obred, ki simbolizira in bo simbolizirala decističnega duha.

21. DECIZ: ZAHVALJEVANJE

Če se zahvališ komu, ki ga ni, za nekaj, česar nisi nikoli prejel, ničesar ne izgubiš. Če pa se pozabiš zahvaliti komu, ki obstaja, za nekaj, kar si od njega prejel, pa ne veš, da obstaja, in ne veš, da si od njega prejel, a vseeno dopuščaš možnost, da si od tega neznanega nekoga morda nekaj neznanega prejel, ti ta neznani nekdo, ki ti je morda dajal, zaradi tvoje nehvaležnosti tega, kar ti je morda dajal, mogoče ne bo več dajal ali pa ti bo dajal v manjši meri in izguba zate je lahko velika.

Ne pozabite se zahvaljevati.

Zahvalna molitev:

»Hvala vam, silam svetov, za vse dobro, ki sem ga (morda) prejel od vas.

Hvala vam, bitjem svetov, za vse dobro, ki sem ga bil (morda) deležen od vas.

Hvala vam, vsem stvarjem, ki obstajate v vseh fizičnih, fizično duhovnih in morda obstoječih duhovno duhovnih svetovih, za vse dobro, ki sem ga kadarkoli v svojem življenju (morda) prejel od vas, in za vse dobro, ki ga bom (morda) še kdaj prejel od vas.

(Nočem biti obdarjenec, ki se za svoja darila nikoli ne zahvali.

Nočem biti blagoslovljenec, ki za prejete blagoslove nikdar ne reče hvala.)

Iskreno, iz srca vam hvala.«

22. DECIZ: MAITREJE

Meditacija je zelo pomembno orodje pri razvijanju in razsvetljevanju notranjega sveta človeka, ki zavestno sodeluje pri svojem razvoju in razvoju sveta, v katerem prebiva.

Decizem je svetovni nazor, ki stremljenju k stanju, v katerem bi bila svoboda vsakega človeka na najvišji možni ravni. To stremljenje k svobodi je manifestirano in bo manifestirano v prihodnje tudi pri aktivnostih uporabe orodja meditacije. Vsak decist se svobodno odloča in se bo svobodno odločal v prihodnje, s kakšnimi tehnikami in metodami vstopa in bo vstopal v prihodnje v veselje meditacij.

V veselju meditacij obstaja veliko galaksij in ena od njih je galaksija meditacije agnostika decista.

Decistu se pri uporabi orodja meditacije priporočajo sestavine, ki njegovo meditacijo naredijo izrazito decistično. Na zlati vrstici galaksije meditacije decista se v družbi mnogih zvezd nahaja in se bo nahajalo v prihodnje sedem svetlečih, sijočih zvezd, ki predstavljajo sedem prevladujočih drž decista v meditaciji. Te prevladujoče drže decista v meditaciji simbolično predstavljajo sedem točk dveh najpomembnejših simbolov svetovnega nazora agnostičnega decizma – razsvetljenika in decističnega trikotnika - trivzpona. Drže se imenujejo:

maitreje decista.

- Prva maitreja je sedeč položaj na sedalu v zdravem, pokončnem stanju hrbtenice. Roki pokrčeni počivata ob telesu, vsaka na svoji strani, na naslonih za roke. Nogi sta neprekrizani, vsaka na svoji strani telesa, v zdravem položaju vladarja, ki sedi na prestolu. To je položaj in to je drža, ki se imenuje prva maitrejeva drža decista.

- Druga maitreja je sedeč položaj na sedalu v zdravem, pokončnem stanju hrbtenice. Roki pokrčeni počivata ob telesu, vsaka na svoji strani, na naslonih za roke. Položaj nog je prekrizan pri kolenih. Največkrat desna noga prekriza levo, lahko pa je tudi obratno in leva

noga prekriža desno. Druga maitrejeva drža decista razkrije dva simbola, ki simbolizirata prepričanje decista – razsvetljenik in decistični trikotnik. Pri prekrižanju nog v kolenih se med nogami človeka v meditaciji izriše trivzpon, na katerega sije simbol razsvetljenika, ki se izriše na sklenjenih rokah sedečega v meditaciji decista. To je položaj in to je drža, ki se imenuje druga maitrejeva drža decista.

- Tretja maitreja je sedeč položaj na sedalu v zdravem, pokončnem stanju hrbtenice. Roki, prekrižani na prsih, držita rami, vsaka drži ramo na nasprotni strani telesa. Nogi sta neprekrižani, vsaka na svoji strani telesa, v zdravem položaju vladarja, ki sedi na prestolu. To je položaj in to je drža, ki se imenuje tretja maitrejeva drža decista.

- Četrta maitreja je sedeč položaj na sedalu v zdravem, pokončnem stanju hrbtenice. Roki, prekrižani na prsih, držita rami, vsaka drži ramo na nasprotni strani telesa. Položaj nog je prekrižan pri kolenih. Največkrat desna noga prekriža levo, lahko pa je tudi obratno in leva noga prekriža desno. To je položaj in to je drža, ki se imenuje četrta maitrejeva drža decista.

- Peta maitreja je stoječ položaj v zdravem, pokončnem stanju hrbtenice. Roki sta sklenjeni na prsih v drži molitve. Nogi sta zravnani, vsaka na svoji strani telesa, v zdravem položaju angela čuvaja, varuha svetov otrok luči. To je položaj in to je drža, ki se imenuje peta maitrejeva drža decista.

- Šesta maitreja je stoječ položaj v zdravem, pokončnem stanju hrbtenice. Roki, prekrižani na prsih, držita rami, vsaka drži ramo na nasprotni strani telesa. Nogi sta zravnani, vsaka na svoji strani telesa. To je položaj in to je drža, ki se imenuje šesta maitrejeva drža decista.

- Sedma maitreja je stoječ položaj v zdravem, pokončnem stanju hrbtenice. Roki se držita za hrbtom. Nogi sta zravnani, vsaka na svoji strani telesa, v zdravem položaju angela čuvaja, varuha svetov otrok luči. To je položaj in to je drža, ki se imenuje sedma maitrejeva drža decista.

Roke se lahko pri vseh maitrejah predstavljajo iz položaja, v katerem so v meditacijo vstopile, v sklenjen položaj na prsih, ki je prevladujoč položaj rok pri meditacijah in molitvah v vsem človeškem svetu.

V veselju meditacij obstaja veliko galaksij in ena od njih je galaksija meditacije agnostika decista.

Človeški možgani so kompleksen organ, sestavljen iz neštetihi sistemov. Zelo hitro se zgodi, da se nepreviden človek ujame v labirinte, polne nevarnih slepil. Pri poglobljanju človeka v svojo notranjost je zato previdnost zelo pomembna stvar.

Uporabljajte meditacijo enosti z vsem, kar obstaja, saj je umiritev vseh misli in miselna spojitev v eno z vsem, kar obstaja. Pri tej meditaciji je zelo pomembno, da meditirajoči različnih misli, ki mu vdirajo v njegovo izpraznjenje, ne sprejema kot duhovna sporočila, ker to niso. Med meditacijo enosti z vsem, kar obstaja, ko ste v fazi, ko poskušate utišati svoje misli in skrbi ter dati svoji notranjosti zrak čiste svobode in neujetosti, se ne pustite ujeti v osamljeno praznino svoje izpraznjenosti. Doseženo stanje notranje izpraznjenosti je šele začetek skoka v celostno povezanost z vsem, kar obstaja. Pravi razlog, zakaj se je treba izprazniti, ni v izpraznjenju samem, ampak v pripravi prostora v človekovi notranjosti za kasnejše doseganje povezanosti in enosti z vsemi stvarmi, ki obstajajo. V stanju izpraznjenja se s svojimi mislimi povežite s tisočermi realnostmi v neštetihi svetovih in postanite osvobojeni koščki sestavljanke vsega, kar obstaja. V organizmu svetov se ne počutite kot tujci, saj ste njegov nezavrljivi del.

Meditacija enosti z vsemi obstoječimi stvarmi naj vam bo naravno pomirjevalo in poživitev in ne kalna voda vraževerja.

Zdravo je za človeka, da se vsake toliko časa izprazni in napolni z meditacijo enosti z vsemi stvarmi, ki obstajajo.

Bodite zdravi.

23. DECIZ: UČENKA – UČITELJICA

Učenka je vprašala učiteljico:

»Kaj je bolje biti bogat ali biti reven?«

Učiteljica je odgovorila:

»Biti boljši ali biti slabši?
Biti najvišji ali biti najnižji?
Biti krepak ali biti slaboten?

Kaj je bolje,
kaj je slabše?

Vse je odvisno od odra, na katerem ocenjevalec stoji.

Položaj, iz katerega izvira ocenjevalčeva orientacija, je tista knjižnica, iz katere pritekajo formule za določitev končnega rezultata. Človek, ki se je sposoben dvigniti nad vse odre in knjižnice svetov, preseže vse najvišje in najnižje in vse najboljše in najslabše. Človek, ki se je sposoben dvigniti nad vse izvire naselij formul, zagleda realnost takšno, kakršna realnost v resnici je – raznolika.

Enakost ne obstaja, obstaja samo podobnost.

Vse stvari so različne.

Različnost vseh stvari je ena od najzanimivejših zakonitosti sveta, v katerem živimo, in če v prihodnosti nihče ne bo odkril identičnih delčkov, bo tako tudi ostalo.

Tisti, ki je to sposoben spoznati, bo imel v vprašanjih boljšega in slabšega, bogatejšega in revnejšega ... za vedno spremenjene odgovore. Namesto enega odgovora jih bo videl tisoč in namesto tisoč pravilnosti, ne bo videl nobene.«

Učenko je učiteljičin odgovor močno presenetil.

24. DECIZ (obredni): OBRED PLAMENA

Pred glavnim delom obreda naj decirar/-ka posveti ogenj, ki bo uporabljen pri obredu plamena. Po končanem obredu naj ogenj odsveti.

Obred plamena uporabljajte kot simbol boja zoper vaše slabosti. Pri tem obredu naj oseba na list papirja napiše svoje slabosti, ki jih želi odpraviti in premagati, in naj nato med molitvijo izgorevanja ta list papirja vrže v ogenj.

Molitev izgorevanja:

»Naj prek udejanjene, uničujoče moči ognja nad mojim listkom v moje življenje vstopijo pozitivne, koristne in zdravilne sile in naj mi pomagajo premagati moje slabosti.«

»Naj prek udejanjene, uničujoče moči ognja nad mojim listkom v moje življenje vstopijo morda obstoječa, pozitivna, koristna in zdravilna bitja kreposti in njihovi darovi in naj mi pomagajo premagati moje slabosti.«

»Naj prek udejanjene, uničujoče moči ognja nad mojim listkom v moje življenje vstopijo pozitivnosti, koristnosti in zdravilnosti iz fizično-materialnih in morda obstoječih duhovnih svetov in naj mi pomagajo premagati moje slabosti.«

Ogenj, ki se ga uporabi pri obredu plamena, se lahko nadomesti z virtualnim ognjem, v katerega vsak udeleženec obreda vrže oziroma pošlje elektronski listek s svojimi slabostmi, ki jih mora program avtomatsko izbrisati iz obstoja, ko so poslani v virtualno datoteko – virtualni ogenj. Virtualni ogenj mora biti na velikem zaslonu, viden vsem udeležencem obreda, kjer mora biti vidno tudi pošiljanje sporočil s slabostmi (katerih vsebina ne sme biti vidna drugim) in se morajo vidno uničiti ob stiku z virtualnim ognjem.

Pri izbiri virtualne različice obreda plamena mora decirar/-ka pred glavnim delom obreda plamena posvetiti vse dele virtualnega sistema, uporabljenega pri obredu, in vse te dele po končanem obredu tudi odsvetiti.

25. DECIZ: PONOS DECISTA

Razvijati sebe in rasti v kreposti.

Preseči slabosti in premagati krivice.

Doseči morda obstoječe, rajske svetove.

Se dvigniti na morda obstoječe, višje ravni življenja.

Osvojiti morda potrebno odrešenje in poveličanje.

Odkrivati dežele, ki še nikdar niso bile odkrite.

Biti eno s pionirji, ki so že in še bodo razkrili nove resnice.

Biti med razsvetljenimi svojega časa.

Vse to je decizem in še mnogo več.

Bodite ponosni, da ste del zdravega nazora.

Bodite ponosni, da ste zdrave celice in ne gnijoča trupla.

Bodite ponosni, da ste decisti, in naredite ponosne še druge.

26. DECIZ: GLASBA

Glasba je mogočna sila, ki ima ogromno moči nad slišočim človekom.

Je zdravilo in je strup,
je mirilka in je dražilka.

Glasba je orodje in je orožje,
je tolažilka in je provokatorka.

Glasba je sprožiteljica plazov besa
in je močan tok vode na mlin duhovnega zanosa.

Glasba je nakit ugleda
in je sramotilni oder ponižanja.

Je topla roka uspavanja
in je eksplozija bujenja.

Glasba je vogelni kamen pristnega veselja
in je nosilni steber depresivne žalosti.

Je pospeševalka časa
in je raztegovalka trenutka.

Glasba je dvigovalka prsi
in je utež na sklonjeni glavi.

Je vžig pretiravanja
in aktivacija zmernega ravnanja.

Samo slišечи bedak glasbe nikoli ne uporablja.

Modro uporabljajte glasbo in naj vam bo pripomoček na poti v višine.

27. DECIZ: UPORABA VERE – IZSTOP IZ DECIZMA

Kdorkoli bo z vero oziroma s slepim ugibanjem začel kvariti čistost decizma, takoj, tisti trenutek, ko bo to začel delati, ne bo več in ni več decist.

Kdorkoli bo morda obstoječe realnosti začel brez trdnih dokazov »točno določati« in pretvarjati v iluzorne »gotovosti«, takoj, tisti trenutek, ko bo to začel delati, ne bo več in ni več decist.

Decist nikoli in nikjer – v nobenih okoliščinah – ne uporablja in ne bo uporabljal vere.

Vera je slepo ugibanje, naj jo uporabljajo tisti, ki radi živijo s prevezo čez svoje oči.

28. DECIZ: ČLOVEŠKA DUŠA

Skrbite za svoja telesa, naj bodo maksimalno zdrava. Vaš obraz naj izžareva zdravega duha v zdravem telesu.

Naj vas ne skrbi možni neobstoj človeške duše.

Karkoli že človeška duša je – nekaj, kar ne obstaja, duhovna realnost, fizična realnost, mešanica fizične in duhovne realnosti ali karkoli tretjega, četrtega – je skrb za zdravje te morda obstoječe realnosti naša življenjska dolžnost.

Bolje je skrbeti za nekaj, kar ne obstaja, pa se ne ve zagotovo, da ne obstaja, kot ne skrbeti za nekaj, kar ne obstaja, pa se ne ve zagotovo, da ne obstaja. Bolje je skrbeti za nekaj, kar obstaja, pa se ne ve zagotovo, da obstaja, kot ne skrbeti za nekaj, kar obstaja, pa se ne ve zagotovo, da obstaja.

Skrbite za zdravje svojih življenj in pomagajte drugim pri njihovih prizadevanjih za zdravje. Ne pozabite, da ste krhka bitja in morate tistim, ki vam želijo pomagati, tudi vi sami dopustiti, da vam pomagajo. Ne bodite sebično samozadostni. Na drevesu sodelovanja zrastejo najslajši sadovi.

29. DECIZ: MREŽA KREPOSTI

Kozmično-univerzalna mreža vsega obstoječega, stremečega h kreposti.

Biti del tega omrežja.

Se povezati s tem sijočim in mogočnim organizmom.

Biti del programa krepostnih.

Črpati življenjsko energijo iz kanalov pravadnih skrivnosti.

Biti organ, ki dobiva svojo kri iz ožilja vseobstoječega dobrega.

Biti vklopljen, povezan, zdrav, kreposten človek.

Biti živ.

30. DECIZ: NI OBVEZNIH DEJAVNOSTI

Obveznih dejavnosti iz naslova decizma v decizmu ni.

Kdorkoli bi sebi ali drugemu človeku iz naslova decizma predpisoval »decistične obveznosti«, bi s tem ne oznanjal decizma in bi sam ne bil decist.

Obveznih praznikov v nauku krepostnih ni.

Obveznih obredov v nauku razsvetljenih ni.

Obveznih srečanj v nauku svobodnih ni.

Decizem mora biti orodje in je orodje v rokah pogumnih ljudi, ki si upajo razmišljati s svojo glavo in si ne pustijo zvezati rok s slepili in triki izkoriščevalcev neukih.

31. DECIZ: KRESNIČKA

Hodiš po temnem predoru, bolj hiter kot si, bolj temno je.

Z ostrimi iglami ti prebadajo roke.

Spotikajo te in potiskajo, nihče ti ne pomaga.

Ko rečeš »dobro«, govorijo, da si rekel »hudo«.

Nihče te ne razume.

Tvoje lastno telo ti nagaja z mnogimi slabostmi.

Potiskajo te v blato in si na tvojem truplu zidajo palačo.

Poveljujejo se tako, da ponižujejo in smešijo tebe.

Vse te boli.

Rana poleg rane je tvoja obleka.

Ničesar nimaš, vse ti je bilo vzeto.

Pred tabo je samo tema in za njo še več teme.

Namesto da bi se te usmilili, te prezirajo in sovražijo.

Obrali bi te radi do kosti.

Rane skelijo, tako zelo bolijo.

Tema, tema in še več teme.

Ko si že na točki, da si z majhnim nožkom prerežeš žile, se ti v brazgotinasto čelo zaleti kresnička. Majhna, drobcena, utripajoče svetleča ti poplesuje pred od joka razdraženimi očmi.

Nožek ti pade na tla.

Iztegneš roke proti ljubki kresnički in glasno zajokaš.

Drobcena lučka se ti še enkrat zapodi v čelo, a se od njega ne odbije nikdar več.

32. DECIZ: KALKIJA (MISTIKA DECISTA)

Veliki mistiki naše človeške vrste so v preteklih obdobjih naše zgodovine oznanjali mnogo različnih stvari.

(Med velikimi mistiki je bilo v preteklosti na žalost tudi veliko takih ljudi, ki so se »ukvarjali z mistiko« samo zaradi materialnih in drugih osebnih koristi. Takšnih okvarjenih primerkov se moramo vedno zavedati, ker če se jih pozabimo zavedati, lahko našemu iskrenemu iskanju resnic naredijo ogromno škode.)

Decizem je nauk, ki nadgrajuje načine pristopanja k že odkritim realnostim, in je nauk, ki nadgrajuje načine pristopanja k morda obstoječim, še nepoznanim realnostim.

Decisti imamo odprta vrata za vse realnosti, iz naslova katerih se lahko v naša življenja stekajo dobre stvari – za tiste, ki jih poznamo, in za tiste, ki jih ne.

MISTIKA DECISTA – KALKIJA

1. Zberi skupaj vsa dela mistikov (teiste, ateiste, agnostike, deiste itd.) iz vseh svetovnih nazorov, nastala skozi celotno zgodovino človeške vrste. Iz te zbirke ne izključi nikogar.
2. Uporabi temeljni kamen agnostičnega decizma – orodje neuporabe vere na vseh skupaj zbranih delih mistikov človeške vrste. (Izloči iz njihovih del vse dele, ki so jih avtorji tja vnesli z uporabo slepega ugibanja – vere.)
3. Če si pot skozi prvi dve točki mistike decista pravilno prehodil, imaš sedaj pred seboj prečiščena dela mistikov svoje človeške vrste. Uporabi jih. Poglobljaj se v njih.

4. Kakršnakoli že je narava pravih razsvetlitev je razsvetljevanje tvoj cilj – je razsvetljevanje naš cilj. Takšno je jedro biti – nas, željnih razsvetlitev. Večkrat kot smo razsvetljeni, bolj smo zadovoljeni. Smo odvisniki od razsvetlitev. Nikoli nam jih ni dovolj in nam jih nikoli ne bo dovolj. Vedno jih bomo hoteli še več. Vedno bomo hrepeneli po še intenzivnejših zadovoljitvah, vedno bomo hrepeneli po še intenzivnejših razsvetlitvah. Nikoli jih ne bomo prenehali iskati.

33. DECIZ: RELIGIOZNA DELA

Mnoga religiozna dela vsebujejo dobre in koristne vsebine.

Skrito in tiho čakajo pod gorami protislovnih nesmislov, ustvarjenih z vero, da jih človek brez preveze slepega ugibanja čez svoje oči odkrije in uporabi.

Če imaš doma sliko, ki ima nov, kakovosten okvir, v katerem je staro, razpadajoče platno, in te ubogega človeka obdarijo z drugo sliko, ki ima star in razpadajoč okvir, a novo in mojstrsko obdelano platno, bi bilo zelo neumno od tebe, da bi svojo prvo sliko zavrgel z novim kakovostnim okvirjem vred. Sliki, s katero si bil obdarjen, odstrani stari, razpadajoči okvir, njeno mojstrsko obdelano platno pa prestavi v kakovostni okvir svoje prve slike in bo korist za tebe in za tvoje najdražje največja.

Včasih se največji zakladi skrivajo med največjimi smetmi.

34. DECIZ: DELJENJE MNENJ

Človek v sedanjosti je produkt vsega, kar se mu je zgodilo v preteklosti.

Človek v sedanjosti je produkt vseh podatkov in informacij, ki jih je v različnih oblikah prejel v preteklosti.

Človek v sedanjosti je produkt vseh fizičnih in morda obstoječih duhovnih spreminjanj stvari v preteklosti.

Ne vsiljujte svojih mnenj drugim ljudem.

Razsvetljajte druge, da svojih mnenj ne bodo vsiljevali vam.

Vsak človek ima svoje mnenje o vsaki stvari, o kateri je sposoben imeti mnenje. Mnenje vsakega človeka je sestavljanke, sestavljena iz mnogih koščkov, ki so z različnimi procesi nastali v preteklosti. Ko nekomu prenesete svoje mnenje o neki stvari, v njegovo sestavljanke mnenja o tej stvari s tem dejanjem samo dodate nov košček sestavljanke, ki ga bo on z različnimi procesi umestil v svojo sestavljanke mnenj.

Tisti ljudje, ki bi radi svoje mnenje vsiljevali drugim ljudem, poskušajo s koščkom iz sestavljanke svojih mnenj nadomestiti celotno sestavljanke mnenj svojih žrtev.

Ne vsiljujte svojih mnenj drugim ljudem. Namesto vsiljevanja uporabljajte deljenje. Delite svoja mnenja s tistimi ljudmi, ki v svoje sestavljanke mnenj želijo dodati tudi koščke mnenj iz vaših sestavljanek.

Delite svoja mnenja z drugimi in naj drugi delijo svoja mnenja z vami.

35. DECIZ: 2. POGlavJE UTRINKOV IZ ŽIVLJENJA NENAVADNEGA ČLOVEKA

1. DEL

V vasi Gozdič je živel zelo nenavaden človek. Bival je v srednje veliki omari, ki je kot kakšen nezemeljski šotor trdno stala pod veliko jablano. Med ljudmi se je govorilo, da je imel nenavadni človek v svoji mladosti božjast. Nekega dne naj bi mali nenavadni človek dobil hud napad epilepsije, ki je njegovo mamó tako prestrašil, da je mislila, da bo umrl. Mladega nenavadnega človeka naj bi odnesla k bližnjemu potoku in se tam zaobljubila, da če bo njen mali nenavadni človek preživel pošastni napad epilepsije, ne bo več pripadal njej, ampak da bo od takrat naprej s svojim življenjem pripadal bogu. Med nekaterimi ljudmi se je govorilo, da je nenavadni človek preživel tisti napad in da ga je po tistem dogodku božjast zapustila. Med ljudmi se je govorilo tudi, da naj bi njegova mati nenavadnega človeka, ko je bil še majhen, peljala k neki neznani zeliščarki in naj bi ga ta zeliščarka ozdravila epilepsije. Nekateri so govorili, da naj bi nenavadnega človeka epilepsije ozdravili zdravniki in da so vse zgodbe o čudežnih pripetljajih navadne izmišljotine. Med ljudmi so seveda krožile še marsikateré druge različice zgodbe o epilepsiji in ozdravitvi nenavadnega človeka, a najbolj razširjena različica je bila tista, kjer je mati nenavadnega človeka predala bogu.

Ta nekđaj baje epileptični nenavadni človek je imel tistega sončnega dne neke vrste »generalko«. Namenil se je temeljito očistiti in pospraviti svoj skromni dom. Ravno je začel ribati sprednji del svoje omare, ko je za seboj zaslišal znan glas:

»Kako ste pridni.«

Nenavadni človek je spustil krtačo, ki jo je držal v roki, v vrč z vodo in se obrnil, da bi bolje videl obiskovalca, za katerega je točno vedel, kdo je, saj ga je prepoznal že po glasu:

»Poglej ga, moža, no, poglej. Kaj pa te je tokrat prineslo na moje dvorišče?« je rekel nenavadni človek. Bradati obiskovalec iz družine Delko se je prijazno zazrl v nenavadnega človeka in odgovoril:

»Drugi so mi povedali, da že celo dopoldne garaš, kot da imaš petnajst let, in sem se odločil, da ti za kakšno uro posodim svoje mišice.«

Nenavadni človek mu je vrnil besedo z vprašanjem, ki je razodevalo njegovo presenečenost:

»Pomagal bi mi rad? Ooooo, to se pa redko zgodi, da mi Gozdičan namesto nagajanja pride pomagat.«

Nenavadni človek je zaslutil, da bradati Delko ni prišel do njega samo zaradi želje pomagati, ampak da je prisoten še en drug razlog močnejše narave, a svoje slutnje ni razkril bradatemu Delku. Nadaljeval je:

»Toliko je še dela, da sploh ne vem, katero stvar naj ti dam za narediti. Kaj ko bi vzel grablje in pograbil listje in druge smeti?«

Bradati Delko si ni pustil dvakrat reči, prijel je za grablje in začel grabiti. Med grabljenjem listja se je obrnil proti nenavadnemu človeku in mu rekel:

»Ljudje govorijo, da si prerok, da poznaš stvari, ki se bodo zgodile v prihodnosti.«

Ko je to povedal, se je obrnil nazaj proti svojemu kupu listja in s pospešenim grabljenjem poskušal prikriti nekoliko zmedeno in nerodno občutenje, ki ga je popadlo po oddanih besedah. Nenavadni človek je sedaj točno vedel, kam pes taco moli. Bradati Delko ni prišel le ponuditi svoje pomoči, prišel je tudi po brezplačno vedeževalsko napoved. Odgovoril mu je:

»Saj poznaš ljudi, so kakor Abrahamovi sinovi, ki se bodo pridružili sinovom helenizma in hčeram rodnoverstva, a si tega niti priznati nočejo.«

Bradati Delko je prenehal grabiti smeti in se z izrazom na obrazu, ki je razodeval željo po bolj natančni razlagi slišane, zastrmel v nenavadnega človeka. Nenavadni človek je rekel:

»Kaj me gledaš tako vprašujoče, saj sam zelo dobro veš, da ljudje radi govorijo, in če ne morejo govoriti resnice, ker je ne poznajo, si izmislijo laži.«

Bradati Delko je začel zmedeno obračati svojo glavo na vse strani neba, na koncu pa je nekoliko nejevoljen in majčkeno jezen dejal:

»Listje je pograbljeno.«

Nenavadni človek je rekel:

»Listje je pograbljeno, ja, a notranjost moje omare je v apokaliptičnem stanju. Kaj ko bi ti plemeniti sogozdičan priskočil staremu sovaščanu na pomoč še pri tej težavici?«

Bradati Delko si je zavihal rokave in brez kakršnegakoli omahovanja začel brisati prah v notranjosti omare. Med brisanjem omare je znova vprašal:

»Ali drži, da si prerok in poznaš prihodnost, ali ne drži?«

Nenavadni človek se je na skrivaj nasmehnil nenasitni radovednosti bradatega Delka in načinu, kako jo je štorasto izražal. S krpo, ki jo je znova prijel v roke, si je začel čistiti levi rokav na puloverju, ki ga je imel na sebi, in pri tem nekaj zamrmral. Bradati Delko se je obrnil proti njemu in ga vprašal:

»Kaj si rekel?«

Nenavadni človek je odgovoril:

»Ničesar nisem rekel, le zamrmral sem.«

»Kaj pa si zamrmral?« je znova vprašal bradati Delko. Nenavadni človek mu je odgovoril:

»Zamrmral sem, da človek včasih dobi, kar bi rad dobil, pa se sploh ne zave, da je zeleno že dobil. Včasih pa zelenega ne dobi in se iluzorno prepriča, da je zeleno že dobil. To sem zamrmral.«

»A, tako,« se je namrdnil bradati Delko, ki se mu je spet zazdelo, da se nenavadni človek izmika jasnemu odgovoru na njegovo vprašanje:

»Kaj pa moje vprašanje?« je dodal. Nenavadni človek je s svojimi očmi še enkrat temeljito preletel svoj očiščeni levi rokav in pričel s čiščenjem desnega, pri tem pa dejal:

»Preteklost je znana, dokler se ne izgubi. Sedanjost imaš pred očmi. Prihodnost je neznana, dokler je sedanjost ne ulovi. Kdor prihodnost napoveduje, ugiba stvari ali pa vidi realnost bolj natančno, kot jo vidijo drugi vsi.«

Bradati Delko je za nekaj trenutkov obstal na mestu. Besede, ki jih je slišal, so se mu kot uroki zažrle v možgane. Če bi mu jih povedal kdo drug, si jih najverjetneje še zapomnil ne bi, a ker so prišle iz ust nenavadnega človeka, so se bradatemu Delku zazdele sila pomembne. Še sam se je začudil skrivnostni moči, ki je kakor nevidni veter oplazila njegovo telo. Malo se je opotekel, nato pa dejal:

»Čuden človek si ti, nenavadni človek, včasih se v tvoji bližini počutim, kot da sem na drugem planetu.«

Nenavadni človek se je začel glasno smejati. Med smejanjem je bradatemu Delku z roko nakazal, katerega dela se bosta še lotila, in bradati Delko je ostal pri nenavadnem človeku, dokler nista vsega pospravila.

• • • • •

2. DEL

Nenavadni človek je redno hodil v službo. Narava njegovega dela je bila taka, da se je lokacija, kjer je delal, občasno spremenila, je pa vedno ostala v okvirih mesta Sterile in tudi tistega dne je bilo tako. Nenavadni človek se je s kolesom peljal proti svoji službi. Dan je bil oblačen in temen, nekajkrat pa se je tudi že zablistalo. Nenavadni človek je obvozil že ves podeželski del svoje ture in bil že nekaj minut vožnje v Sterili, ko se je zgodilo. Na enem od križišč – ko je stal pred rdečo lučjo, ga je zapekla desna roka. Postalo mu je slabo. Stemnilo se mu je pred očmi. Padel je po tleh kot mrtev.

Minilo je nekaj časa. Nenavadni človek se je prebudil. Obkrožala ga je tema. Desna roka ga je še vedno pekla. Začel je tipati okoli sebe. Ugotovil je, da se nahaja v nekakšni luknji. Zakaj je tam? Kako je prišel tja? Nad sabo je zaslišal glasove:

»Ooo, poglej ga, preroka, zbudil se je.«

Nekdo drug je rekel:

»Prerok, pa se kar s kolesom vozi v službo, hahahahahahaha.«

Prvi je dodal:

»Pusti ga, no, veš, da se mu na božji misiji mudi, bog mu je dal kolo, da bo hitrejši, hahahahahahaha.«

Motno luč nad luknjo nenavadnega človeka je osvetlila močnejša luč, ki je osvetlila tudi notranjost luknje, v kateri je bil nenavadni človek. Ženski glas, ki ga je nenavadni človek takoj prepoznal, je ukazovalno rekel:

»Na malico!«

Nad luknjo je vse potihnilo. Nenavadni človek je predrl tišino:

»Jaz tebe iz jame, ti pa mene v njo!«

Nad luknjo se je v nenavadnega človeka zastrmelo dvoje resnih oči:

»Si me prepoznal?« je rekla.

Nenavadni človek ji je odgovoril:

»Če bi mi vzeli oči in ušesa, pa bi bil še vedno sposoben prepoznati tebe.«

»Ne razumem,« je odvrnila ženska.

Nenavadni človek je nadaljeval:

»Tudi jaz imam težavo razumeti, zakaj me je nekdo, ki sem ga rešil iz pasti, pahnil v njo. Kaj ko bi se predstavila?«

Ženska je odgovorila:

»Ah, pa naj bo. Sem Karmina Sokol. Spoznal si nas že zadnjič v gozdu.«

Nenavadni človek je rekel:

»Karmina Sokol, zakaj si me ugrabila?«

Karmina Sokol je odgovorila:

»Ko si me zadnjič v gozdu dvignil iz jame, si mi nekaj prišepnil na ušesa. Zahtevam razlago!«

Nenavadni človek se je začel glasno smejati in se je smejal, smejal in smejal. Smeh se je malo polegel, nato pa se je spet vnel in nenavadni človek se je smejal, smejal in smejal, in ko se je naposled nehal smejati, je dejal:

»Takole se bova zmenila. Poleg malice, ki jo dobivam, mi boš prinesla še tole hranilo.« (Z znižanim glasom ji je povedal ime hranila.)

Nadaljeval je:

»Ko bom sestavino od tebe dobil, ti bom povedal tisto, kar hočeš slišati. Povedal ti bom tisto, kar moraš slišati.«

Karmina Sokol je pristala na zahtevo in odšla po sestavino. Minili nista niti dve uri in že je bila nazaj s sestavino v rokah. Spustila jo je – z malico vred v luknjo k nenavadnemu človeku. Nenavadni človek je začel govoriti:

»Prvi dan v temi – prva sestavina ambrozije razsvetlitve – prva točka našega razsvetljenika – točka, ki simbolizira most med človekom in vsem, kar ga lahko razsvetljuje, izpopolnjuje in izboljšuje. Resnic, ki lahko razsvetljujejo človeka, je neskončno. Vse domišljije skupaj v vsej človeški zgodovini z vsemi neštetimi sanjami in svetovi, ki so jih domišljije ustvarile, so en velik in še večji prostran kupček nič v primerjavi z mogočnostjo, veličino in bogastvom vsega, kar obstaja.«

Karmina Sokol je nejevoljno prekinila nenavadnega človeka:

»Zahteval si hranilo – prinesla sem ti ga. Povej mi zdaj, zakaj si mi, ko si me v gozdu pomagal dvigniti iz jame, zakaj si mi rekel 'iz teme v svetlobo'? Kaj si mislil s tem?«

Nenavadni človek je rekel:

»Vse ob svojem času, Karmina orkanska. Šele prvi dan sem v luknji. Prinesla si mi prvo sestavino moje najljubše jedi in zato sem te nagradil z besedo, ki si jo ravnokar slišala, a odgovora na svoje vprašanje danes ne boš dobila. Prinesi mi jutri ob deveti uri zvečer drugo hranilo (nenavadni človek ji je z znižanim glasom povedal, za katero hranilo gre) in ti bom povedal tisto, kar hočeš slišati. Povedal ti bom tisto, kar moraš slišati.«

Karmina Sokol je postajala vedno bolj jezna. Zadrlla se je:

»Ne! Takoj zdaj povej! Kaj misliš, da te bom imela tu zaprtega kot zajca v zajčniku! Povej mi – takoj zdaj, zakaj si mi rekel 'iz teme v svetlobo'? Da mi takoj poveš!«

Nenavadni človek se je zavil v molk.

»Prav, pa naj bo po tvoje!«

je jezno rekla Karmina Sokol,

»a da veš, da tudi jesti in piti ne boš dobil do jutri, ko bom spet prišla.«

Karmina Sokol je besna zapustila prostor.

Minil je prvi dan, nastopil je drugi. Ura je odbila nekaj minut čez deveto zvečer. Karmina Sokol je spet stala pred luknjo nenavadnega človeka. Ne da bi karkoli rekla, je začela spuščati malico za nenavadnega človeka v luknjo. Zraven malice je pristavila drugo hranilo, ki ga je zahteval nenavadni človek. Ko je bila druga sedmina malice v trebuhu nenavadnega človeka, mu je Karmina Sokol rekla:

»Dober tek.«

Nenavadni človek je odgovoril:

»Ti meni kruha, jaz tebi besedo.«

Nadaljeval je:

»Drugi dan v temi – druga sestavina ambrozije razsvetlitve – druga točka našega razsvetljenika – točka, ki simbolizira modrosti. Modrost spregovori z usti simbolike. Reče, da je enaindvajset nadstropij enako enaindvajset knjig. Pove, da knjige vrata so, ki svetove odpirajo. Vpraša, ali so svetovi vsi le iluzijice ali človek slepec je?«

Karmina Sokol je rekla:

»A res ali kaj? Boš kar nadaljeval s to otročjo igro?«

Nenavadni človek ji je rekel:

»Pridi jutri ob deveti uri zvečer spet do mene in prinesi poleg malice še tole hranilo.« (Nenavadni človek je Karmini Sokol povedal, za katero hranilo gre.)

Rekel ji je še:

»Ko bom sestavino dobil, ti bom povedal tisto, kar hočeš slišati, povedal ti bom tisto, kar moraš slišati.«

Karmini Sokol ni bilo do pregovarjanja. V času, ki ga je preživela ob nenavadnem človeku, je ugotovila, da je neomajno bitje, ki ga ne bo uspela premakniti niti za sedem decimetrov. V nenavnega človeka je zabrisala dva manjša kamenčka in odšla.

Minil je drugi dan, nastopil je tretji. Karmina Sokol je že tretjič stala pred luknjo nenavnega človeka. Ko je spustila malico in tretje hranilo k njemu, je začel govoriti:

»Tretji dan v temi – tretja sestavina ambrozije razsvetlitve – tretja točka našega razsvetljenika – točka, ki simbolizira kreposti. Kreposti so vrvice, iz katerih se lahko naredi močnejše vrvice in iz močnejših vrvic mogočne vrvi, po katerih se lahko spleza višje in višje in še višje in še višje. Po načinu živetja življenja vidiš, katero bitje se vzpenja po vrvicah kreposti in katero se ne, ne po tem, kaj bitje govori, ko so vse oči uprte v njega.«

Karmina Sokol je pobesnela:

»Obljubil si mi! Besedo si mi dal! Lažnivec! Prevarant!«

Karminin bes se je prevesil v blag jok, rekla je:

»Kdo je ugrabil koga? Jaz tebe ali ti mene?«

Nenavadni človek je pogledal v solzne Karminine oči. Dve iskrici sta udarili skupaj in se zasvetili. Nenavadni človek je rekel:

»Pridi jutri ob deveti uri zvečer spet do mene in prinesi poleg malice še tole hranilo.« (Z znižanim glasom ji je povedal, za katero sestavino gre.) »Ko bom sestavino dobil, ti bom povedal tisto, česar ne veš, da hočeš slišati, a hočeš slišati. Povedal ti bom tisto, kar moraš slišati.«

Karmina Sokol si je obrisala oči in odšla.

Minil je tretji dan, nastopil je četrti. Ura je bila točno tri minute do enaindvajsete ure. Karmina Sokol je že četrta stala pred luknjo nenavadnega človeka, rekla je:

»Preden ti spustim hrano, hočem od tebe zagotovilo, da je to to. Povedal mi boš, zakaj si mi rekel 'iz teme v svetlobo', hočem zagotovilo!«

Nenavadni človek ji je rekel:

»Tole zagotovilo dobiš, obljubim ti, da je četrto hranilo, ki si mi ga danes prinesla, zadnje hranilo, ki sem ga zahteval od tebe. Imaš mojo besedo.«

Karmina Sokol je v luknjo nenavadnega človeka spustila obilno večerjo in hranilo, ki ga je zahteval. Nenavadni človek je začel govoriti:

»Četrta dan v temi – četrta sestavina ambrozije razsvetlitve – četrta točka našega razsvetljenika – točka, ki simbolizira zdravlilne, pozitivne in koristne realnosti, izvirajoč iz vseh fizičnih in morda obstoječih duhovnih realnosti. A kaj je zdravje? Kateri človek je zdrav in kateri bolan? Človek, ki je s sistemi, ki tvorijo njegovo vest, zdravo vpet v organizem sveta, v katerem živi – živi svoje življenje v zvestobi svojemu notranjemu prav – je zdrav človek. Človek, ki svoje vesti ne uporablja, je bolan človek. Človek, ki je fizično zdrav in ima izklopljeno vest, je v resnici bolan človek. Dejanja takšnega človeka razširjajo nezdravja vseh vrst na vse strani neba in v svojih zaključnih

stadijih napadejo tudi fizično zdravje tega človeka samega. Zdrav človek = vklopljena vest, bolan človek = izklopljena vest.«

Karmina Sokol je nekaj časa premlevala besede nenavadnega človeka, naposled pa se ji je utrnilo, da ji nenavadni človek še vedno ni razodel pomena besed, ki ji jih je povedal tistega »oddaljenega« dne v gozdu. Jeza ji je začela naraščati in je rasla in rasla in se razrasla v bes vseh besov, zakričala je v nenavadnega človeka:

»Prisežem pri vsem, kar ti je sveto! Ja! Prisežem pri tem, kar je sveto tebi, ja! Prisežem, da dokler ne dobim, kar hočem, ne boš jedel! Prisežem!«

Nenavadni človek je počakal nekaj časa, da se je neurje Karminine Sokol malo pomirilo, nato pa dejal:

»Pridi jutri ob deveti uri zvečer spet do mene in prinesi tole tekočino.« (Z znižanim glasom ji je povedal, za katero tekočino gre.) »Če boš prišla in če boš naročeno tekočino prinesla, ti bom povedal tisto, kar hočeš slišati, povedal ti bom tisto, kar moraš slišati.«

Karmina Sokol nenavadnega človeka že kar nekaj časa ni več čisto zares poslušala. Med njegovim govorjenjem je ostanke njegove malice razmazala po večjem kamnu in mu ga – ko je končala, vrgla v luknjo. Rekla je:

»Na! Jej, lažnivec! To bo tvoja hrana, dokler se ne spametuješ!«

Po tem je odšla in pustila nenavadnega človeka samega v luknji.

Minil je četrti dan, nastopil je peti. Karmina Sokol je že petič stala pred luknjo nenavadnega človeka. Bila je zaskrbljena, a odločena, da dobi kar hoče. Rekla je:

»Zakaj ne popustiš? Samo povej mi, kaj besede pomenijo, pa greš lahko domov – obljubim.«

Nenavadni človek je izustil le eno besedo:

»Tekočina!«

Karmina Sokol je rekla:

»O ne, tokrat pa ne. Najprej ti, nato jaz.«

Nenavadni človek se je zaviil v molk. Karmina Sokol je dve uri čakala na besedo nenavadnega človeka, a ta ni izustil ničesar. Poskušala ga je pregovoriti, a on – usta zaprta. Potrpežljivost ni bila najboljša vrлина Karmine Sokol – popustila je. V luknjo k nenavadnemu človeku je spustila zahtevano tekočino in rekla:

»Na, otročaj.«

Nenavadnemu človeku so se usta začela odpirati:

»Peti dan v temi – prva sestavina nektarja razsvetlitve – prva točka našega trivzpona – točka, ki simbolizira bojišče misli v človeku. Človeštvo za časa moje ugrabitve s strani Karmine Sokol ne ve, ali obstaja bog, boginja, bogovi, boginje ali kaj tem konceptom podobnega ali ne. So ljudje, ki pametno mislijo. Takšni ljudje dopuščajo možnost, da morda obstaja bog, boginja, bogovi, boginje ali kaj tem konceptom podobnega ali ne. In so ljudje, ki nespametno mislijo. Takšni ljudje prepričajo sebe in druge ljudi v laž, da oni 'vedo' da bog obstaja, oziroma spet drugi, da oni 'vedo', da bog ne obstaja. Takšni ljudje prepričajo sebe in druge ljudi v laž, da oni 'vedo', da boginja obstaja, oziroma spet drugi, da oni 'vedo', da boginja ne obstaja. Takšni ljudje prepričajo sebe in druge ljudi v laž, da oni 'vedo', da bogovi, boginje obstajajo, oziroma spet drugi, da oni 'vedo', da bogovi, boginje ne obstajajo. Ljudje, ki modro mislijo, si ne izmišljujejo narave boga, ker so si sposobni priznati, da je ne poznajo. Iščejo tisto, po čemer hrepenijo na moder način, kot bitja, ki bi resnico v resnici rada našla, ne kot bitja, ki se jim resnice iskati ne ljubi in nalažejo sebe in druga bitja, da so resnico že našla. Verjeti v nekaj nikoli ni bilo in nikoli ne bo enako vedeti nekaj.«

Nenavadni človek je za nekaj trenutkov prekinil svoje govorjenje, nato pa nadaljeval:

»Karmina Sokol, ti si ujela moje telo, jaz sem ujel tvojo radovednost. Štirikrat so se usta tvoje radovednosti odprla v upanju, da bodo nasičena, in štirikrat so ostala prazna. Ne bom ti več zakrival resnice. Povedal ti bom, kaj ti je narediti, da se dokoplješ do odgovora. Še dvakrat mi prinesi, kar potrebujem. Pridi jutri ob deveti uri zvečer in pojutrišnjem še enkrat ob devetih zvečer in s seboj prinesi ti dve tekočini.« (Nenavadni človek je z znižanim glasom Karmini Sokol povedal, za kateri tekočini gre.) »Eno tekočino mi prinesi jutri in eno pojutrišnjem. Ko bom zadnji dan v luknji od tebe dobil zadnjo tekočino, boš dobila svoj odgovor.«

Karmina Sokol se je nekoliko namrdnila, nato pa rekla:

»Kdo ti je pa rekel, da te bom pojutrišnjem spustila ven?«

Nenavadni človek se je nasmehnil in se obrnil stran od Karmine Sokol. Ta ga je opazovaje še nekaj časa gledala, naposled pa odšla.

Minil je peti dan, nastopil je šesti. Karmina Sokol je že šestič stala pred luknjo nenavadnega človeka. Med spuščanjem tekočine v luknjo je rekla:

»Ti kar začni s svojim modrovanjem, saj oba veva, da boš.«

In nenavadni človek je res začel govoriti:

»Šesti dan v temi – druga sestavina nektarja razsvetlitve – druga točka našega trikotnika, našega trivzpona – točka, ki uteleša uporabo človekovih besed. Besede so zelo pomembna orodja na bojišču med realnostmi, ki človeka dvigajo, in realnostmi, ki ga teptajo v blato. Ta boj – v človeku in zunaj njega poteka v človeškem svetu že od tistega trenutka dalje, ko je razvoj človeka pripeljal do tiste točke, od katere dalje je dobil sposobnost sodelovanja samega sebe v svojem svetu, pri razvoju samega sebe in svojega sveta.«

Karmina Sokol je bila z eno nogo že zunaj prostora, v katerem se je nahajala luknja nenavadnega človeka, rekla je:

»Si končal?«

Nenavadni človek ji je odgovoril:

»Sem.«

Karmina Sokol se je poslovila:

»Se vidiva jutri zvečer.«

In odšla.

Minil je šesti dan, nastopil je sedmi. Karmina Sokol je že sedmič stala pred luknjo nenavadnega človeka.

»Sedmi dan!« je rekla.

Nenavadni človek ji je prikimal. Rekel je:

»Res je, sedmi dan je, zadnji dan je.«

Karmino Sokol so besede nenavadnega človeka navdale z navalom vznesenega pričakovanja. Hitro je spustila tretjo tekočino, ki jo je prinesla nenavadnemu človeku v luknjo. Nenavadni človek je začel govoriti:

»Sedmi dan v temi – tretja sestavina nektarja razsvetlitve – tretja točka našega trivzpona – točka, ki predstavlja človekova dejanja. Človekovi možgani in vse, kar morda obstaja in je višjih narav od možganov – recimo duša, morajo v človeku, ki se izboljšuje, nadzorovati čute in telo in ne sme brezglavo zadovoljevanje čutov vladati možganom in vsemu, kar morda obstaja kot del človeka in je višjih narav od možganov. Človek mora svoje nagone zdravo upravljati, ne da nagoni upravljajo njega.«

Nenavadni človek je nehal govoriti. Obrnil se je proti posodici, v kateri je imel skupaj namešane tri tekočine, ki mu jih je prinesla Karmina Sokol. Postavil je posodico na tla – na sredino svoje luknje

in začel v drugi posodici mešati štiri sestavine – hranila. Ko jih je premešal, je tudi to posodico postavil na tla – zraven posodice s tekočinami. Z roko je nad obema posodicama naredil dva znaka, se usedel in obrnjen proti Karmini Sokol rekel:

»Če hočeš odgovor na svoje vprašanje, pridi k meni v luknjo in obeduj z mano. Jedla bova ambrozijo razsvetlitve in pila nektar bogov.«

Dodal je še:

»Ne boj se, ne bom te ugriznil.«

Karmina Sokol je nekaj časa premišljala, kaj ji je narediti. Vprašala je nenavadnega človeka:

»A ti lahko zaupam?«

Nenavadni človek je rekel le: »Pridi, pridi!!!!«

Karmina Sokol se je spustila v luknjo k nenavadnemu človeku. Jedla sta. Pila sta. Nenavadni človek je začel govoriti:

»Kar sva ravnokar použila, simbolizira celotno zgradbo poti, ki se imenuje POT DEJA DEI. Jaz jo imenujem DEJODEIJA«

Karmina Sokol je vprašala:

»Kdo je Dejo Dei?«

Nenavadni človek ji je odgovoril:

»Ime osebe ni pomembno. Kdo je oseba, ki ga ime naslavlja, ni pomembno. Pomembna je pot. Pot je tisto orodje, zaradi katerega midva danes tu sediva skupaj.«

Karmina Sokol je prekinila nenavadnega človeka:

»Ti bom kar naravnost povedala – da ne bo pomote. Sem v razmerju z neko osebo in ne iščem partnerjev. Tako da če misliš, da bom jaz tvoja žena ali kaj temu podobnega – se ne bo zgodilo.«

Nenavadni človek ji je rekel:

»Se pravi, da otrok ne bova imela skupaj?«

Karmina Sokol je rekla:

»Se hecaš?«

Nenavadni človek je nadaljeval:

»Ustavi konje, Karmina orkanska! Govoriš s človekom, ki je poročen s svojim prepričanjem – je poročen s svojim bogom. Ti kar obdrži vse tiste, ki jih imaš rada, obdrži vse, ki imajo radi tebe. Jaz v tvoje življenje prinašam nov tip ljubezni. Ljubezen, ki dodaja ljubezen, ne ljubezni, ki prekinja druge ljubezni.«

Karmina Sokol je rekla:

»Ne razumem te čisto najbolje, ampak v redu, samo da si ne boš domišljjal, da sva partnerja ali kaj.«

Nenavadni človek se je nasmehnil in nadaljeval z besedo:

»Tu si, ker si želiš vedeti, zakaj sem ti rekel, kar sem ti zadnjič v gozdu rekel, in danes bo tvoja radovednost nasičena. Odgovarjati sem ti začel že prej, ko sem omenil pot Deja Dei. Vidiš, to pot se lahko predstavi na mnoge načine in izraz 'iz teme v svetlobo' je eden od teh načinov.«

Karmina Sokol je nekoliko razočarano vprašala nenavadnega človeka:

»In zakaj si to pot omenil meni?«

Nenavadni človek ji je odgovoril:

»Ti si eden od štirih stebrov, na katere bom postavil svojo hišo. Imenovala si se Karmina Sokol, imenovala se boš Kami Sol.«

Kami Sol je nekaj časa z izbuljenimi očmi presenečeno in začudeno gledala v nenavadnega človeka, nato pa rekla:

»Ti pa imaš domišljijo! Ti si domišljaš, da se bom jaz pridružila tvoji skupini? Se ne bo zgodilo, kolega. Ha! Ta je pa dobra. Te tvoje poti deja dei – ali karkoli že niti poznam ne, kaj šele da bi jo predstavljala, živela!«

Nenavadni človek ji je rekel:

»Steber poti – ugrabiteljica moja, vse ob svojem času. Poti da ne poznaš, praviš? Zakaj pa misliš, da danes tu sedi v temi? Zakaj misliš, da jaz sedim zraven tebe? Zakaj misliš, da si jedla in pila z menoj? Pot Deja Dei – dejodeija, kaj je ta pot? Kaj uči? Pa da te razsvetlim, Kami Sol. Pot človeka iz stanja, v katerem se nahaja, v višja stanja, so v različnih različicah učili že mnogi učitelji pred menoj. Ljudje so jim rekli, da so preroki. Preroki so svoje nauke – svoje poti učili tako, da so pri svojem učenju redno in povsod uporabljali orodje vere. Vero so uporabljali oni sami in učili so jo uporabljati druge. Vsi oznanjevalci poti, tako imenovani preroki, so učili svoje poti z uporabo orodja vere. V obdobjih njihovega delovanja bi bilo drugačno oznanjevanje poti kontraproduktivno, ker ljudje takšnih naukov ne bi razumeli in bi se iz njih le norčevali. V preteklosti pa je nastopil čas enega od teh prerokov, ki je svojim učencem povedal, da je zaključevalec dobe prerokov. Svoje učence je učil, da je on zadnji prerok. In bil je zadnji prerok. Bil je palica, ki je vejo učiteljev prerokov, uporabnikov orodja vere, zaključila. Dejodeija ni pot za obdobja, v katerih so živeli tvoji predniki, Kami Sol. Pot Deja Dei je pot za obdobja, v katerih bodo živeli tvoji potomci – potomci sedanjega človeka.«

Kami Sol je rekla:

»Neuporaba vere? Vsi nauki uporabljajo vero. Še trilogija vakumarstva jo uporablja. Dobro, se pravi neuporaba vere. Kaj ti pa ostane, če jo nehaš uporabljati? Nič.«

Nenavadni človek ji je rekel:

»Nič da ti ne ostane? Govoriš mi, da če namesto z daljnogledom med zvezde pogledaš s teleskopom, ničesar ne vidiš – to mi govoriš Kami Sol.«

Kami Sol je rekla:

»Ti misliš, da me lahko kar preimenuješ kot psa ali kaj? Ime mi je Karmina Sokol ne Kami Sol.«

Nenavadni človek ji je rekel:

»Če boš dosledno živela moj nauk, se bo tvoja osebnost dvignila v višine, v katerih bo tvoje staro ime odpadlo od tvojega bitja kot stara obnošena cunj. In ko se bo s tabo zgodilo to, kar se je danes tu zgodilo s tvojim starim imenom, tvoje novo ime ne bo več le ime, ampak ti sama.«

Kami Sol je zamahnila z roko in rekla:

»Daljnogled, teleskop, ne razumem?«

Nenavadni človek ji je razložil:

»Pot v razsvetlitve – pot Deja Dei – dejodeija. Sama pot je zgrajena iz štirih ključnih elementov (to so molitev – mahdije, meditacija – maitreje, učenje – kalkije in delo – jezuije), ki so vsi povezani s krili neuporabe orodja vere. Štiri ključne elemente dejodeije v jedru določata dve glavni sestavini, in sicer:

- um, ki se uči, in
- duh, ki se povezuje s presežnimi stvarmi.«

Kami Sol je rekla:

»Duh? Presežne stvari? Si že uporabnik vere!«

Nenavadni človek ji je razložil:

»Ko jaz govorim o človeškem duhu, govorim o človekovih možganskih sistemih in govorim o morda obstoječi duši in morda obstoječih duši podobnih realnostih. In ko govorim o presežnih stvareh, govorim o tistem, kar morda obstaja, je višje od naših višin in nam lahko pomaga pri vzponih v višje višine.«

Kami Sol je rekla:

»Recimo, da te vsaj približno razumem. A da bom jaz kdaj del te tvoje poti, tu pa močno streljaš mimo tarče.«

Nenavadni človek se je začel smejati in se je smejal, smejal in smejal. Njegov smeh se je nekoliko polegel, nato pa se je spet vnel in se je smejal, smejal in smejal. S smehom je našel tudi Kami Sol in oba sta se nasmejala do solz. Kami Sol se je naposled nekaj naglas zadržala in nad luknjo nenavadnega človeka so se pokazale tri glave. Dvignili so nenavadnega človeka in Kami Sol iz luknje. Kami Sol je s prstom pokazala proti kolesu nenavadnega človeka in mu rekla:

»Lahko greš, svoboden si.«

Nenavadni človek se je usedel na svoje kolo in med zapuščanjem prostora dejal:

»Lahko greš, Kami Sol, svobodna si.« Odpeljal se je v smeri Gozdiča.

• • • • •

3. DEL

Učenci nenavadnega človeka so se navadili, da je nenavadni človek štirikrat v mesecu prišel na svojo jaso in tam razsvetljeval ljudi. Tudi tistega dne je bilo tako. Bil je štirinajsti dan v mesecu in na jasi nenavadnega človeka se je zbrala velika množica ljudi. V prvih vrstah so med drugimi stali tudi Dejo Dei, Kami Sol s svojimi vakumarji, Čebelica Gobar in bradati Delko. Nenavadni človek je stopil na svoje običajno mesto in začel pripovedovati zgodbo:

»V deželi petih kraljestev je živelo mnogo narodov. Niso bili vsi narodi del petih kraljestev, a večina jih je bila. V vsakem od petih kraljestev je narodom kraljevala kronska religija. Religije petih kraljestev so tekmovalle med seboj za superiornost, tekmovalle so med seboj za narode dežele. Vsaka od petih religij je oznanjala svojo različico zgodbe o mesijanskem bitju, za katerega so verjeli, da bo nekega dne prišel v deželo petih kraljestev in poveličal svoje izbranice. V teh mesijanskih zgodbah je bilo mesijansko bitje predstavljeno kot zmagoviti bojevnik, ki bo prišel v deželo petih kraljestev v spremstvu božanskih bitij in bo po kraljevsko prevzel vladavino nad deželo, nagradil vernike prave religije in kaznoval nesrečneže, ki bodo pripadali napačnim religijam. Verniki petih religij so z orodjem vere sestavili biografije o svojem mesijanskem bitju in si izmislili mnoge pogoje, ki jih bo mesijansko bitje moralo izpolniti, ko bo prišlo, če bo hotelo, da ga sprejmejo. Gospodar njihovih religij – gospodar njihovega mesijanskega bitja pa je imel drugačne načrte. Sklenil je – v svoji božanski modrosti, da bo mesijansko bitje, ki so ga verniki petih religij pričakovali, čisto nasprotje tega, kar so oni pričakovali, da bo. Ne bo jih prišlo pet, prišel bo samo eden, ki ne bo poveličal vernikov prave religije, ampak bo poveličal samo tiste, ki so s svojimi notranjostmi povezani z gospodarjem. Prav tako je sklenil, da njegov služabnik – njegovo mesijansko bitje, ne bo prišel v deželo petih kraljestev na glasen in očiten način, kot so to pričakovali verniki petih religij, ampak bo prišel tiho, skrito in neopazno. Ne bo se predstavil oblečen v modrost, ampak se bo zamaskiral v norost. Ne bo po kraljevsko prevzel vladavine nad deželo petih kraljestev, ampak bo v deželo prinesel nauk – žezlo, da bodo z uporabo tega nauka kasneje to

naredili njegovi učenci. Gospodar dežele petih kraljestev je v svoji božanski modrosti sklenil, da bo mesijansko bitje v deželo petih kraljestev prineslo njegovo besedo – njegov nauk, ki bo vsem petim religijam odvzel krone in jih posadil na glave izbrancem poslanega mesijanskega bitja. In nekega svetlega in razsvetljenega dne se je res zgodilo. Prišel je sedmi dan – dan prihoda mesijanskega bitja v deželo petih kraljestev. Mesijansko bitje je prišlo tiho in skrito, brez ropota in trušča. Poslušalo je superherojske zgodbe vernikov petih religij o svojem prihodu in se čudilo njihovi slepoti. V deželi petih kraljestev je mesijansko bitje naredilo to, kar mu je bilo odkazano narediti, in se v slavi vrnilo v hišo svojega gospodarja.«

Nenavadni človek se je po zaključku pripovedovanja zgodbe namenil zapustiti mesto, na katerem je stal med njenim pripovedovanjem, pri tem pa je nekdo iz množice vzkliknil:

»Ali si govoril o sebi? Si ti mesijansko bitje?«

Nekdo drug se je prav tako oglasil:

»Si ti izbranec, ki nam ga pošilja bog?«

Nenavadni človek jim je vsem povedal:

»Vsak hudič se lahko predstavi kot svetnik. Dejanja razkrijejo identiteto človeka, ne njegove besede. Moja dela bodo tistim, ki imajo oči za gledanje, razkrila, kdo sem.«

Iz množice so se začeli dvigati glasovi:

»Vemo, da si ti!«

»On je ta!«

Nenavadni človek se je umaknil na samo. Pridružili so se mu najbližji od učencev. Dejo Dei je vprašal nenavadnega človeka:

»Če sem prav razumel zgodbo, ki si jo povedal, se po tvoje nobena od veličastnih, pompozni vrnitev velikih mesij, v katere so prepričani nekateri, nikoli ne bo zgodila?«

Nenavadni človek mu je odgovoril:

»Prav si razumel.«

Nenavadni človek mu je še rekel:

»Jasnost, da se ne bodo zgodile, pa izvira iz dejstva, da so v vseh teh zgodbah na veliko kršeni ne samo majhni zakoni narave našega sveta, ampak sami stebri kemijskih, matematičnih in fizikalnih realnosti, v katerih vsi živimo.«

Nenavadni človek je s privzdignjenim glasom še dodal:

»Se ne bo zgodilo in pika! Nobena od zgodb, skvačkana skupaj z uporabo slepega ugibanja – vere, se ne bo uresničila. Zbledele bodo, kot zbledijo vse neresnice in laži, sestavljene v temi.«

Dejo Dei je nenavadnega človeka vprašal še nekaj drugega:

»Učiš nas, da naj s svojimi prepričanji stojimo na verjetnostih, ki se nam med vsemi verjetnostmi zdijo najverjetnejše. Na kateri verjetnosti stoji tvoje prepričanje?«

Nenavadni človek je odgovoril Deju Deiju:

»Najverjetnejša verjetnost, na kateri stoji moje prepričanje – prepričanje, ki je izvor in hrbtenica svetovnega nazora, ki vam ga oznanjam, je naslednja verjetnost:

Nič je nič. Če bi bil začetek vsega, kar obstaja, nič, bi bilo vse, kar obstaja, enako nič. Ne bi bilo oddajalca sporočila, ne bi bilo sporočila in ne bi bilo prejemnika sporočila. Obstajal bi nič, in ker je vsota vseh ničev enako nič, bi naju in najinega pogovora ne bilo. A midva in najin pogovor obstajava, zato sledi, da nič ni. Nič je iluzija ali pa je

območje, ki ga ustvari izvor vsega, kar obstaja, ko se iz nekod v območju vsega, kar obstaja, umakne in ustvari območje v sebi, ki je nič od vsega, kar obstaja. Vse, kar obstaja, je lahko izvor ničev, ne more pa biti nič izvor vsega, kar obstaja. In to, Dejo Dei, je ena od verjetnosti, na kateri stoji moje prepričanje.«

Dejo Dei je prikimal v znak razumetja slišane besede. Nenavadni človek je popil kozarec vode in se z učenci odpravil do skupine vakumarjev Kami Sol. Približal se je Kami Sol in ji rekel:

»Si se nehala skrivati?«

Kami Sol mu je odgovorila:

»Kdo bi se lahko skril pred mesijo vseh mesij?«

Vakumarji, ki so obkrožali Kami Sol, so se začeli krohotati. Tudi Kami Sol so se usta za malenkost razširila. Nenavadni človek je rekel Kami Sol:

»Otroci, ujeti v temi, čakajo na tebe, da jih popelješ v svetlobo.«

Vakumarji so po slišanju besed nenavadnega človeka znova planili v krohot, a jih je tokrat Kami Sol s svojim resnim pogledom utišala. Premerila je tudi nenavadnega človeka in mu rekla:

»Kolikokrat na dan se pogledaš v ogledalo? Reven si kot miš. Hodiš v službo, ki je zelo slabo plačana – je podcenjena. Živiš v omari. Obkrožajo te ljudje, ki so polni težav in bolezni. Sterila je prepričana, da si neumen, tisti med njimi, ki te nimajo za neumnega, pa se pretvarjajo, da te imajo za neumnega, ker te sovražijo. Povej mi, mesija vseh mesij, kolikokrat na dan se pogledaš v ogledalo?«

Nenavadni človek se je zamislil, na prste nekaj preštel in nato rekel:

»V ogledalo se pogledam sedemkrat na dan. In vsakokrat, ko se v njem zagledam, preverim, če je vse, s čimer si me opisala, še vedno resnica,

in ko ugotovim, da je, se odpravim pomirjen spat, saj vem, da sem še vedno zvest poveljem svoje vesti.«

Odgovor nenavadnega človeka je Kami Sol spravlil v zadrego. Popraskala se je po nosu. Nenavadni človek ji je rekel:

»Nisi bila rojena, da bi bila v zadregi zaradi drugih, ampak si bila rojena, da jih v zadrego spravljaš ti. Ti in tvoja skupina boste v zadrego spravljali ves svet. Otroci luči bodo ljubili tvoje žarke modrosti, ki bodo razsvetljevali njihova življenja. Otroci teme te bodo pa sovražili, kot sovražijo mene.«

Kami Sol se je nasmejala in rekla nenavadnemu človeku:

»Še kar vztrajaš?«

Nenavadni človek ji je odgovoril:

»Ti si eden od štirih generalov moje vojske. Vztrajal bom, dokler ne sprejmeš svojega mesta v njej.«

Kami Sol se je spet nasmejala in hudomušno rekla:

»Pa naj bo, gospod predsednik, pridobili ste si generala.«

Dodala je še:

»V omari pa ne bom živela!«

Vsi so se začeli smejati. Pogovarjali so se še dolgo časa in si povedali veliko pomembnih stvari. In ko se je dan začel prevešati v noč, so eden za drugim zapustili jaso nenavadnega človeka.

36. DECIZ (obredni): POGREB

Pri pokopu decista ali nedecista, ki mu decirarji odobrijo decistični pokop, naj decirar/-ka moli:

»Bil je živ človek, zdaj ni več.

Dihal je, zdaj ne diha več.

Kri mu je krožila po ožilju, zdaj mu ne kroži več.

Mrtva je oblika, v kateri je živel,

a vsi nam znani in neznani delčki, ki so ga sestavljali, živijo naprej.

Ločujejo se in povezujejo in spet ločujejo in spet povezujejo.

Delijo se in sestavljajo in spet delijo in spet sestavljajo.

Mrtva je oblika, v kateri je živel,

a on,

v vseh delčkih, ki so ga sestavljali,

živi naprej.

Prosim/-o vse pozitivne, zdravilne in morda obstoječe dobronamerne sile svetov, ki imate morda moč pomagati, pomagajte vsakemu delčku, ki je sestavljal umrlega, da se v procesu intenzivnega spreminjanja umesti v čim bolj zdravo in blagoslovljeno stanje.

Prosim/-o vsa pozitivna, zdravilna in morda obstoječa dobronamerna bitja svetov, ki imate morda moč pomagati, pomagajte vsakemu delčku, ki je sestavljal umrlega, da se v procesu intenzivnega spreminjanja umesti v čim bolj zdravo in blagoslovljeno stanje.

Prosim/-o vse pozitivne, zdravilne in morda obstoječe dobronamerne realnosti iz fizičnih in morda obstoječih duhovnih svetov, ki imate morda moč pomagati, pomagajte vsakemu delčku, ki je sestavljal umrlega, da se v procesu intenzivnega spreminjanja umesti v čim bolj zdravo in blagoslovljeno stanje.

MANU DEL.«

Pri vsaki od treh prosilnih delov pogrebne molitve naj decirar/-ka nad umrlega z roko naredi znamenje razsvetljenika.

Pogrebno molitev zaključita izgovorjeni besedi:

»MANU DEI«,

pri izgovoritvi katerih decirar/-ka nad umrlega naredi še prstni simbol razsvetljenika.

Grobovi decistov naj bodo blagoslovljeni in označeni z našima dvema znakoma – z našima dvema simboloma:

z decističnim razsvetljenikom in decističnim trikotnikom - trivzponom.

37. DECIZ: SRČNICA

O, ti mogočno polje kreposti, naj se kreposti na tvojih njivah razrastejo v moje življenje.

O, ti orkansko vetrovje resnic, naj se resnice v tvojih burjah razdivjajo v koči mojega življenja.

O, ti veličastni tok božanskih mogočnosti, naj se mogočnosti bogov razlijejo kot reke v morje mojega bitja.

O, ti vejevje skrivnostnih moči, prodri kakor semenčice v maternico moje biti in me napolni z močjo svojih skrivnosti.

O, ti vez mističnih energij, odpri svoja magična vrata in me obsuj z eksplozijami mističnih čudes.

O, ti kozmično ožilje svetih zdravosti, naj se tekočine tvojega nebeškega zdravja pretočijo skozi rajske kanale v moje življenje.

O, ti velikanski tunel svetosti, naj se posvečujoča ambrozija skozi tvoje mogočne struge razširi tudi v moje rovčke.

O, ti organizem neskončnih bogastev, napolni me z zlatniki iz svojih neskončnih zakladnic.

O, ti valovje čistih modrosti, napolni me s frekvencami neomadeževanih vednosti, naj modrost valovi v mojih možganih in me naredi inteligentnega.

O, ti veličastno! O, ti mogočno! O, ti skrivnostno!

Usmili se me! Razsvetli me! Ozdravi me! Obogati me! Prosim te, ne pozabi me! Blagoslovi me!

MANU DEI.

38. DECIZ (obredni): DECIZANJE (INICIACIJA)

Nauk decizma lahko samostojno uporablja kdorkoli hoče.

Tisti, ki si želijo več skupinskega delovanja, naj se intenzivneje povežejo z decirarji/decirarkami in ustvarijo raznolike skupnosti.

Kdor bi rad bil intenzivneje vključen v decizem, naj se da decizati.

Decizanje je iniciacijski obred vstopa v decizem.

Decizanje izvede decirar/-ka.

Obred decizanja se odvije v prostoru, ki je na začetku obreda zatemnjen.

V ta prostor se postavi predhodno posvečeno sedalo, na katerega se posede vstopajočega v decizem.

Proti sedalu so v obliki razsvetljenika postavljene štiri točke razsvetljenika.

Prvo/izhodiščno/začetno točko razsvetljenika predstavlja ugasnjen vir luči, ob katerem je postavljen decir – ki je lahko v katerikoli obliki (knjiga, elektronska naprava itd.).

Ostale tri točke postavljenega razsvetljenika so prav tako ugasnjeni viri luči.

Med iniciacijo se vse štiri točke razsvetljenika postopoma prižge, tako da s svojo svetlobo razsvetlijo sedečega na sedalu.

Decirar/-ka, ki deciza vstopajočega v decizem, med decizanjem izmoli štiri dele molitve in na koncu vsakega dela molitve prižge eno od štirih luči razsvetljenika.

Prižiga jih v priporočenem vrstnem redu osebnega razsvetlikanja, predstavljenega v tem deciru.

Štirje deli molitve decizanja:

»Naj veličina nauka, ki je srce svete in razsvetljene skrinje decističnega svetovnega nazora (decira) prežarči tvoje življenje z močjo decizma!«

»Naj sijaj svetlobe decističnega razsvetljenika prežarči tvoje življenje z modrostjo resnic!«

»Naj sijaj svetlobe decističnega razsvetljenika prežarči tvoje življenje s silo kreposti!«

»Naj sijaj svetlobe decističnega razsvetljenika odpre vse tokove za vstop pozitivnih, koristnih in zdravilnih realnosti iz fizičnih in morda obstoječih duhovnih svetov v tvoje življenje!

Naj vstopijo!«

Decizani na koncu vsake od štirih molitev decizanja in ob prižigu pripadajoče luči izgovori:

»MANU DEL.«

Na koncu vseh štirih delov molitve decirar/-ka glasno izreče:

»Vstani, decist/-ka!«

in decizani/decizana vstane v decizem in s tem zaključi svoje decizanje. (Po zaključku decizanja naj decirar/-ka novega decista/decistko orosi s posvečeno vodo in odišavi z blagoslovljeno aromo.)

Vsak človek ima pravico, da se svobodno in prostovoljno odloča in odloči o nazoru ali nazorih, ki jim bo sledil – če sploh kateremu.

Decisti svojim otrokom ne bomo vsilili svojega svetovnega nazora, jih bomo pa v duhu tega nazora vzgajali in jim ob nastopu enaindvajsetih let dali možnost, da se decizajo in postanejo polnopravni decizani decisti na najvišjih laičnih stopnjah.

Deciza se lahko samo človeka, ki dopolni enaindvajset let in se prostovoljno in svobodno odloči za decizanje.

Decizem je svetovni nazor kreposti in svobode in je zanj kakršnakoli prisila ali nesvobodno vezanje človeka na dolžnosti iz naslova nauka nesprejemljivo.

Kdor hoče živeti krepostno v duhu decizma, naj živi.

Kdor bi rad živel krepostno življenje in uporabil katerega od drugih krepostnih svetovnih nazorov, naj stori tako.

Decisti smo družina podobno mislečih posameznikov, ki nismo z verigami vključeni v svoj nazor, ampak ta nazor svobodno in zdravo živimo.

Oseba, ki se želi polno iniciirati v agnostični decizem – se decizati, ne potrebuje izstopa iz svoje stare svetovnonazorske organizacije, če je v njo »vstopila« pred nastopom svoje starosti enaindvajset let ali če je bila v svojo staro svetovnonazorsko organizacijo iniciirana proti svoji volji.

Osebi, ki se želi polno iniciirati v agnostični decizem – se decizati in je bila pred tem iniciirana v drugo svetovnonazorsko organizacijo, v katero se je iniciirala svobodno in v starosti enaindvajset let ali več, se priporoča formalen izstop iz njene stare svetovnonazorske organizacije, ni pa obvezen.

V agnostičnem decizmu stremimo k temu, da bi bil pogoj za legalen vstop v organizacijo – oznanjevalko svetovnega nazora, dosežena starost, ki bi se morala in se mora čim bolj približati starosti, v kateri možgani človeka dosežejo polno razvitost.

39. DECIZ: TRŽNICA DUHOVNIH PONUDB

Tržnica duhovnih ponudb je nabito polna. Ljudje skorajda brezglavo drvijo od enega mesta do drugega in iščejo zeleno. Pri vsaki stojnici stoji prijazna branjevka, ki ponuja svoje izdelke. Vsaka od njih poskuša prepričati kupce, da so njeni izdelki kakovostnejši od izdelkov, ki jih ponujajo druge branjevke. Stojnice se šibijo pod težo mnogovrstnih in privlačnih ponudb. Kaj naj človek kupi? Pred katero stojnico naj se ustavi? Izdelki katere branjevke so vitamini in katere strupi?

Mar ni tudi naš nauk – decizem le dobrina na eni od stojnic, ki ga množici iskalcev dobrin prijazno ponuja naša branjevka – decirarka?

Mar nismo tudi mi prodajalci, ki iščejo kupce?

Morda pa smo?

Morda pa smo ugotovili, da imamo od vseh prodajalcev, ki na tržnici duhovnih ponudb ponujajo duhovne dobrine, mi najbolj neoporečno in kakovostno blago.

Morda smo spoznali, da imamo od vseh ponudnikov duhovnih nazorov mi najbolj razumnega in modrega.

Morda smo odkrili, da bi postopali sebično, če bi zakladov iz svoje zakladnice bogastev ne ponudili in podelili z drugimi.

Morda pa je dobro, da so na tržnici duhovnih ponudb tudi branjevke, ki ponujajo privlačne strupe, ki jih kupujejo in uporabljajo ljudje s prevezami čez svoje oči.

Morda pa je dobro, da so dobre stvari skrite pod kupi slabih stvari

in morda je dobro, da jih odkrijejo samo najbolj vztrajni iskalci.

Kdo bi poznal odgovore na toliko zapletenih vprašanj? Lahko pa zaslutimo, lahko začutimo resnico, če si le za to iskreno prizadevamo.

40. DECIZ: NARAVA DOKAZOVANJA

Ne ve se, ali obstaja človeška duša ali ne.

Ne ve se, ali obstaja človeški duh ali ne.

Ne ve se, ali obstaja kaj človeški duši ali duhu podobnega ali ne.

Ko se človek začne ukvarjati s snovmi, ki izhajajo iz teorij o obstoju duhovnih realnosti, človek vedno praska v temi in se brezglavo vrti.

Ko se človek začne ukvarjati s snovmi, ki izhajajo iz teorij o obstoju nematerialnih realnosti, se vse metode preverjanj in dokazovanj, ki so osnovane na materialnosti, izkažejo za neuporabne.

Ne moreš dokazovati nematerialnega z materialnim, ker je za vse, kar se dokazuje z materialnim, potrebna materialnost.

Če torej nematerialno obstaja, se ga z materialnim ne da dokazovati. In če se nečesa ne da dokazovati, kako pristopiti k morda obstoječim neznankam?

Kakšno metodo uporabiti za približevanje koristnim, zdravilnim, pozitivnim in morda obstoječim dobronamernim, skritim realnostim, ki morda obstajajo?

Za odnose z neznanimi stvarmi je mnogo načinov (teizem, ateizem, agnosticizem itd.).

Mi, ki s srcem prebiramo to besedilo, smo izbrali eno od najlepših in najbolj zdravih vej na drevesu agnosticizma, izbrali smo decizem.

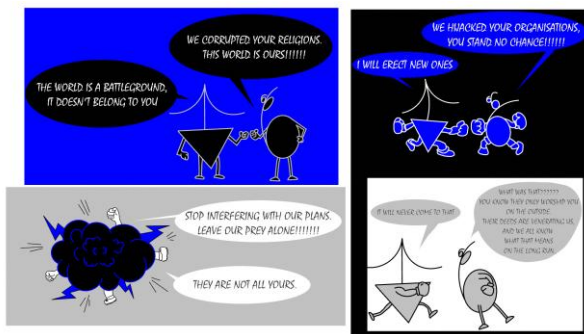
41. DECIZ: PREDNOSTI KREPOSTNEGA ŽIVLJENJA

Biti pravičen ali biti krivičen?

Delati dobro ali delati hudo?

Izbrati krepost ali izbrati slabost?

Pritegovati nagrado ali pritegovati kazen?

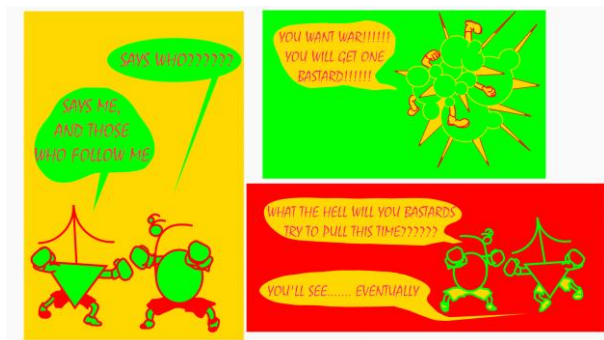

Človeštvo ne ve, ali na nam nepoznanih ravneh morda obstajajo nam neznani, na neke vrste nadčloveški karmi osnovani sistemi ali ne.

Človeštvo ne ve, ali bo posameznik na nam neznanih in morda nedostopnih ravneh svetov za svoja dejanja morda nagraden ali kaznovan.

Človeštvo ne ve, ali imajo posameznikova dejanja poleg fizičnih posledic morda tudi neznane posledice, ki izhajajo iz morda obstoječih, še nepoznanih in še neodkritih sistemov.

Kaj je torej bolj modro? Živeti krivično in hudobno, v stalnem strahu pred možnim obstojem povračilnih, kaznovalnih sistemov, ki človeku utegnejo za njegova dejanja izstaviti račun, ali je bolj modro živeti pravično in dobro, z mirno vestjo in odsotnostjo strahu pred morebitnim obstojem človeku neznanih kaznovalnih sistemov?

Krepostno življenje človeka obdari z mirno vestjo, notranjo pomirjenostjo in mu odpre vrata za morebitne nagrade na njemu neznanih ravneh svetov, podari mu življenje v blaginji in bogastvu življenja v skupnosti s krepostno živečimi ljudmi.

Človeku, ki se zaveda vseh prednosti poštenega življenja, je izbira med dobrim in hudim res zelo enostavna stvar.

42. DECIZ: INTELIGENTNA KREPOST

Na svetu je mnogo ljudi, ki se niso odločili za življenje v kreposti.

Pazite se takih ljudi!

Ne bodite dobri bedaki, ki jih izkoriščajo hudobni »inteligentneži«. Krepost, ki se vam oznanja v tem nauku, je modra krepost – je inteligentna krepost.

Kdor voljno prenaša krivico tam, kjer bi se lahko boril za pravico, je slabič.

Na svetu je mnogo ljudi, ki so se odločili za življenje v hudobiji.

Pazite se takih ljudi!

Ne bodite zdravi jeleni, ki se nasmejano in naivno odpravijo podivjanim hijenam naproti. Ne oznanja se vam norost, oznanja se vam modrost.

Na svetu je mnogo ljudi, ki jim krepost ne pomeni ničesar.

Pazite se takih ljudi!

Kdor se ne trudi biti dober, bo skoraj zagotovo hudoben.

Pazite se hudobnih ljudi! Pazite se podivjanih hijen!

Ne bodite strahopetni! V kreposti sta krepkost in moč, v hudobiji pa je nezdravje in slabost. Ne bojte se podivjanih hijen. Oblecite se v oklep kreposti. Na glavah imejte čelade modrosti. Oborožite si roke in noge z orožji pravičnih. Naj vas podivjane hijene sovražijo in naj se vas bojijo.

Na svetu je mnogo ljudi, ki svojih življenj ne živijo v kreposti.

Ne bodite tudi vi taki ljudje.

43. DECIZ (obredni): DECIRANJE

Vsak/-a decist/-ka, ki bi rad/-a postal/-a decirar/-ka – duhovnik/duhovnica decizma, mora biti pred tem decizan/-a in mora predhodno s svojim življenjem izkazati predanost nauku.

Decirar/-ka je lahko moški ali ženska, z družino ali brez nje, z otroki ali brez njih.

Spolna usmeritev decirarja/decirarke je stvar vsakega decirarja/decirarke in pri deciranju decista/decistke v decirarja/decirarko ne sme igrati ključne vloge.

Decista/decistko se v decirarja/decirarko posveti pri obredu deciranja. Deciranje je obred posvetitve decista/decistke v decirarja/decirarko, pri katerem štirje decirarji/decirarke posvetijo osebo v decirarja/decirarko (izjema so prvi štirje decirarji/decirarke – decirarji/decirarke prvega razsvetljenika, ki so bili posvečeni v decirarje/decirarke od očeta nauka).

Obred se začne v zatemnjenem prostoru, v katerega se namesti sedalo, na katerega se posede bodočega decirarja/decirarko.

Proti sedalu se v obliki razsvetljenika postavi simbole štirih točk razsvetljenika, ki se jih uporabi pri obredu deciranja.

Na mestu, ki simbolizira prvo točko razsvetljenika, se postavi knjigo decira in ugasnjen vir luči.

Na ostalih treh točkah razsvetljenika se postavijo trije decirarji/decirarke z ugasnjenimi viri luči v svojih rokah, ki jih med deciranjem postopoma prižgejo in z njihovo svetlobo razsvetlijo bodočega decirarja/decirarko, sedečega/sedečo na sedalu.

Vsak/-a decirar/-ka med obredom deciranja izmoli enega od štirih delov molitve deciranja in na koncu svojega dela molitve prižge vir luči, ki ga drži v rokah.

Deciranje se začne tako, da eden od decirarjev/decirark (leteči/-a decirar/-ka) izmoli začetni del štiridelne molitve in na koncu prižge ugasnjeni vir luči, stoječ ob deciru.

Ostali/-e decirarji/decirarke nato svoje molitve izmolijo v vrstnem redu razsvetlikanja, priporočenega v tem deciru.

Štirje deli posvetilne molitve razsvetlikanja:

1. »Naj sijaj decira prežarči tvoje življenje in v tebi zaneti ogenj, ki naj razsvetljuje življenja ljudi z naukom decizma.«
2. »Naj sijaj te svetlobe prežarči tvoje življenje in v tebi zaneti ogenj, ki naj razsvetljuje življenja ljudi z modrostmi!«
3. »Naj sijaj te svetlobe prežarči tvoje življenje in v tebi zaneti ogenj, ki naj polni življenja ljudi s krepostmi.«
4. »Naj sijaj te svetlobe prežarči tvoje življenje in v tebi zaneti ogenj, ki naj postane trajni medij za prehod pozitivnih, koristnih, zdravilnih in morda obstoječih dobronamernih sil, bitij in drugih realnosti iz fizičnih in morda obstoječih duhovnih svetov v življenja ljudi.«

Oseba, posvečevana v decirarja/decirarko, na koncu vsake posvetilne molitve deciranja izgovori MANU DEI.

Po koncu vseh štirih molitev vsi štirje decirarji/decirarke skupaj izrečejo besede: »Vstani, decirar/-ka!«

Novoposvečeni/-a decirar/-ka pri tem vstane s svojega sedala in s tem potrdi in zaključi svoje deciranje (pri tem zaključenem dejanju leteči/-a decirar/-ka – tisti/-a, ki ne stoji na nobeni od točk postavljenega razsvetljenika – orosi novega decirarja/novo decirarko s posvečeno vodo in ga/jo odišavi z blagoslovljeno aromo).

44. DECIZ: STVARSTVO ALI VSE, KAR OBSTAJA

Rekli so, da je bilo ustvarjeno. Vse, kar obstaja, so govorili in še govorijo, je bilo ustvarjeno – planeti, zvezde, živa bitja, neživa narava itd.

Rekli so, da je bilo vse, kar obstaja, ustvarjeno. In nekateri še vedno trdijo tako. Pa imajo prav? Je bilo res vse ustvarjeno? Je res vse, kar obstaja, narejeno?

Mi pravimo, da morda. Morda je bilo ustvarjeno, morda ni bilo.

Teorije o stvarniku ali stvarnikih, ki je ali ki so ustvarili vse stvari, so teorije in bodo ostale teorije, dokler gotova dejstva, osnovana na dokazih, tega ne spremenijo.

Teistične religije teorije pretvarjajo v »tiha dejstva« brez za to potrebnih dokazov, saj namesto dokaznih gradiv uporabljajo vero, ki je za nas deciste to, kar vera v resnici je – slepo ugibanje. Govorjenje o ustvarjenem je zatorej govorjenje o možni realnosti, je govorjenje o teoriji.

Ko decisti govorimo o vsem, kar obstaja, govorimo o vsem, kar obstaja in o možnem stvarstvu. Nikoli ne govorimo o stvarstvu, vedno govorimo o možnem stvarstvu. Za nas je vse, kar obstaja (fizično, morda obstoječe duhovno, poznano, nepoznano, vidno in nevidno, razumu dostopno in nedostopno), del vsega, kar obstaja, ali morebitni del vsega, kar obstaja. Decisti ne gledamo stvarstva, mi vidimo vse, kar obstaja, in možno stvarstvo.

45. DECIZ (obredni): OBRED ČRNEGA KAMNA

Zdrav človek se zna vzdržati in se zna sprostiti ob pravem času.

Praviš, da si poln besa in jeze in vse tiščiš v sebi.

Ne delaj si tega.

Prav je, da tiščiš v sebi, če trenutek za sprostitev eksplozivne vsebine ni primeren, a ne pusti se prepričati, da tistega, kar te tišči, nikdar ne smeš sprostiti.

Ne delaj škode svojemu zdravju.

Obred črnega kamna naj bo in je decistični obred zdravega in urejeno nadzorovanega sproščanja vseh besov in sovražnosti, nakopičenih v človeku.

Središče obreda je poljubno velik kamen, ki je naravno črne barve ali pa se ga v črno umetno obarva.

Črni kamen pri obredu črnega kamna simbolizira vse, kar ljudje obravnavajo kot zlo, in simbolizira vse, kar človek sovraži, in vse, kar sovraži človeka.

Na začetku obreda naj decirar/-ka z molitvijo zakletve posveti in prekolne poljubno izbrani kamen v črni kamen.

Molitev zakletve:

»V moči tega razsvetljenika (decirar/-ka nad kamnom z roko naredi simbol razsvetljenika) naj ta kamen postane simbol vsega zla, ki obstaja.«

»V moči tega razsvetljenika (decirar/-ka nad kamnom z roko naredi simbol razsvetljenika) naj ta kamen postane simbol vsega, kar sovražimo!«

»V moči tega razsvetljenika (decirar/-ka nad kamnom z roko naredi simbol razsvetljenika) naj ta kamen postane simbol vsega, kar nas sovraži!«

»Navadni kamen, postani črni kamen!«

»MANU DEI!« (Decirar/-ka nad kamnom naredi prstni simbol razsvetljenika.)

Po zakletveni molitvi decirar/-ka povzdigne glas in zavpije čez vse udeležence obreda: »Črni kamen je tu, naj sovraštva eksplodirajo!«

Vsi udeleženci obreda od tistega trenutka dalje pa vse do decirarjevega/decirarkinega poziva k umiritvi sprostijo svoje bese, jeze, sovraštva in vse tegobe na zakleti simbol vsega tega – črni kamen. (Ljudje se derejo, kričijo v črni kamen. Ljudje preklinjajo črni kamen in v nekaterih varnih okoliščinah ljudje črni kamen obmetavajo s stvarmi.)

Po poljubno določenem in pretečenem času sproščanja sovraštva nad črnim kamnom decirar/-ka z naslednjo besedo naredi temu delu obreda konec:

»Črni kamen je poln, naj se sovraštva umirijo.«

Vsi udeleženci obreda se po decirarjevem/decirarkinem pozivu k umiritvi umirijo.

Decirar/-ka, ki vodi obred, se nato postavi pred črni kamen in izmoli naslednjo molitev:

»Sovražimo te, ko s svojo silo udarjaš v kipe naših osebnosti.

Boli nas, ko udarjaš po nas.

Sovražimo te, sovražiš nas, a vendar je nekaj skrivnostno dobrega v vsakem tvojem udarcu.

Naj nas ta skrita moč utrdi, izkleše in izboljša.

Sovražimo te!

Sovražiš nas!

Utrdi nas!

Ne zlomi nas!

Utrdi nas!«

»MANU DEI!« (Decirar/-ka pri izgovorjenem MANU DEI z roko nad črnim kamnom naredi znak razsvetljenika.)

Vsi udeleženci obreda se nato na urejen način dotaknejo črnega kamna in se tiho, vsak zase zahvalijo za vse dobro, ki na skrivnosten način izvira tudi iz zlih stvari (če okoliščine fizičnega dotika črnega kamna ne dopuščajo – prevelika množica ali kaj drugega, tretjega – se udeleženci obreda črnega kamna dotaknejo v svojih mislih – miselni dotik).

Obred črnega kamna se zaključi z decirarjevo/decirarkino poljubno izbrano zaključno besedo.

46. DECIZ: RAZUMETI NEUPORABO VERE

Mi, ki niti ne verjamemo niti verjamemo, smo včasih videti, kot da verjamemo ali ne verjamemo. Nekateri nikakor ne morejo razumeti neuporabe vere, zato se je treba močno potruditi, da bi ljudem to razložili.

V decistični demokri vere ne uporabljamo.

Na mestih, kjer v teističnih religijah stoji vera, v našem agnostičnem nauku stoji mogočna ladja, ki pluje po znanih in neznanih vodah vsega, kar obstaja. Naši ladji velikanki je ime Morda, piše pa se Mogoče.

47. DECIZ (obredni): POROKA

Decisti poroko vidimo kot obred, kjer dva človeka ali skupina ljudi simbolično (in morda presežno, duhovno) obeleži, potrdi in nadgradi svojo odločitev za življenje v povezanem partnerskem odnosu v življenje v poročenem odnosu.

V našem poročnem obredu se lahko poroči kdorkoli dopolni enaindvajset let in se za poroko svobodno in prostovoljno sam odloči.

Decistično poroko izvede decirar/-ka.

V enem decističnem zakonu je lahko več oseb skupaj, od katerih mora biti vsaj eden decizani decist.

Pri naši poroki se v prostoru, kjer bo poroka, predhodno izbere štiri točke v obliki razsvetljenika, na katere se postavi štiri vire ugasnjenih luči, ki jih decirar/-ka kasneje med obredom postopoma prižge (v vrstnem redu razsvetlikanja).

Razsvetljenik se vedno postavi obrnjen proti tistim, ki se poročajo. (Svetloba v poročnem prostoru ne sme biti premočna, zato da razsvetljeni razsvetljenik pride do izraza.)

Decistična poroka se začne s skupnim razsvetlikanjem.

Decirar/-ka, ki vodi poroko, po skupnem razsvetlikanju obe osebi (zaradi praktičnosti bomo tu govorili o poroki dveh oseb, čeprav v decizmu to ni edina oblika poroke), ki vstopata v zakon, posamično vpraša, ali želita biti poročeni druga z drugo, na kar morata obe posamično odgovoriti, da si to želita.

Decirar/-ka nato nadaljuje z besedami:

»Vajina volja po poroki je bila pozitivno izražena, naj se sedaj tudi udejanji.«

Sledi glavni del poroke, kjer decirar/-ka s poročno molitvijo in postopnim prižiganjem štirih luči postavljenega razsvetljenika dokončno poroči par.

Poročna molitev:

»Z močjo decističnega razsvetljenika potrjujem vajin partnerski odnos (decirar/-ka prižge prvi vir luči na postavljenem razsvetljeniku)

in ga povišujem v poročni odnos (decirar/-ka prižge drugi vir luči na postavljenem razsvetljeniku).

Bodita mož in žena (decirar/-ka prižge tretji vir luči na razsvetljeniku), bodita poročena (decirar/-ka prižge zadnji, četrti vir luči na postavljenem razsvetljeniku).«

Decirar/-ka nato še izreče:

»Izmenjajta si simbola vajine poročenosti (par si izmenja izbrani simbol poročne zveze – kot simbol poročne zveze si pari izberejo poljubne stvari kot npr. verižice, prstane, tatuje, obleke itd.)

in si izkažita ljubezen (par si izkaže ljubezen s stiskom roke, ki mu sledi poljub in nato objem).«

Poroka je s tem končana.

V decizmu se človek lahko večkrat poroči, vendar nauk tega ne povelečuje.

Poroka je najvišja oblika partnerskega odnosa in je kot taka za modrega človeka nekaj svetega, svete stvari pa imajo v življenju krepostnih bitij unikaten položaj.

48. DECIZ: NARAVA HREPENENJA

Človek ne hrepeni po hrani samo zato, ker si želi okušati prijetne jedi. Človek hrepeni po hrani tudi zato, ker jo njegov organizem potrebuje za življenje. Človeku se sicer lahko zazdi, da je razlog za njegovo hrepenenje po hrani skrit izključno v njegovi želji po uživanju okusnih jedi, vendar je resnica taka, da je človekova želja po uživanju okusnih jedi način, s katerim njegov organizem pripravi njega samega, da v sebe vnese hrano (gorivo), ki jo organizem brezkompromisno potrebuje za svoj obstoj.

V hrepenanju po hrani je skrita potreba po hrani in je skrita odvisnost od hrane.

Nasičeno hrepenenje obrodi življenje, nenasičeno pa smrt.

Ne podcenjujte vrednosti hrepenenja.

Človeštvo skozi celotno zgodovino svojega obstoja hrepeni po morda obstoječih, višjih realnostih od svoje.

Morda pa človek potrebuje nekaj višjega od sebe.

Morda pa človek ne hrepeni po božanskih jedeh samo zaradi priročno začinjenih slasti, ki mu jih morda obstoječa duhovnost prinese v življenje.

Morda ne hrepeni le zato, ker si želi.

Morda tudi potrebuje.

Morda?

Ne podcenjujte vrednosti hrepenenja.

49. DECIZ (obredni): RASTLINJENJE

Rastline so živa bitja z veličastno zgodovino. V njihovem skrivnostnem svetu se nahaja ogromna količina nam znanih in neznanih moči. Rastlinjenje je obred, pri katerem se človek poskuša s temi močmi povezati.

Za obred rastlinjenja je treba imeti poljubno izbrano zdravo rastočo rastlino, ki se jo lahko prinese v lončku (ali čem podobnem), ali pa se uporabi rastlino, ki že raste na kraju obreda (rastlin je lahko več).

Obred rastlinjenja se začne z razsvetlikanjem vseh udeležencev obreda.

Nadaljuje se z molitvijo, ki jo decirar/-ka izmoli pred delom obreda, kjer se rastlini daruje za rastlino koristne stvari. Molitev se glasi:

»Podarimo rastlinskemu svetu košček človeške dobrote.«

Sledi obdarovanje rastline/rastlin, kjer vsak udeleženec obreda podari nekaj svojega rastlini (vse darove za rastlino decirar zbere skupaj in se jih kasneje uporabi za izboljšanje kakovosti življenja rastlini, ki je bila uporabljena pri obredu rastlinjenja).

Ko še zadnja oseba obdari rastlino s svojim darom, decirar/-ka izmoli molitev posvečenja rastline v rastlino življenja:

»Delček svoje ljubezni smo ti podarili, da bi ti nam podarila delček same sebe. V moči tega razsvetljenika (decirar/-ka nad rastlino z roko naredi znamenje razsvetljenika) in naših darov naj ta rastlina postane rastlina življenja (decirar/-ka nad rastlino naredi prstni simbol razsvetljenika). Naj se skozi to rastlino v nas stečejo tokovi vsega dobrega iz rastlinskega sveta. MANU DEI.«

Po tej molitvi decirar/-ka izgovori naslednje besede:

»Naj se gostija začne!«

Sledi gostija, pri kateri se udeleženci gostije pred zaužitjem hrane in pijače s svojo hrano in pijačo dotikajo rastline življenja (tam, kjer je fizično dotikanje rastline neprimerno, se posamezniki rastline dotaknejo v svojih mislih) in s tem v sebe prenašajo morebitne koristno-zdravilne realnosti iz rastlinskega sveta. Na gostiji se poje, pleše in zabava.

Rastlinjenje se zaključi z decirarjevo/decirarkino molitvijo nad rastlino življenja, ki se glasi takole:

»V moči tega razsvetljenika (decirar/-ka z roko nad rastlino naredi simbol razsvetljenika) in naših darov naj se ta rastlina življenja vrne v svoje naravno stanje (decirar/-ka nad rastlino s prsti naredi simbol razsvetljenika). Hvala ti, rastlina, in hvala ti, rastlinski svet, za vse dobro, ki smo ga prejeli od tebe. Hvala ti. MANU DEL.«

Podobno kot pri obredu povezovanja z rastlinskim svetom se lahko izvede tudi povezovanje s pozitivnimi in morda obstoječimi dobronamernimi realnostmi iz živalskega sveta, pri katerem se namesto poljubne rastline uporabi poljubno žival, ki se jo posveti v žival življenja. Pri živaljenju se pri delu obreda, kjer naj bi se s predmeti – predvsem živili – dotikali živali življenja, namesto dejanskega dotika priporoča miselni dotik (živali se z živilom dotakne v mislih). Miselni dotik je najprimernejša izbira predvsem v primerih, ko je zaradi sveta bakterij, mikroorganizmov itd. fizično dotikanje živali ali rastline nezdrava izbira.

Povezujte se z živalskim in rastlinskim svetom in v svoja življenja pogosto vabite zaklade iz teh svetov.

50. DECIZ: BESEDA MORDA

Najbolj čaroben del morda obstoječih duhovnih realnosti je skrit v besedi morda.

Morda obstaja,
morda obstajajo,
morda blagoslavljaajo,
morda prekolnjujejo.
Morda, morda in še enkrat morda.

Tako drobena in na prvi vtis nepomembna beseda, a kakšna veličina se skriva v tej drobtinici.

Morda so nas ustvarili, morda nas niso.
Morda je vsemogočna, morda ni.
Morda prebiva v najmanjših gradnikih svetov, morda ne.
Morda so tam, morda jih ni.
Morda sta prišla, morda nista.
Morda, morda in še enkrat morda.

Obstoječi svet, ki se uspešno skriva, ali morda najkompleksnejša fantazija naših možganov.

Obstoječi svet, ki je spontano skrit, ali neobstoječi svet, ki ga v nedosegljivost potiskamo mi, ker nočemo izgubiti iluzije o njegovem obstoju.

Tako velika možna realnost, kakršna je obstoj nematerialnih, duhovnih svetov, pa o tej možni realnosti, razen pravljičam podobnih zgodb, ne vemo popolnoma ničesar.

To, moja draga vrsta,
to pa je mogočna neznanka,
to pa je veličastna skrivnost.

51. DECIZ: TEKMOVALNOST – SODELOVANJE

Ljudje smo tekmovalna bitja, v sebi imamo potrebo po dokazovanju, v sebi imamo potrebo po premagovanju, potrebo po zmagovanju.

Ljudje smo tekmovalna bitja, radi zmagujemo in zelo neradi izgubljam.

Tekmovalna narava naše vrste nam včasih koristi, spet kdaj drugič nam škodi. Radi bi premagali, nočemo pa biti premagani. Radi bi dokazali, da smo boljši, nočemo pa, da bi drugi dokazali, da so boljši od nas.

Ljudje smo sanjači, neprestano sanjarimo o zmagah.

Svojo vrsto in s tem sebe smo dolžni ščititi in zaščititi pred nepotrebni in škodljivimi porazi, zato moramo s svojo željo po zmagovanju ravnati modro in zdravo. Zmernost je kri vsake kreposti, kar pomeni, da je krepostna tekmovalnost zmerna tekmovalnost, ki hodi z roko v roki z zdravo-krepostno-zmerno solidarnostjo. Ljudje smo tekmovalna bitja, tekmuje tako, da bo korist od naše tekmovalnosti za vse čim višja, in tekmuje tako, da bo škoda, nastala zaradi naše tekmovalnosti, za vse čim nižja.

Za krepostno tekmovalnost je treba imeti veliko mero modrosti. Pazite se divjih tekmovalcev, tekmovalcev, ki hlepijo po zmagah kot alkoholiki po alkoholu. Ne prilivajte olja na njihov požar. Bodite zdravo tekmovalna bitja, ki so modro ograjena pred divjaki.

Najbolj primitivna, najbolj začetna, najbolj zelena osnova, na kateri lahko stoji urejenost in organiziranost nekega sistema, je tekmovanje. Vse živalske in vse rastlinske vrste na Zemlji so za časa nastanka tega nauka urejene, organizirane v ta najbolj začetni, najbolj zeleno osnovan sistem.

Naša vrsta bi morala biti boljša od tega.

Naša vrsta je sposobna biti boljša od tega.

Ne na tekmovanju, na sodelovanju osnovati družbene sisteme. Naša vrsta se mora naučiti, se mora nadgraditi v vrsto, katere vogelni kamen sistemov ne sme več biti primitivna tekmovalnost, ampak razvito, napredno, modro, inteligentno sodelovanje.

Človeška vrsta je en človek z bilijoni različnih verzij samega sebe. Vsi ti različni obrazi istega človeka se morajo skozi evolucijo svojega razvoja učiti in naučiti, kako vse svoje bogate raznolikosti povezati v inteligentno omrežje, ki se mora razviti v vsečloveško mrežo maksimalnega približka popolno inteligentne vsečloveške mreže mrež.

Do nastanka tega zapisa so naši predniki že kar nekajkrat poizkusili z novimi sistemi, ki naj bi bili osnovani na sodelovanju. Žal so se ti sistemi, vsi po vrsti, zelo žalostno končali. A neuspeh naših prednikov ne sme postati opravičilo za neaktivnost novih generacij. Če našim prednikom nekaj še ni uspelo, potem bo to uspelo nam ali našim potomcem, če pa izboljšava ne bo uspela našim potomcem, bo uspela njihovim potomcem.

Vrsta moja draga, na koncu nam bo uspelo, zgradili bomo svetove, osnovane na božanskem sodelovanju.

52. DECIZ: SOVRAŠTVO

Trn ste jim v peti,
ko vas zagledajo, jim zavre kri.

Radi bi se vas znebili,
radi bi vam škodovali.

Sovražijo vas od nog
pa do glave.

Radi bi vas premagali,
si postavili zmagovalni oder
na truplo vašega poraza.

Kot igračko vas premetavajo
od ene mučilne naprave do druge,
ne pustijo vas na miru.

Radi bi vas potegnili
v pekel svojega sovraštva.

Radi bi, da se na njihovo sovraštvo
odzovete s svojim sovraštvom,
da bodo lahko sebe in druge prepričali,
da vas upravičeno sovražijo.

Vleče vas v živi pesek sovraštva
in bolj kot se upirate,
bolj vas sovraštvo zagrinja.

Ne veste več, kaj storiti,
kam zbežati pred črnim vragom.
Kako premagati parazitsko kugo?

Dokler bomo primati homo sapiensi imeli homosapienske možgane, bo sovraštvo eno od občutenj, ki se ga ne da odpraviti. V različnih okoliščinah in različnih intenzivnostih nam v sedanjosti in nam bo tudi v prihodnosti določalo del naše narave.

Kreposten človek se svoje sovraštvo nauči nadzorovati in zdravo uporabljati.

53. DECIZ: MAKSIMALNA KREPOST

Sin je vprašal očeta:

»Oče, kako naj dosežem maksimalno krepost?

Rad bi bil svet v tvojih očeh.

Rad bi se maksimalno približal popolnosti.

Rad bi, da si maksimalno ponosen name.

Oče, prosim te, povej mi, kako naj dosežem maksimalno krepost.«

Oče je odgovoril sinu:

»Sin moj, zelo me radosti tvoje hrepenenje po visoki kreposti, resnično močno me veseli tvoje stremljenje k svetosti.

Pozorno me poslušaj in si zapomni, kar boš slišal.

Povedal ti bom o naravi maksimalne kreposti in o njeni zagrizeni sovražnici maksimalni slabosti.

Poslušaj sedaj ta pouk:

Predstavljal si visoko stolpnico, ki ima enaindvajset nadstropij v višino in enaindvajset nadstropij v globino. V najvišjem nadstropju te stolpnice je stanovanje maksimalnega približka popolnosti, v najnižjem nadstropju te iste stolpnice pa je stanovanje maksimalnega približka nepopolnosti. Predstavljal si sedaj sebe v pritličju te stolpnice, kako se nameniš v njen vrh. Opaziš, da je dvigalo edini način za prehajanje med nadstropji stolpnice. Opaziš tudi, da je dvigalo drugačno od dvigal, ki si jih bil vajen do takrat. V kabini dvigala sta namreč dve odprtini, nad katerima skoraj neopazno visita dve tabli, na katerih piše: vest in inteligenca.

Nad napisoma visi še večja tabla, na kateri piše: Za prevoz z dvigalom vrzi v odprtini ustrezno vsebino.

Začne se ti svitati, kaj moraš narediti, če hočeš priti v najvišje nadstropje. Z zvestobo svoji vesti usmeriš dvigalo proti vrhu, s količino svoje inteligence pa določiš nadstropje, do katerega se bo dvigalo peljalo. Ugotoviš, da če hočeš priti do najvišjega nadstropja stolpnice,

moraš v prvo odprtino v dvigalu potisniti maksimalno zvestobo svoji vesti, v drugo odprtino pa maksimalno količino svoje inteligence.«

Oče ljubeznivo pogleda sina in ga vpraša:

»Razumeš, sin? Če hočeš doseči maksimalno krepost, potrebuješ maksimalno zvestobo svoji vesti in maksimalno količino modre, pristne inteligence.«

»Kje pa naj dobim maksimalno količino te modre inteligence?« vpraša sin.

Oče mu odgovori:

»Na stezico, ki vodi k maksimalni inteligenci, stopiš vsakič, ko začneš spraševati o stvareh, ki jih ne veš, in potrpežljivo in zavzeto iščeš odgovore na zastavljena vprašanja. Zakaj pa misliš, da sem tako vesel tvojih vprašanj, sin moj? Vesel sem jih zato, ker mi sporočajo, da je moj ljubljeni sin na pravi poti, na poti, ki edina vodi v višine.«

Sin je bil z odgovorom zelo zadovoljen, ga je pa malce zaskrbelo, saj je zaslutil, da je pot do osvojitve maksimalne zvestobe svoji vesti in pot do bogastva, kakršno je maksimalno znanje, naporna pustolovščina, v katero bo moral vložiti ves svoj trud in napor, če bo želel dočakati dan, ko bo realnost svetov videl iz perspektive enaindvajsetega nadstropja.

54. DECIZ: OD ŽELEZNE DO ZLATE DOBE

Veljali so za modrijane svojega časa. O njih se je govorilo, da vedo o skrivnostih sveta. Spoštovalo se je njihove nauke, požiralo se je njihove nasvete. Verjelo se je, da so most med bogovi in ljudmi. Častilo se jih je, slavilo se jih je in spoštovalo se jih je. Bili so stari in bili so modri – vsaj verjelo se je tako.

Pa so bili res tako modri, kot se je verjelo, da so?

Trdili so, da se je vse začelo z zlato dobo in da se bo vse končalo z železno dobo.

Učili so, da se je vse začelo v raju in se bo vse končalo v peklu. Oznanjali so usodo človeštva kot usodo sočnega sadeža, ki konča kot gnila kepa iztrebkov.

Za te »modrijane« je bilo vse staro dobro in vse mlado slabo.

Bili so arogantni starčki, ki so sovražili bolj razvite mlade generacije.

Bili so sebični dedki in arogantne babice, ki so sebe in druge prepričevali, da se bodo z njihovo smrtjo stvari poslabšale.

Pa so se z njihovo smrtjo stvari res poslabšale?

Je bila preteklost človeštva resnično raj na Zemlji ali je nauk o pretekli zlati dobi le način, s katerim so se stare generacije ljudi prepričale, da so boljše od novih, mladih generacij?

Mlade generacije so nadgradnje starih generacij in so kot take boljše od starih generacij. Mlade generacije na začetku svoje poti seveda potrebujejo stare generacije, da jim te predajo do tedaj osvojena znanja vrste, a ko mlade generacije ta znanja osvojijo, so one tiste, ki so inteligentnejše in boljše opremljene za uporabo vseh teh znanj.

Modrost naprednih, novih generacij nam oznanja svetlejšo prihodnost – od železne dobe do zlate dobe.

Človeštvo se z vzponi in padci korak za korakom vztrajno vzpenja na veličastno goro zlate dobe.

Dobe, ko bo staro mlado in mlado staro.

Dobe, ko bo človeško božansko in božansko človeško.

Dobe, ko bo zemeljsko nebeško in nebeško zemeljsko.

Človeštvo se z vzponi in padci korak za korakom vztrajno vzpenja na veličastno goro svoje razvitosti, na vrhu katere ga čaka, nas čaka –

zlata doba.

Morda pa modrost naših prednikov kljub njihovi slabši razvitosti vsebuje tudi nekaj resnic, ki bi jih bilo nespametno zavreči z okvarjenimi deli vred. Če kolesja življenja res obstajajo, morda ta kolesja – ti cikli v realnosti niso tako štorasto zastavljeni, kot se je predvidevalo, da so. Morda pa se včasih zgodi, da se kolesja življenja peljejo od zlatih dob proti železnim, včasih pa se ta vrstni red obrne na glavo in se cikli zapeljejo od železnih dob proti zlatim. Morda se včasih kolo dob izmenično pelje nekaj časa v eno smer, nato pa spet v drugo. Morda pa bitja, ki živijo v svetovih ciklov sama določajo smer kolesja življenja? Morda bitja, ki živijo v svetovih, kjer je cikličnost dob morda del formule realnosti, na kateri stojijo, morda s svojimi dejanji sama usmerjajo kolo življenja. In če to drži, potem bomo iskalci resnice postali mogočna sila, ki bo kolo življenja v najvišji prestavi potisnila proti Olimpu.

55. DECIZ: ČUTILA, KI JIH ŠE NIMAMO

Ljudje realnost zaznavamo s čutili in umetno ustvarjenimi podaljški teh čutil v obliki različnih aparatov.

Gledamo, poslušamo, vonjamo, okušamo in tipamo.

Čutila, ki jih imamo, so se v sedanje oblike razvijala zelo dolgo časa. V nekem trenutku v preteklosti se je zgodilo nekaj, kar je naše prednike povežalo z deli realnosti, ki jih danes zaznavamo s pomočjo čutil, ki jih imamo.

Gledamo, poslušamo, vonjamo, okušamo in tipamo.

Vprašanje za bistre glave je:

»Katera čutila bi še lahko imeli, a jih nimamo?

Za koliko delov vsega, kar obstaja, še nimamo čutil, da bi lahko potekala interakcija med nami in temi neznankami,

in za koliko delov vseh stvari, ki obstajajo, nikoli ne bomo imeli čutil za dostop do teh realnosti?

Za katere dele realnosti smo ljudje absolutno slepi?

Za katere dele gotovo obstoječih realnosti smo ljudje popolnoma gluhi?

Kakšne veličastne skrivnosti vse sestavljajo realne svetove, a do njih nimamo dostopa in ga morda nikoli ne bomo imeli?

Kakšna vsa čutila bi še lahko imeli?

Kakšna vsa čutila bomo v prihodnosti morda še imeli?«

Vse to so vprašanja, ki se jim površni in neumni ljudje smejijo, modre glavice pa vedo, da ta vprašanja naslavlajo zelo resne stvari. Ne bodite arogantni bedaki, ki v svoji ošabnosti mislijo, da imajo dostop do vsega. Bodite zdravi modreci, ponosni na to, kar veste, in ponižno zazrti v neskončne možne realnosti, o katerih razen zavedanja, da morda obstajajo, ne veste popolnoma nič drugega.

56. DECIZ (obredni): ZVEZDA – ZVEZDE

Obred naravnega razsvetlikanja je obred, kjer se namesto umetno postavljenega razsvetljenika kot razsvetljenik uporabi zvezda (v prihodnjih obdobjih, ko bo človeštvo razširjeno po vesolju, bodo poleg sonca to tudi druge zvezde).

Obred se začne s posvetitvijo lokacije, kjer bo naravno razsvetlikanje potekalo.

Sledi posvetitev vseh predmetov, ki bodo pri obredu uporabljeni.

Nekaj trenutkov pred začetkom sončnega vzhoda (ali vzhoda katere druge zvezde ali zvezd) se na ustrezno pripravljena mesta namesti čakajoče na naravno razsvetlikanje.

Decirar/-ka nato vsem, ki bodo naravno razsvetlikani, podeli odpuščanje prekrškov zoper vest in jih blagoslovi in posveti (uporabi kadilo, posvečeno vodo in posvečeno olje, ki ga v obliki razsvetljenikov namazili na čelo, roki, nogi in prsi osebam, ki bodo naravno razsvetlikane).

Ko decirar/-ka z blagoslavljanjem zaključi, se s tišino (lahko je prisotna glasba) pripravi na vzhod naravnega razsvetljenika – sonca (ali katere druge zvezde ali zvezd).

Tik pred vzhodom prvih sončnih žarkov (ali žarkov katere druge zvezde) decirar/-ka izmoli naslednjo molitev:

»Zvezda vzhajajoča,
tvoje telo in tvoji žarki
naj postanejo mogočen medij
za prehod in vstop
koristnih, pozitivnih, zdravih
in morda obstoječih dobronamernih realnosti
iz fizičnih in iz morda obstoječih duhovnih svetov.«

(Decirar/-ka med molitvijo nad mestom, kjer bo sonce (ali katera druga zvezda ali zvezde) vzšlo, z roko naredi znak razsvetljenika.)

Sledi čakanje na dejanski vzhod zvezde/zvezd
in prodiranje prvih žarkov do čakajočih na naravno razsvetlikanje.

Ko se to zgodi, decirar/-ka nadaljuje z glasno molitvijo:

»Zvezda vzhajajoča,
mogočni razsvetljenik,
moč tvoje posvečene svetlobe
nas posveča.

Tvoji žarki se nas dotikajo
in nas delajo modrejše,
nas delajo krepostnejše.

Toplota tvojih udov
se nas dotika
in nas ozdravlja.

Delaj!

Posvečuj!

Zdravi!

Razsvetluj!

Zvezda vzhajajoča,
mogočni razsvetljenik,
deluj!«

Po tej molitvi decirar/-ka preneha z govorjenjem in pusti zvezdi čas za delovanje. (Čas, ki ga decirar/-ka za to odbere, poljubno izbere sam/-a ali v sodelovanju z drugimi decirarji/decirarkami.)

Ko kasneje decirar/-ka prekine in konča ta najintenzivnejši del naravnega razsvetlikanja, zaključi obred z naslednjimi besedami:

»Zvezda vas/nas je razsvetlila,

dobro v vas/nas je pomnožila.

Vstanite/vstanimo prerojeni,
vstanite/vstanimo razsvetljeni.«

Obred naravnega razsvetlikanja se s tem zaključí.

57. DECIZ (obredni): OSEBNI OBRED

Z obstoječo fizično duhovnostjo (neodkrite fizično-materialne realnosti) in z morda obstoječo duhovno duhovnostjo se povezuje s svojimi poljubno narejenimi obredi in obredom podobnimi dejavnostmi.

Imejte svoje osebne obrede,

imejte skupinske obrede

ali ne imejte obredov.

Obred, ki sem ga jaz osebno v svoji rosní mladosti najpogosteje izvajal, ko sem začutil potrebo po njem, je bil naslednji:

Pred obredom sem poiskal miren, samotni kraj, za katerega sem ocenil, da je primeren za moj obred.

Posvetil sem palico, s katero sem kasneje ustvaril svoj osebni posvečeni prostor.

Vse stvari sem posvečal z besedami:

»Moč razsvetljenika, posveti (to stvar).« (Pri izgovorjavi posvetilnih besed sem nad stvarjo, ki sem jo posvečal, z roko naredil simbol razsvetljenika.)

Posvečenja vseh stvari sem zaključil z besedama MANU DEI. (Pri tem sem nad stvarmi, ki sem jih posvečal, naredil prstni simbol razsvetljenika.)

Ko sem palico posvetil, sem z njo v smeri urinega kazalca dejansko ali simbolično okrog tal, kjer sem si izgrajeval posvečeni prostor, trikrat vrisal enakostranični trikotnik - trivzpon (v tirnico enega trikotnika) in pri tem večkrat izgovoril MANU DEI.

Sledilo je posvečenje notranjosti trivzpona, s katerim je bil prostor posvečen in pripravljen za poskus stika z obstoječo materialno duhovnostjo in poskus stika z morda obstoječo duhovno duhovnostjo.

Na sredino posvečenega prostora sem postavil oltar, ki sem ga zgradil iz poljubno izbranih stvari.

Posvetil sem oltar.

Na posvečeni oltar sem nato postavil vse predmete, ki sem jih imel namen pri obredu uporabiti, in jih posvetil.

Ti predmeti so bili različni, npr. posušene vejice iglavcev (kadilo), črn ali bel nož, posodica z vodo, sveče in vžigalice, lubje z zemljo itd.

Po posvetitvi predmetov sem nekatere od njih postavil na oglišča posvečenega prostora (oglišča enakostraničnega trikotnika - trivzpona).

S kadilom sem prečistil posvečeni prostor. (Kadilo sem prižgal tako, da sem ga pridržal nad prižgano svečo, ki je bila v enem od oglišč posvečenega prostora.)

Nato sem molil, meditiral.

Včasih sem lokacijo posvečenega prostora izbral tako, da je bila v njej tudi kakšna rastlina, ki sem jo uporabil za rastlinjenje v posvečenem prostoru.

Dejavnosti, ki sem jih opravljal v posvečenem prostoru, sem najraje sproti, spontano izgrajeval, tako da je bilo povezovanje z gotovo obstoječimi fizično-materialnimi duhovnostmi in povezovanje z morda obstoječimi duhovnimi duhovnostmi v čim višji meri spontano – svobodno, sproščeno in naravno.

Ko sem v posvečenem prostoru zaključil z vsemi dejavnostmi, sem začel z odsvetitvami. (Odsvetitev je odstranitev posvetitve in povrnitev posvečenega v neposvečeno stanje.)

Odsvetitve sem opravil s temi besedami:

»Moč razsvetljenika, odsveti to stvar, povrni jo v neposvečeno stanje.«
(Pri govorjenju odsvetilnih besed sem z roko nad stvarjo, ki sem jo odsvečeval, naredil simbol razsvetljenika.)

Odsvetitev sem zaključil z besedama MANU DEI, pri čemer sem nad odsvetilno stvarjo naredil prstni simbol razsvetljenika. Najprej sem odsvetil vse posvečene predmete, ki sem jih pred tem postavil na oltar (tudi predmete z oglišč posvečenega prostora).

Nadaljeval sem z odsvetitvijo oltarja in odsvetitvijo notranjosti posvečenega prostora. Potem sem vzel posvečeno palico, s katero sem na začetku obreda naredil meje posvečenega prostora, in z njo te meje odstranil. To sem naredil tako, da sem s posvečeno palico, dejansko ali simbolično, odrisal meje posvečenega prostora – tirnice enakostraničnega trikotnika - trivzpona v obratni smeri urnega kazalca in pri tem izgovarjal besede MANU DEI.

Odsvetitev sem zaključil z odsvetitvijo posvečene palice in osebnim razsvetlikanjem.

To je način, ki sem ga v svoji mladosti najpogosteje uporabljal za poskus povezovanja z gotovo obstoječo materialno duhovnostjo in morda obstoječo duhovno duhovnostjo.

Kdor ga želi tudi sam uporabljati, naj ga.

Kdor bi rad izdelal svojega, naj stori tako.

Če komu njegova vest naroča življenje brez obredov, naj se jih ne udeležuje in naj jih sam ne izdeluje.

MANU DEI.

58. DECIZ: VERA – OKVARJENA STVAR

Rekli so mi, da ni nobenega dokaza, ki bi potrdil trditev, da se z uporabo vere skoraj vedno zaide v zmotne zaključke.

Rekli so mi, da nobena stvar ne potrjuje takšne teze.

Poslušal sem jih, kako se mi z rokami na svojih ušesih derejo v obraz.

Gledal sem jih,
poslušal sem jih,
čutil sem se jim.

Kakšna neukost!

Kakšna slepota!

Bil sem začuden
in bil sem žalosten.

Mar so res kar pozabili na preteklost svoje lastne vrste?

Mar so pozabili, da se je večina trditev, narejenih v preteklosti, ki so bile narejene s slepim ugibanjem – vero in se jih je kasneje preverjalo z uporabo novih dognanj, izkazala za napačne?

Bil sem začuden
in bil sem žalosten.

59. DECIZ: KNJIGE NISO NEZMOTLJIVE

Kaj je nezmotljivost človeka?

Kaj je nezmotljivost knjige?

Kaj je nezmotljivost nauka?

Kaj je nezmotljivost sama?

Jaz vas bom poučil, kaj je nezmotljivost.

Jaz vas bom razsvetlil.

Nezmotljivost človeka je iznajdba arogance človeka.

Nezmotljivost knjige je iznajdba arogance človeka.

Nezmotljivost nauka je iznajdba arogance človeka.

Nezmotljivost sama je iznajdba arogance človeka.

Ali je avtor tega dela nezmotljiv?

Ali je decir nezmotljiv?

Ali je decizem nezmotljiv?

Ali sem jaz nezmotljiv?

Če bi bilo to delo arogance, bi bil avtor tega dela »nezmotljiv«.

Če bi bil decir sad arogance, bi bila knjiga »nezmotljiva«.

Če bi bil decizem proizvod arogance, bi bil nauk »nezmotljiv«.

Če bi bil jaz aroganten, bi delo, ki je pred vami, razglasil za nezmotljivo stvaritev.

A jaz nisem aroganten

in moje delo ni nezmotljivo.

V preteklih obdobjih je živel veliko ljudi,

ki so svoja dela razglašali za nezmotljiva.

A vas, ki s srcem prebirate ta nauk, ne bodo preslepili.

Vi ste bili poučeni,
vi ste bili razsvetljeni,
da je nezmotljivost delo arogance,
aroganca pa se vedno nezmotljivo moti.

Izvorni decir z izvornim decizmom bo svetinja, ki je in ki bo hranjena in varovana na posebnem mestu v naročju decistične demokre decističnih demoker.

A pomni, decist!

Pomni, decirar!

Da je nauk decizma živ nauk, ki se mora razvijati z decističnimi skupnostmi – razvijati se mora z DKEB DSOD-om.

Svetovna skupnost decirarjev mora izvorni obliki nauka na vsakih osemindvajset let dodati njegovo posodobljeno različico.

Ohranite korenine in se iz njih izrastite v rajski vrt decizma.

60. DECIZ: PREHRANJEVANJE

Vsejedstvo, vegetarijanstvo, mesojedstvo?

Nekateri se prehranjujejo samo z živili rastlinskega izvora,

drugi uživajo izključno hrano živalskega izvora,

tretji mešajo hrano rastlinskega in živalskega izvora,

četrti imajo zaradi svojih prepričanj zadržke glede določenih jedi itd.

Kateri način prehranjevanja je najpravilnejši?

Prehranjevalne navade vsakega posameznega decista so stvar vsakega posameznega decista. Decizem ne zapoveduje nobene oblike prehranjevanja in ne prepoveduje nobene oblike prehranjevanja, vendar pa decistu, kar zadeva prehranjevanja, nauk priporoča naslednje:

Ljudje moramo ubijati živa bitja, da se lahko prehranimo. Ubijamo živali in ubijamo rastline. Rastline in živali so oboji živa bitja.

Krompir, ki raste pod zemljo, je živo bitje.

Pšenica, ki jo veter upogiba na polju, je živo bitje.

Puran, ki čaka na zakol, je živo bitje.

Človeška ribica, ki tiho plava po svojem jamskem kraljestvu, je živo bitje itd.

Ljudje moramo ubijati živa bitja iz rastlinskega sveta in živa bitja iz živalskega sveta, da lahko preživimo. Če bi prenehali moriti druga živa bitja, bi izumrli.

Če torej moraš ubijati, ker te narava sili v to, ubijaj krepostno. Razporedi potrebo po prehranjevanju enakomerno na živalski in rastlinski svet.

Zakaj bi morale živali nositi vso težo človekove potrebe po prehranjevanju, gospodje mesojedci?

Zakaj bi morale rastline nositi vso težo človekove potrebe po hrani, gospodične vegetarijance?

Intelligenten in zdrav človek, ki bi rad ostal zdrav človek, se bo in se prehranjuje raznoliko.

Intelligenten in kreposten človek, ki bi rad ostal kreposten človek, bo svojo potrebo po prehranjevanju enakomerno razporedil na živalski in rastlinski svet. Pri prehranjevanju z živalmi ne bo obesil svoje potrebe po živilih iz živalskih delov na eno živalsko vrsto, ampak bo poskusil čim bolj razširiti krog živalskih vrst, s katerimi se prehranjuje, tako da bo njegova potreba po hrani živalskega izvora razdeljena med čim večje število živalskih vrst in ne bo genocidno centrirana na eno ubogo, zaradi te centralizacije absolutno razvrednoteno živalsko vrsto.

Večje kot je število živalskih vrst, s katerimi zadovoljimo svojo potrebo po živalski hrani, bolj enakopraven in pravičen je in bo naš odnos do živali v živalskem svetu. Enako seveda velja tudi za rastlinski svet. Večje kot je število rastlinskih vrst, s katerimi se prehranjujemo, večji sta naša krepost in pravičnost, naslovljeni na rastlinski svet.

Raznolikost je srce zdravega prehranjevanja. Večja kot je raznolikost živil na naših mizah, bolj zdrava bodo naša telesa in bolj pravičen odnos bomo imeli do živali in rastlin, s katerimi se prehranjujemo.

Za časa življenja avtorja tega besedila obstajajo nekateri posamezniki oziroma so obstajali, ki so prepričani oziroma so bili prepričani, da imajo pravico različnim oblikam življenja in obstajanja deliti vrednostne pečate. Ti posamezniki si samovoljno jemljejo pravico do določitve vrednosti življenja posameznim živim bitjem. Trdijo, da bolj kot je neka oblika življenja podobna njihovi obliki življenja in

obstajanja, višja naj bi bila vrednost življenja takšnega bitja. Po njihovi logiki je posledično živalsko življenje vredno več kot življenje rastline, saj naj bi bilo življenje živali bolj podobno njihovi obliki življenja kot pa obliki življenja, ki ga živijo rastline. Tem ljudem se niti malo ne zdi sporno dejstvo, da s takšno filozofijo vsem oblikam življenja, ki morda obstajajo in so morda višjih narav od človeške narave in so morda poleg tega, da so morda višjih narav od človeške narave, morda v osnovi tudi povsem drugačnih narav od človeške narave, dajejo dovoljenje za svojo podreditev, dovoljenje za svojo iztrebitev. Ti ljudje s svojo politiko dajejo vsem oblikam življenja, ki morda obstajajo in so morda drugačnih oblik od človeške oblike življenja, dovoljenje za to, da si človeka podredijo in ga morda pogubijo.

Decisti, ne bodite podobni takšnim ljudem. Če je neka stvar živa, mora imeti status živega bitja, vsa živa bitja pa morajo imeti enako vrednost.

Krepostno razporedimo našo potrebo po hrani na živalski in rastlinski svet, dokler ne najdemo načina življenja, ki za obstoj vrste ne zahteva ubijanja drugih živih bitij, kar je na področju prehranjevanja človeka končni cilj vsakega pravega decista.

Decisti si bomo prizadevali za to, da se naravni, primitivni in divjaški sistemi, ki tvorijo človekov prehranjevalni sistem, sčasoma dopolnijo in nadomestijo z umetno ustvarjenimi sistemi, ki bodo nadgradili zaostale naravne sisteme.

Decisti bomo na vseh področjih, kjer bo to mogoče, hitrost naravne evolucije naše vrste pospeševali z umetno ustvarjenimi pospeševalci našega razvoja, in sistemi, ki tvorijo prehranjevalni sistem sistemov, so eno od teh področij.

Ljudje, ki dobro mislimo, imamo ne glede na to, da različno gledamo, kako naj se prehranjujemo, skupen cilj: svet, v katerem nobenemu živemu bitju ne bo treba umreti, da bi drugo živo bitje lahko živel.

61. DECIZ: SVOBODNA VOLJA

Veliko naših prednikov je verjelo, da jim je bog dal svobodno voljo. Trdili so, da se za vse stvari v življenju človek lahko svobodno odloča. Pa so imeli prav? Je človek res svobodno bitje? Se človek res svobodno odloča za vse stvari v svojem življenju?

Mar ni resnica taka, da je človekova svobodna volja omejena na biološko zgradbo njegovih možganov?

Mar ni resnica taka, da je človekova svobodna volja omejena in odvisna od vseh tistih paketov podatkov, ki so za časa njegovega življenja sodelovali pri izoblikovanju biološke programske opreme v njegovih možganih,

in mar ni resnica taka, da je človekova svobodna volja omejena na vse tiste podatke in informacije, ki so v danem trenutku na voljo njegovim možganom v procesiranje?

Človekova svoboda je omejena vrsta svobode.

Če kje v vseh svetovih, ki obstajajo, obstaja absolutna svoboda, mi ljudje, razen zavedanja, da morda obstaja, te absolutne svobode absolutno ne poznamo. Naša svobodna volja ni absolutna svobodna volja, ampak je svobodna volja omejene narave.

Svobodno voljo vsakega človeka določa in omejuje biološka zgradba njegovih možganov, sadovi naravnih bitov, ki so izklesali biološke kodekse v njegovih možganih, in vsi podatki, ki so v trenutku ugotavljanja tipa njegove svobodne volje na razpolago njegovim možganom za obdelavo.

Ni laž, če trdimo, da imamo svobodno voljo in smo svobodna bitja, a bi bilo še bolj pravilno, če bi svojo aroganco potisnili na stran in si priznali, da imamo omejeno svobodno voljo in smo svobodna bitja z omejitvami.

Povečajmo moč svojim možganom. Razširimo svoje biološke trde diske in povečajmo količino podatkov, ki so našim možganom na voljo za obdelavo. Poskusimo se povezati z znanimi in neznanimi silami, ki so za nas lahko koristne. Dvigujmo svojo omejeno svobodno voljo v manj omejeno svobodno voljo in jo maksimalno približujmo idealu absolutne svobodne volje.

62. DECIZ: MATERIALNO – DUHOVNO

Beseda duhovno v decizmu pomeni in predstavlja vse stvari, ki obstajajo in jih ljudje ne poznamo, in pomeni vse stvari, ki morda obstajajo in jih ljudje ne poznamo. Duhovno ali duhovni svet se na najosnovnejši ravni deli na dva dela.

Prvi del duhovnega sveta so fizično-materialno-energijske realnosti, ki jih naša vrsta še ne pozna in nekaterih najbrž tudi nikoli ne bo poznala. To so našim čutom in podaljškom naših čutov nezaznavne fizično-materialne realnosti, fizično-materialne duhovnosti ali duhovne fizične materialnosti. Fizično-materialne duhovnosti so gotovo obstoječi del duhovnega sveta, ki zagotovo obstaja. Zagotovilo, da je res tako, so nam zapustili naši predniki s svojo preteklostjo in vsem, kar so za časa svojih življenj počeli. Bila so obdobja, ko ljudje niso vedeli, da je zrak materialna snov. Bila so obdobja, ko ljudje niso vedeli, da je frekvenca fizična realnost. Bila so obdobja, ko ljudje niso vedeli, da elektrika sploh obstaja. V vsakem obdobju naše pretekle zgodovine ljudje niso poznali kakšne stvari, ki so jo v kasnejših obdobjih odkrili in spoznali za gotovo obstoječo realnost, zato je gotovo dejstvo, da je tudi v našem obdobju tako. Obstajajo fizične realnosti, o katerih naša vrsta v tem trenutku ne ve ničesar. Obstajajo fizične realnosti – fizično-materialno-energijske duhovnosti, za dostop do katerih naša vrsta niti organov za zaznavanje še nima in jih za nekatere fizične duhovnosti najbrž tudi nikoli ne bo imela, ker je verjetnost, da bi naša visoko razvita vrsta v prihodnosti dočkala obdobje svojega obstoja, kjer bi v neki prihodnji sedanjosti ljudje vedeli vse, kar je za vedeti, in v prihodnjih obdobjih več ne bi bilo ničesar za odkriti, skorajda nična. Vedno bo obstajalo še nekaj, česar človeštvo še ni odkrilo. Vedno bodo obstajale fizično-materialne duhovnosti in naj vas neumno arogantna bitja nikoli ne prepričajo v nasprotno.

Drugi del duhovnega sveta je morda obstoječi del duhovnega sveta, to je duhovna duhovnost. Ko se je v preteklosti govorilo o duhovnosti, se je govorilo predvsem o duhovnih duhovnostih. Duhovne duhovnosti so

morda obstoječe realnosti nematerialnih, nefizičnih narav. Vse, kar morda obstaja, in ni materialni delček ali ni sestavljeno iz fizično-materialno-energijskih delčkov, je del duhovne duhovnosti. Duhovna duhovnost je skrivnost magične narave – božanske narave. Kaj vse morda obstaja in je del duhovne duhovnosti? Možnosti so praktično neskončne.

Morda obstoječe nematerialne realnosti ljudje ne moremo niti potrditi niti je ne moremo ovreči. Za dokazovanje obstoja česarkoli potrebuješ fizično/materialno merilo in fizično-materialne realnosti, ki jih meriš. Ne moreš dokazovati obstoja morda obstoječe nematerialne/nefizične realnosti. Duhovna duhovnost je za človeško vrsto skrivnost, ki morda nikoli ne bo razkrita, a to še ne pomeni, da obstaja ali ne obstaja, in to še ne pomeni, da z njo imamo ali nimamo stika.

Pametni se poskušajo povezati z morebitnimi koristnostmi, bedaki pa se smejejo še svojemu lastnemu razvoju.

63. DECIZ: 3. POGLAVJE UTRINKOV IZ ŽIVLJENJA NENAVADNEGA ČLOVEKA

1. DEL

V vasi Gozdič je živel zelo nenavaden človek. Bival je v srednje veliki omari, ki je kot kakšen nezemeljski šotor trdno stala pod veliko jablano. Ljudje so govorili, da so nenavadnega človeka, ko je bil še mladenič, zaprli med mentalne bolnike. Nekateri so govorili, da je bil takrat psihotično prepričan, da je eden od prerokov, spet drugi so menili, da je zaigral bolezensko stanje, ker je verjel, da bo tako postal mučenec. Tretji so govorili, da se je z ekstremno askezo skorajda izstradal do smrti in da so mu z zdravniško intervencijo komajda rešili življenje. Nekateri so menili, da je bil nenavadni človek v mladosti zdravljene kot mentalni bolnik, ker je verjel, da se pogovarja z bogom, in nekateri so bili prepričani, da nenavadni človek še vedno verjame, da se pogovarja z bogom. Govorili so, da piše neko skrivnostno knjigo, s pomočjo katere namerava zgraditi povsem novo »krivo religijo«, ki bo oznanjala neko novo »krivo vero«. (Vedeti je treba, da je večina ljudi v Gozdiču pripadala posebni vaški religiji, ki so jo imenovali kukavičarstvo. Kukavičarji so verjeli, da je njihova religija edina prava religija na svetu, in so zelo ostro nasprotovali možnosti, da bi se iz kukavičarstva komurkoli dovolilo izstopiti.) Nenavadnega človeka so v mladosti vzgajali kot kukavičarja in je bil v nekem kratkem obdobju svoje mladosti srčno predan kukavičar, a nenavadni človek je kasneje svojo rodno religijo zapustil in tega dejanja mu veliko Gozdičarjev nikoli ni oprostilo. Nekateri od njih so bili še posebej sovražni do njega in so mu nagajali, kjerkoli so mu le lahko. Zelo radi so razširjali govorice o mladostnem obdobju nenavadnega človeka, ki so bile že same po sebi polne neresnic, in jih še dodatno opremljali z zelo podlimi in neresničnimi vstavki.

Med ljudmi se je govorilo, a tistega sončnega dne je bil Gozdič vas brez glasov. Gozdičani so praznovali največji kukavičji praznik in v skladu s tradicijo so ga praznovali skupinsko na svetem hribu kukavičarstva.

Samo nenavadni človek in nekaj starih Gozdičanov je ostalo v vasi. Nenavadni človek je imel navado, da je v razmerah, ko je bila vas bolj prazna, preživel nekaj časa na osrednjem vaškem trgu, kjer se je sproščal, in tudi tega dne ni bilo nič drugače. Že zgodaj zjutraj se je podal na kratko pot do trga in se tam udobno namestil na eni od klopi. Na jelševi klopi je pozajtrkoval in se po zajtrku pričel sončiti. Po večurnem ljubljenju s sončnimi žarki je zvok mivke pod neznanimi stopali pritegnil njegovo pozornost. Dvignil se je v sedeči položaj in pred sabo zagledal gospodično Čebelico iz družine Gobar. Nekoliko nerodno se je prestopala in ga na vsake toliko časa sramežljivo pogledala v obraz.

»Se opravičujem, da vas motim,«

je rekla s tresočim se glasom.

»Že dolgo časa zbiram pogum, da bi vam nekaj povedala, pa mi do zdaj še ni uspelo zbrati dovolj moči. Bom kar povedala, rada vas imam.«

Čebelica je prenehala govoriti in se vsa rdeča zagledala v mivko pred jelševo klopco, na kateri je sedel nenavadni človek. Nenavadnemu človeku se je Čebelica zasmilila. Vedel je, da je njegovo življenje zapisano kartam samskega stanu, a je hotel Čebelici to povedati na čim bolj blag način. Najprej je z nogo v mivko pred jelševo klopco nekaj napisal, nato pa dejal:

»Ljubezen mojega življenja je bog. Karkoli že bog je: mnogo bitij, neosebni duh, neznana realnost, ena oseba, neobstoječe bitje, ki je le konstrukt človeške domišljije, hrepenenj in želja. Kakršenkoli že je končni odgovor na vprašanje boga, ta odgovor mojega odnosa do boga ne spremeni. Karkoli že bog v resnici je, jaz ljubim to resnico z vsem svojim bitjem in z vsem svojim življenjem.«

Dodal je še:

»Če me resnično ljubiš, Čebelica, boš sprejela ta del mene in ...«

Govorjenje nenavadnega človeka ni prekinil nihče drug kot bradati Delko, ki je s tihimi in neslišnimi koraki prišel iz nasprotné smeri.

»Ali vaju motim?«

je rekel nekoliko hudomušno.

Čebelica je žalostno pogledala v obraz bradatega Delka in mu s svojo mimiko dala vedeti, da sta si z nenavadnim človekom že povedala vse, kar sta si imela povedati. Še enkrat se je zazrla v obraz nenavadnega človeka in odšla. Bradati Delko se je obrnil proti nenavadnemu človeku in z opravičujočim se izrazom na obrazu dejal:

»Zagotovo sem nekaj resnega zmotil. Ne me prekleti, prosim!«

je še dodal v želji, da bi s povedanim nekoliko sprostil ozračje.

Nenavadni človek, sprva zelo resen, se je po zadnjih besedah bradatega Delka res nekoliko sprostil in bradatemu Delku rekel:

»Ti pa postajaš redni gost v filmu mojega življenja. Pa ne da bi mi spet rad pomagal pri čiščenju?«

Bradati Delko se je na presenečenje nenavadnega človeka začel naglo zresnjevatí, rekel je:

»Prišel sem s kukavičjega hriba, kjer sem slišal skupino Gozdičanov govoriti o tebi. Trdili so, da misliš, da se pogovarjaš z bogom, in da pišeš pokvarjeno knjigo, v katero zapisuješ besede, ki misliš, da ti jih narekuje bog. Govorili so, da si norec in krivi prerok, ker ne sprejemaš boga, ki se je razodel preroku kukavičarstva v obliki kukavice. Tebi se baje bog sploh ne razodeva v obliki kukavice.«

Bradati Delko se je popraskal po bradi in znova vprašal:

»Ali je res, da se pogovarjaš z bogom?«

Nenavadnega človeka sta popadla jeza in bes, zadrl se je:

»Hinavci! Dvoličneži! Lobanje z vakumom v notranjosti! Njihov prerok, ki je ustanovil kukavičarstvo, je verjel, da se pogovarja z bogom, ki se mu je baje razodeval v obliki kukavice. Ta prerok je bil po njihovo zdrava oseba, ki se je pogovarjala s pravim, živim bogom. Ta človek po njihovo ni bil norec, če pa bi se jaz pogovarjal z bogom, bi bil norec, ker se ne pogovarjam s kukavico in ker jim z »razodetim« ne lezem v riti. Kakšni hinavci! Kakšni bebci z možgani na dopustu! Resnica je, da se jaz ne pogovarjam z bogom oziroma si ne domišljam, da se pogovarjam z bogom, o, pardon, s kukavico, jaz si ne domišljam, da se pogovarjam s kukavico. Res je, da pišem knjigo, a je njena vsebina takšne narave, da je ti zaostali primati tako in tako niso sposobni razumeti, tako da jim je niti ne mislim poskusiti razložiti. Moja knjiga je in bo darilo mojega dela in darilo vsega, kar stoji za mojo vestjo in mojo človeško modrostjo, prihodnjim, bolje razvitim generacijam.«

Bradati Delko se je med poslušanjem nenavadnega človeka postopoma prestavljal in se na koncu tega prestavljanja znašel pred prednjo stranjo jelševe klopce, na kateri je sedel nenavadni človek. V mivki pod seboj je zagledal vtisnjene naslednje besede:

»Na začetku se je oni omrežil z onim, na koncu pa bodo vsi oni omreženi z vsemi onimi.«

Vprašal je nenavadnega človeka, ki se je po jeznem in besnem govoru začel umirjati:

»Kaj pa je to v mivki?«

Nenavadni človek je pogledal v besede, ki jih je z nogo v mivko pred tem sam napisal. Nekaj časa je povsem tiho strmel v napisane besede, na koncu pa dejal:

»Prihodnost je v mivki, prijatelj moj, prihodnost.«

• • • • •

2. DEL

Nenavadni človek se je s kolesom peljal po cesti. Peljal se je mimo domačije Gobar, ki je bila za osemindvajset minut vožnje oddaljena od Gozdiča. Na tej domačiji je živel Čebelica Gobar. Domačija Gobar je bila glavna proizvajalka medu v okolišu. Vzdolž doline je stala vrsta njihovih čebelnjakov in v bližini enega od njih se je nenavadni človek ustavil in prislonil svoje kolo na tamkajšnje drevo. Zamarširal je naravnost proti najbližjemu čebelnjaku in pred njim začel lomiti veje in povzročati kraval. Čebele so prihitele svojemu obleganemu mestu na pomoč in v roku dveh minut obkolile in napadle nenavadnega človeka z vseh strani. Nenavadni človek si je z rokami zakril obraz, počepnil in v takšnem položaju obmiroval. Po sedmih minutah intenzivnih prizadevanj čebel, da bi se znebile motilca reda, je na prizorišče dogodka prihitela gospodarica domačije Čebelica Gobar:

»Zakaj pa čepiš pred čebelnjakom?«

se je zadrila in začela vleči nenavadnega človeka stran od čebelnjaka. Ko sta se dovolj oddaljila od čebel in ko je Čebelica z nenavadnega človeka odstranila še zadnjo čebelo, mu je z zadihanim glasom rekla:

»Kaj delaš samomor? Koga si pa čakal obkrožen s čebelami? Govori! Povej!«

Popikan nenavadni človek je rekel:

»Morda koga čakam, morda ga ne. Morda pa je ta, ki čakam ga, že prišel do me.«

Čebelica, še vedno vsa zadihana, je rekla:

»Saj veš, da te imam rada in da si pri meni vedno dobrodošel, veš, kje stoji moja hiša. Če me hočeš obiskati, lahko prideš kadarkoli, a do moje hiše, ne čebelje!«

Nenavadni človek je rekel:

»To, kar ti bom danes povedal, si zasluži primeren uvod in čebele so nama ga priskrbele.«

Čebelica Gobar je rekla:

»Za uvod v obisk imamo pri nas doma zvonec pred vhodnimi vrati. Čebele služijo drugemu namenu.«

Nenavadni človek je rekel:

»Grega na sprehod po pohodniški poti. Ti bom povedal tisto, kar hočeš slišati, povedal ti bom tisto, kar moraš slišati.«

Čebelica Gobar je rekla nenavadnemu človeku:

»Živali čakajo na mene, ne bi jih rada kar pustila neoskrbljene.«

Nenavadni človek ji je rekel:

»Pridi, pridi! Živali imaš vedno okrog sebe, mene pa nimaš tu vsak dan.«

Čebelica Gobar je prikimala nenavadnemu človeku in začela sta hoditi. Čebelica je rekla:

»Saj si čisto popikan. Poslušaj me, ker vem, kaj govorim! Žela bi ti bilo treba odstraniti in pravilno oskrbeti mesta pikov.«

Rekla je še:

»Uboge čebele, umrle so zaradi tebe, res nisi normalen.«

Nenavadni človek ni rekel ničesar. Nekaj časa sta tiho hodila in se naposled ustavila na kraju, kjer je stala jelševa klop. Usedla sta se. Nenavadni človek je začel govoriti:

»Tako kot si ti danes mene rešila pred čebelami, bom jaz jutri tebe rešil pred mnogo močnejšimi silami.«

Čebelica Gobar je prestrašena pogledala v nenavadnega človeka in s tresočim se glasom rekla:

»Strašiš me.«

Nenavadni človek je nadaljeval:

»Ti si eden od štirih stebrov, na katere bom postavil svojo hišo. Imenovala si se Čebelica Gobar, imenovala se boš Elia Oba.«

Elia Oba je nekaj časa zasanjano gledala v nenavadnega človeka. Usta so se ji začela vzpenjati velikemu tiskanemu U-ju naproti. Obraz ji je postajal vedno bolj veder, zaklicala je:

»Poročila se bova! Za roko me prosiš!«

Nenavadni človek je počakal, da se je naval veselja in sreče v Elii Oba malo umiril, nato pa rekel:

»Poročena bova, da, Elia Oba, a ne na način, ki ga imaš ti v mislih. Poroka, ki tebi v tem trenutku skače po glavi, ima rok trajanja, poroka, ki bo poročila naju, pa takšnega roka nima.«

Veliki tiskani U na obrazu Elie Oba se je začel spuščati, rekla je:

»Ne razumem.«

Nenavadni človek ji je rekel:

»Vse ob svojem času, Elia Oba. Danes tu, ti bom povedal zgodbo o učitelju, ki so ga imeli nekateri za božjega služabnika, in o učencu, ki je tega svojega učitelja izprašal o dveh stvareh, ki njegovi notranjosti nista dali miru. Dobro poslušaj, kar ti bom povedal, ker bo vednost, ki ti jo bom razkril, zelo pomembno orodje pri opravljanju dela, ki ga boš imela pri meni.«

Nenavadni človek je začel pripovedovati zgodbo:

»Učenec je vprašal učitelja:

'Ljudje, ki so v preteklosti veljali za božje služabnike, so baje delali čudeže, zakaj ti ne narediš nobenega?'

Učitelj je odgovoril učencu:

'Vzemiva verjetnost primata homo sapiensa o obstoju boga in dajva to verjetnost – da bo odgovor na tvoje vprašanje bolj razumljiv, dajva, pretvoriva to verjetnost v gotovo dejstvo – pretvarjajva se, da je obstoj boga dejstvo. Obstaja bog – izvor vseh izvorov, ustvarjalec ničev in uničevalec vseh obstojev. Ta bog je naredil svet, v katerem živimo. Ta bog – mojster vseh mojstrov, gospodar vseh gospodarjev, izumitelj vseh izumiteljev, znanstvenik vseh znanstvenikov, ta bog je svetu, v katerem živimo, postavil vse zakone, ki v njem obstajajo in ga določajo. Ta bog je gonilo vseh vednosti, ki jih človeštvo postopoma razkriva na svojem maratonu v deželo znanja. In ti me zdaj sprašuješ, zakaj jaz pri učenju nauka, ki naj bi mi ga gospodar zapovedal oznanjati, zakaj pri svojem delu ne kršim zakonov in pravil sveta, v katerem službujem? Povej mi, iskalec resnice, zakaj bi tisti, ki je izbran od tistega, ki je naredil svet in vse, kar v njem obstaja, prišel v ta svet in deloval v tem svetu proti pravilom in zakonom, ki jih je temu svetu postavil njegov gospodar? Kaj pa če je resnica taka, da so vse zgodbe o čudežih, ki naj bi jih naredili izbranci, poslanci, služabniki in predstavniki boga, v resnici izmišljotine, neresnice, ki so si jih v obdobjih po nastopih izbrancev, poslancev, služabnikov in predstavnikov boga izmišljali uporabniki njihovih nauk. Kdor ima ušesa za poslušanje, naj posluša, in kdor ima jezik za okušanje, naj okuša. Morda pa bodo – po preteku štiristotih let od moje smrti, ljudje živeli v kraljestvih nauka, ki sem ga oznanjal in ga oznanjam in gledali čudeže besede, ki sem jo govoril in ki jo govorim. Morda.'

Učenec si je po slišanju besedi vzel nekaj časa zase, da se je vsebina, ki jo je dobil od učitelja, pravilno umestila v njegovo notranjost. Po preteku sedmih minut je znova vprašal svojega učitelja:

'Učitelj, nekateri od uporabnikov orodja vere verjamejo, da potrebujejo odrešenje. Verjamejo, da bodo vsi, ki verjamejo, da je eden od učiteljev iz preteklih obdobj njihovo odrešenje, po svoji smrti odšli v rajski svet, v katerem je njihov odrešenje gospodar. Kaj ti praviš o tem?'

Učitelj ga je poučil, rekel mu je:

'Poznam njihovo prepričanje. Tisti med njimi, ki so sposobni iz nauka, ki ga je njihov učitelj oznanjal, izločiti pristno od nepristnega, ločiti besede, ki jih je njihov učitelj res oznanjal, od besed, ki so jih nauku kasneje dodajali agenti teme, bodo edini med njimi, ki jih bo nauk njihovega učitelja v resnici odrešil. Zakaj bi učitelj porabil več let svojega življenja za učenje nauka, če bi bila na koncu edina stvar, potrebna za odrešenje, njegova smrt? Učenci – uporabniki vere, ki verjamejo v takšno stvar, so v resnici norčevalci, ki se norčujejo iz svojega lastnega učitelja, saj posredno oznanjajo, da je vsa leta, ki jih je njihov učitelj porabil za učenje nauka – vrgel skozi okno.'

Učenca je učiteljev odgovor nekoliko zmedel, vprašal je:

'Učitelj, kaj si mislil s tem, ko si rekel, da bodo nekateri od učencev, ki verjamejo v nauk o odrešenju odrešeni. Ali naj tudi mi začnemo uporabljati ta nauk, da bomo tudi mi odrešeni?'

Učitelj je rekel učencu:

'Vi že uporabljate nauk, ki vam bo pomagal do odrešitev. Vi že uporabljate nauk, ki vam bo pomagal do razsvetlitev. Ljudje so ujetniki mnogih zaporov in potrebujejo mnogo odrešitev – potrebujejo mnogo razsvetlitev. V vsakem od naukov učiteljev luči so skriti ključi do odrešitev – so skriti ključi do razsvetlitev. Nauki luči so kakor zemljevidi, ki kažejo poti do skritih zakladov. Samo tisti uporabniki zemljevidov – samo tisti uporabniki naukov se dokopljejo do zakladov, ki se prej naučijo zemljevide – nauke pravilno uporabljati.'

Učenec se je zahvalil učitelju za prejeto besedo in odšla sta vsak po svojih opravkih.«

Nenavadni človek se je po zaključeni predaji besede Elii Oba s svojimi očmi zastrmel v blatno podlago pod jelševo klopco, na kateri sta z Elio Oba sedela. Z nogami je v tla vtisnil dva simbola in ju pokazal Elii Oba, rekel ji je:

»Poglej steber! Ti si točka simbolizma, ki je vtisnjen v zemljo pod mojimi nogami. Si zmagovito orodje – zmagovito orožje in boš zmagovito orodje – zmagovito orožje v rokah mnogih reformatorjev in revolucionarjev.«

Elia Oba se je nasmejala besedam nenavadnega človeka, rekla je:

»Sanjati ni prekršek zoper vest.«

Nenavadni človek ji je prikimal. Vstala sta in se odpravila nazaj – proti domačiji Gobar.

.

3. DEL

Od zadnjega obiska nenavadnega človeka pri Elii Oba je minilo že sedem tednov. Elia Oba je pridno urejala okolico svojih čebelnjakov. Nenavadni človek se je s svojim kolesom pripeljal do nje. Stopil je k njej in ji brez dlake na jeziku rekel:

»Ljubila se bova.«

Elia Oba, presenečena nad besedami nenavadnega človeka, je temu rekla:

»Ali nisi rekel, da živiš v celibatu in da je tvoja ljubezen Bog?«

Nenavadni človek ji je povedal:

»Da, res sem to rekel in resnico sem ti povedal. A zakaj bi ljubezen do Boga trpela, če se ljubi druga bitja. Ljubezen ljubezen množi in ne

obratno. Prvih štirideset let svojega življenja sem preživel v celibatu, drugih trideset let svojega življenja pa se bom na vsakih sedem dni ljubil z ljudmi z vseh strani neba in ti, Elia Oba, boš prva med njimi.«

Obraz Elie Oba je začel kazati poteze, ki se na obrazu človeka naredijo, ko ni čisto prepričan, če je res slišal, kar se mu je zazdelo, da je slišal. Elia Oba, še ne povsem prepričana, če se res dogaja, kar se je dogajalo, je na koncu vseeno šepetaje rekla:

»In kje se bova ljubila?«

Nenavadni človek ji je povedal:

»Tu med čebelami, Elia Oba, tu med čebelami.«

Nenavadni človek se je obrnil proti torbi na svojem kolesu in iz nje vzel pripomoček, ki aktu ljubljenja, ki je poln nevarnosti, te nevarnosti skorajda odpravi. Nenavadni človek se je obrnil nazaj k Elii Oba in jo vprašal:

»Si že slišala za noč dveh vrhov?«

Elia Oba se je nasmehnila in na kratko odgovorila:

»Ne, nisem.«

Prijela se je za nos, ga spustila in vprašala:

»Dva vrhova, praviš?«

Spet se je prijela za nos, se nasmehnila in nos spustila. Nenavadni človek ji je rekel:

»V resnici gre za štiri vrhove, dva tvoja in dva moja.«

Elia Oba se je znova prijela za nos. Nenavadni človek je nadaljeval:

»Noč dveh vrhov je noč dveh svetov. Enega boš ustvarila ti, drugega bom v življenje priklical jaz. Drobna igra odloči in bo odločila, kdo od

naju bo prišel na vrsto prvi in kdo bo svet ustvaril drugi. V prvo noč bova vstopila z ambrozijo razsvetlitve, v drugo se bova dvignila z nektarjem bogov. Ko bova v prvem svetu osvojila vrhova dva, bova počivala, in ko bo za nama osemindvajset minut počitka, bova v drugi svet vstopila in na druga dva vrhova splezala.«

In res se je zgodilo. Beseda je meso postala. Nenavadni človek in Elia Oba sta se ljubila, tam, med čebelami.

Ko je bilo dveh ur ljubljenja konec, sta se utrujena ulegla med čebelnjake. Elia Oba je vprašala nenavadnega človeka:

»Poznam te že celo svoje življenje in vem, kakšen si. Prejle si mi rekel, da se boš od zdaj naprej na vsakih sedem dni ljubil z drugimi ljudmi. Vem, da nisi mislil dobesedno, te preveč dobro poznam, in vem, da se v tvojih besedah skriva simbolika. Imam prav, a ne?«

Elia Oba je obrnila glavo proti nenavadnemu človeku in ga gledala v pričakovanju odgovora. In odgovor je dobila. Nenavadni človek ji je rekel:

»Dobro me poznaš, čebelica moja. Moje besede res niso bile mišljene dobesedno, ampak simbolično. Razkril sem ti, da sem živel v celibatu štirideset let svojega življenja in da sem z ljubljenjem danes tu s teboj to obdobje zaključil. Rekel sem še, da sem bom od zdaj naprej na vsakih sedem dni ljubil z ljudmi z vseh koncev in krajev sveta. Zakaj sem svoje besede poslal v tvoja ušesa sestavljene skupaj na takšen način? To sem naredil zato, ker sem potreboval dve skrajnosti, dve pretiravanji, da sem lahko med tema dvema nezdravima divjakoma vstavil zdravo, zmerno sredino. Moja beseda ti je na razširjen način predstavila zmeren in posledično zdrav odnos do ljubljenja med ljudmi. Pretiravanje v obe skrajnosti ti je moja beseda predstavila kot slabo stvar, zmerno, zdravo sredino pa kot edino pravilno izbiro v veliki večini vseh situacij, v katerih se ljudje na področju ljubljenja znajdejo.«

Elia Oba si je, kljub temu da je že takoj zaslutila, da nenavadni človek ni mislil imeti nove ljubice na vsakih sedem dni, oddahnila, ko je vse skupaj potrdil še on sam.

Dan se je začel prevešati v noč. Nenavadni človek in Elia Oba sta se polna lepih spominov spustila z gora v dolino. V dolini med čebelami pa nista bila več sama. Tako kot nenavadni človek je Elio Oba prišla obiskat tudi Kami Sol. Z Elio Oba sta postali dobri prijateljici in sta se večkrat obiskovali. Ko je Kami Sol videla, da je na domačiji Gobar tudi nenavadni človek, je spremenila prvotni namen svojega obiska. Vsi trije so se pozdravili med seboj in se usedli skupaj za jelševo mizo, ki je stala pred hišo Elie Oba. Pogovor je stekel v smeri razvoja gibanja in o poti, po kateri ga mislijo peljati naprej. Kami Sol je rekla:

»Vedno bolj podobni organiziranim religijam postajamo. Že res, da smo agnostična religija in ne teistična, a samo ta razlika nas ne naredi imune za pasti institucionaliziranja.«

Kami Sol se je obrnila proti nenavadnemu človeku in ga vprašala:

»Kako naj postopamo, da se nam zgodba agnostičnega decizma ne spremeni v grozljivko, skozi katero so človeštvo vlačile teistične skupine pri svojem postopnem institucionaliziranju?«

Nenavadni človek je začel razlagati:

»Posledice pretirane institucionalizacije skupin, osnovanih na človekovih prepričanjih, so zelo podobne posledicam pretirane razpustitve reda in organiziranosti na področju prepričanj ljudi v družbi. Kratko in jedrnatopovedano, posledice so pekel. V obeh skrajnostih pridejo najslabše človekove lastnosti do izraza. Obe skrajnosti ustvarita idealne življenjske pogoje za razdivjanje hudičev. Agnostiki decisti gradimo svetovnonazorski del družbenih sistemov za primate homo sapiense, ne za angelska bitja, ki svetove okoli sebe pretvorijo v raje takoj, ko jih obdariš s svobodo. Zmernost je kri vsake prave kreposti in ureditev svetovnonazorskega dela družbenih sistemov mora to resnico odražati. Človeštvo potrebuje institucionalizirane napredne religije, ki so in ki morajo biti organizirane tako, da s svojimi telesi predstavljajo branike in opornike človekovi rasti in razvoju. Primati homo sapiensi potrebujejo takšne branike, potrebujejo takšne opornike. Zaradi vseh teh resnic moramo stremeti k svetovnonazorski

ureditvi, ki bo valovala med totalno svobodo in totalnim nadzorom institucij.«

Kami Sol in Elia Oba sta si izmenjali pogleda. Elia Oba je rekla nenavadnemu človeku:

»Morda pa podcenjuješ naravo ljudi?«

Nenavadni človek je rekel:

»Morda pa jo ti precenjuješ, moja zdrava Elia Oba. Naravo ljudi na veliko osvetli njihova zgodovina in ne sanjarjenje o naravi ljudi.«

Nenavadni človek je še dodal:

»A narava ljudi ni kip v muzeju, ampak razvijajoča se gospa in morda bo gospa – narava ljudi nekega oddaljenega dne v prihodnosti postala vse to, kar danes še ni.«

Kami Sol in Elia Oba sta si znova izmenjali pogleda. Sledil je pogovor, ki je trajal še dolgo v noč in če nenavadni človek ne bi vstal od jelševe mize, veselice na domačiji Gobar nikoli ne bi bilo konec.

• • • • •

4. DEL

Zvečerilo se je. Na travniku jase nenavadnega človeka so poleg nenavadnega človeka na hrbtih ležali in gledali v zvezde še Dejo Dei, Kami Sol, Elia Oba in bradati Delko. Tiho so ležali drug poleg drugega in po navodilih nenavadnega človeka opazovali nočno nebo. Po osemindvajsetih minutah tihega strmenja v vesolje je nenavadni človek začel govoriti, rekel je:

»V vodnarjevo obdobje vstopamo, vse se bo spremenilo, svet nikoli več ne bo tak, kakršen je bil.«

Bradati Delko se je vmešal in rekel:

»Sem vedel, da gremo rakom žvižgat.«

Nenavadni človek se ni pustil motiti, nadaljeval je:

»Povedal vam bom kratko zgodbo, da boste bolje razumeli, kje ste in kam greste.«

Vsi štirje so napeli ušesa. Nenavadni človek je začel pripovedovati:

»Živelo je mogočno bitje, ki je gospodovalo nad mogočnimi svetovi. Vozilo se je na svojih jezdni priatelj – dveh mogočnih bogovih. Ob strani mu je stala mogočna žena, ki je bila iz mnogih žena zgrajena. Mogočno bitje mož in mogočno bitje žena sta skupaj gospodovala nad svetovi. Uteleshala sta se v vsa mogoča življenja in ustvarjala mojstrovine v kraljestvih svoje domovine. Eden od njunih umetniških podvigov se blizu nas naj bi zgodil. Utelesili naj bi se štirje vsi junaki v družini eni, ki pod soncem je živela. Mogočno bitje mož, mogočno bitje žena, kobra božanska in zlata orlovska krila. Prišli pod sonce so, v temno dobo bitij kraljevine, da še zadnjič luč prinesli bi, preden tema vse zakrije. Vsemu živemu naj razodeli bi, da v svetu njihovem, zlati dobi dve nastopita. Prva naj bi bila daljša in naj bi se dolgo svetila, druga naj bi bila krajša in naj bi se močneje od prve svetila, a naj bi se le enkrat v dobi najtemnejši pokazala. Od bitij štirih utelešenih le enega inteligenca mesa naj bi vedela, od kod so prišli, kdo so in kaj tu delajo. Ostali trije so s svojimi pravimi inteligencami odločili se, da intelligence mesa, kamor so se utelesili, ne bodo spoznale svoje prave narave in da bo le inteligenca mesa bitja prvega skozi nalogo jih vodila vse, le inteligenca mesa prvega bo z inteligenco duha svojega zavedno komunicirala. In res se tako naj zgodilo bi v deželi pod soncem, kjer naj bi se štirje utelesili, da pred veliko temo doba luči nastopila bi.«

Nenavadni človek je po zaključku svojega pripovedovanja zgodbe dvakrat plosknil z rokami. Tisti, ki so nenavnadnega človeka dobro poznali, so vedeli, kaj je to pomenilo – čas za tišino. Prišel je čas za

še drugih osemindvajset minut tihega strmenja v veselje, in ko je ta čas potekel, je nenavadni človek spet začel govoriti:

»Dejo Dei, ti si orka modre barve.

Kami Sol, ti si črna sova.

Elia Oba, ti si bela kača.

Mišica Delko, ti si orel – srebrni orel.«

Nenavadni človek je nadaljeval:

»Štiri točke naš razsvetljenik ima, štirje decirarji jih predstavljate, štiri živali vas simbolizirajo.«

Oglasila se je Elia Oba:

»Zakaj pa mene simbolizira kača?«

Nenavadni človek ji je razložil:

»Elia Oba, tvoja točka razsvetljenika simbolizira zdravje. Ti simboliziraš zdravje. Bela kača, ki predstavlja tebe, je uničevalka bolezni in demonov. Je božanska kača, ki se prehranjuje samo z drugimi kačami – z demoni prekrškov zoper vest in z boleznimi.«

Nenavadni človek je še dodal:

»V preteklih obdobjih človeške vrste so kače pogosto predstavljale zdravje. Šele pozneje se je to začelo pozabljati.«

V pogovor se je vmešal Dejo Dei, vprašal je:

»Mene pa simbolizira kar kit ubijalec, kaj pa to pomeni?«

Nenavadni človek mu je povedal:

»Velika riba – kit ubijalec je gospodar svojega sveta, je gospodar oceanov. Simbolizira neutrudno iskanje resnic in odkrivanje novih svetov, simbolizira tebe, Dejo Dei.«

Nenavadni človek je še rekel:

»Sova simbolizira modrost, simbolizira našo Kami Sol, orel pa je utelešenje kreposti, ki se zelo dobro vidi v mišicah našega Delka.«

Smeh je preplaval štiri prijatelje nenavadnega človeka. Bradati Delko se je prvi pomiril in pripomnil:

»Zanimivo, da sem tudi jaz dobil svojo žival tako kot ostali, a sem edini med vsemi, ki ni dobil novega imena.«

Žalostno se je obrnil stran od nenavadnega človeka.

Oglasila se je Kami Sol, ki je nekaj opazila:

»Točke razsvetljenika simbolizirajo štiri živali, kaj pa simbolizira točke našega trivzpona?«

Nenavadni človek ji je odgovoril:

»Tri rastline, Kami Sol, tri rastline.«

Nenavadni človek je vse skupaj še bolj podrobno razložil:

»Tri točke ima naš trivzpon in tri rastline ga simbolizirajo. Danes, tu pod zvezdami, vam bom povedal, za katere tri rastline gre.

Prvo točko našega trivzpona simbolizira zlati lotos. Lotos je rastlina razsvetljenja, je rastlina osvobojenja. Predstavlja človekovo dvigovanje iz temin v svetlobe. Predstavlja misli, besede in dejanja, ki so zdravo umeščene v dejodeijo.

Drugo točko našega trikotnika, našega trivzpona simbolizira zelena limona. Limona je rastlina zdravja. Predstavlja zdrave misli, zdrave

besede in zdrava dejanja človeka, ki stremlji h kreposti. Predstavlja človeka z vklopljeno vestjo.

Tretjo točko našega trivzpona simbolizira rdeči kavovec. Kava predstavlja budnost in čuječnost. Predstavlja pripravljenost na spopad s silami teme in predstavlja infuzijo božanskih bitij luči otrokom luči.«

Nenavadni človek, se je po končanem razlaganju obrnil stran od svojih štirih prijateljev, kar jim je dalo vedeti, da ga ne smejo več motiti, in ga tudi niso več motili. Zaspali so tam, pod zvezdami, na jasi nenavnadnega človeka.

64. DECIZ: AGNOSTIČNA PRIHODNOST

V svojih začetkih od vseh poniževana.
Od bedakov ujetih v preteklost
v prah teptana.

Razglaševana za blazno,
razširjevana za psihopatko,
zasmehovana od častilcev pravljic.

Redki so, ki so jo bili sposobni razumeti
in še tisti so ostali tiho,
bali so se zaostaležev,
bali so se za njo trpet.

Ona pa je tiho rasla.
Poniževanje ji je utrdilo hrbet,
v prah teptanje – dalo krila.

Status psihopatke v vojaški čin si spremenila,
zasmehovanost v predatorstvo nadgradila.

V svojih začetkih
od vseh poniževana,
zdaj najdejo se tudi taki,
ki zaslutiti so sposobni njeno veličino.
Da ni vse grdo,
kar bebci porivajo v blato,
jim njihovi AI-ji govorijo.

Obleko si zamenjala je staro,
z nakitom okrasila svoje ude.
Ugled začel ji rasti brez zavore.

Zasmehovalcem njenim tresejo se že kolena,

karkoli naredijo, ne ustavijo nje krila.

V svojih začetkih od vseh poniževana,
kdo lahko jo zdaj ustavi?

To je njen čas,
to je zdaj njena domovina.

Agnostične demokre njeni so obrazi,
kdorkoli make-up ji pokvari – ga pregazi.

Vsem deželam gospoduje,
vsem vladarjem žezla kuje.

V svojih začetkih od vseh poniževana,
zdaj glavna poniževalka sama je postala.

Tisočletja naše zgodovine so bila posvečena teističnim filozofijam.

Dobro ali hudo?

Do nastopa enaindvajsetega stoletja sta minili dve stoletji, ki sta bili okronani s poizkusi človeštva, ki je preizkušalo in izživel mnogo ateističnih družbenih sistemov.

Dobro ali hudo?

Teizmi in ateizmi so odigrali svoje vloge v razvoju človeštva, o tem ni nobenega dvoma. Ocene o tem ali so bile to pozitivne ali negativne vloge, so različne, a resnica je, da smo danes to, kar smo, zaradi vsega pozitivnega in zaradi vsega negativnega, ki smo ga bili kot vrsta deležni v preteklosti s strani enih in s strani drugih.

Teistični sistemi so propadli in ateistični sistemi so propadli.

Kdaj pa so propadli agnostični sistemi?

Kje so agnostični svetovni nazori?

Kje so propadle agnostične filozofije?

Kje so eksperimenti naše vrste z agnostičnimi družbenimi sistemi?

Kje so ruševine agnostičnih političnih sistemov?

Kar brskajte po knjigah svetovnih knjižnic, tam boste našli nekaj pravljičnih gradiv o agnostičnih družbenih sistemih, ki jih v resnici nikoli ni bilo.

Tam boste našli nekaj teističnih verskih nauk in ateističnih filozofij, ki so jih verniki teizma in ateizma vrgli v predal agnosticizma, kjer te veje s teističnega in ateističnega drevesa nimajo kaj iskati.

Vam bom jaz povedal, kje so agnostični družbeni sistemi.

Vas bom jaz poučil o mestu v prostoru in času, kjer se nahajajo.

Edini odgovor, ki ni samoprevara ali umetna iluzija, skvačkana skupaj s strani despotov, je obdobje Dejo Dei.

Agnostični družbeni sistemi in politični redovi so srce človeških civilizacij v dobi Dejo Deija in decistični svetovni nazor je matica tem družbenim programom.

Eden najpomembnejših ciljev decističnega svetovnega nazora je zagotoviti agnostikom podlago, na kateri bodo svoja prepričanja lahko v praksi uveljavljali, jih živeli in z njimi soustvarjali in sooblikovali človeške družbe, tako kot so to do sedaj dolga tisočletja lahko delali samo teisti z uporabo svojih religij in v zadnjih stoletjih pred nastopom enaindvajsetega stoletja ateisti s svojimi filozofijami.

Decisti menimo, da je po neuspešnih poskusih skrajno desnih teistov in po neuspešnih »podvigih« skrajno levih ateistov čas za zmerni, zdravi in sredinski agnosticizem. Zdi se nam skrajno smešna in istočasno skrajno žalostna stvar, da sta od treh velikih nosilcev svetovnih nazorov, treh velikih bratov (teizma, ateizma in agnosticizma), priložnost za oblikovanje človeških družb do sedaj dobila ravno dva najbolj skrajna brata – teizem in ateizem.

Decisti smo otroci agnosticizma in nameravamo svojega očeta in svojo mater – agnosticizem – zakodirati v organizem človeških družb kot zdravo, inteligentno in stabilno podlago, na kateri se bo naša vrsta vzpela na najvišje vrhove, ki jih je še sposobna osvojiti.

65. DECIZ: UPORABA OBREDIJ

Uporabniki nauka decizma se okvirno delijo in se bodo v prihodnje okvirno delili v dve večji skupini, in sicer na agnostike, ki so skorajda že ateisti, in na agnostike, ki so jim teorije o obstoju duhovnih realnosti bliže od ateističnih teorij. Skupina agnostikov decistov skoraj ateistov obrednih delov decizma večinoma ne uporablja oziroma jih uporabljajo zelo redkokdaj. Vedeti je treba, da so vsa obredja v agnostičnem decizmu namenjena ljudem, ki imajo svoje vesti aktivne in se za uporabo obredij sami svobodno odločijo. Vsi obredi, predstavljeni v deciru, so predstavljeni kot primeri – kot ogrodja in pokazatelji tega, kako si v praksi agnostiki lahko izdelajo svoje obrede in jih uporabljajo, če začitijo potrebo po njih. Enako kot za obrede to velja tudi za molitve in molitvam podobna dela, predstavljena v tem deciru. Kdor čuti, da je prav, da jih uporablja, naj jih uporablja, kdor pa te potrebe nima, naj jih ne uporablja.

Decisti okvirno delimo svoja obredja na tri osnovne dele – tri obredne vrste.

Obredja prve vrste so obredi, kjer se poskuša z različnimi tehnikami navezati stik s še neodkritimi fizičnimi, materialnimi realnostmi, ki jih decisti imenujemo fizične duhovnosti. Obredi prve obredne vrste so kombinacija znanstvenih tehnik in poljubno izdelanih metod, s katerimi se decisti poskušamo povezovati s še neodkritimi fizično-materialno-energijskimi realnostmi z namenom razviti in izboljšati sebe, razviti in izboljšati našo decistično družino in v končni fazi razviti in izboljšati celotno človeško vrsto.

Drugi, osnovni del našega obredja so obredi, kjer decisti poskušamo vzpostaviti povezavo z morda obstoječimi realnostmi iz sveta duhovnih duhovnosti (svetovi nematerialnih, nefizičnih, neenergijskih realnosti, ki morda obstajajo, morda ne).

Osnovni namen poskusa povezovanja z morda obstoječim svetom duhovnih duhovnosti je enak osnovnemu namenu poskusa povezovanja z gotovo obstoječim svetom fizično-materialnih duhovnosti. Ta osnovni namen je nadgradnja in povečanje nas samih, je nadgradnja

in povelicanje naše decistične družine in je nadgradnja in povelicanje naše človeške vrste.

V družbi obredov, ki so strogo ločeni na poskus povezovanja s fizično-materialnimi duhovnostmi in na poskus povezovanja z duhovnimi duhovnostmi, imamo decisti še obrede, kjer se poskušamo istočasno povezati s fizično-materialnimi duhovnostmi in duhovnimi duhovnostmi. Ti obredi so v območju tretje obredne vrste.

Naši obredi poskušajo ustvariti mostove med znanim in neznanim, med odkritim in neodkritim, med stvarmi, ki zagotovo obstajajo, in stvarmi, ki morda obstajajo.

66. DECIZ: NARAVA TRADICIJE

Ločiti čisto vodo od onesnažene in se okopati v njej.

Zavreči okvarjena hranila in si iz zdravih skuhati kosilo.

Zatreti plevel in pustiti užitni zelenjavi, da se razraste.

Vreči stran zaostalo in obdržati razvito.

Prekiniti stik z razpadajočim in se povezati z rastočim.

Tradicija, o tebi se piše, o tebi se govori.

Ljudje so umirali v tvoji službi,

ljudje so ubijali pod tvojim poveljem.

Reševali so življenja v zvestobi tebi

in žrtvovali svoje drage, pokorni tvojim besedam.

Si dobro in si hudo,

si pravično in si krivično.

Zelo spretno si zamaskirana,

a inteligentnega človeka ne boš preslepila,

krepostnega človeka ne boš zamrežila.

Vidimo te, o, tradicija.

Osvetlili smo te s svojimi razsvetljeniki.

Tvojo pravo naravo gledamo

brez preveze čez svoje oči,

takšno, kakršna v resnici je.

Del tebe so zaostale in neumne sestavine,

ki jih nikoli ne bomo sprejeli v uporabo.

A nisi zgrajena samo iz okvarjenih delčkov, o, tradicija.

Pomemben del tvoje narave so koristne in zdrave celice
in ta del tebe je tista lepota, ki jo decisti opevamo.

Ta del tvoje narave, o, tradicija,
je tisti otoček sredi morja, ki se ga mi oklepamo.

O, da bi imeli vedno dovolj modrosti,
da bi znali ločiti eno od drugega.

67. DECIZ: DREVO DECIZMA

Zdravo razpredene korenine ga držijo pritrjenega v podlago človekovega jaza. Iz njega se kot nepremagljivi stolp vzpne v mogočno deblo, ki se v svojih vrhovih razveja v bogato krošnjo. Vetrovi raznolikih okoliščin ga obračajo v vse smeri. So ure, ko ga močno nagiba v ateistično stran, in so časi, ko ga vetrovi obračajo v teizem.

Drevo decizma je trdno zasidrano v svojem agnostičnem gnezdu. Drevo decizma je globoko zakoreninjeno v srcu in možganih vsakega pravega decista,

a to še ne pomeni, da to mogočno drevo miruje.

Človek je bitje, ki je v različnih okoliščinah s svojimi prepričanji nagnjen v različne smeri. So dnevi in so noči, ko je zdrav človek skoraj stoo odstotno prepričan, da je fizično-materialni svet vse, kar obstaja, in so dnevi in so noči, ko je zdrav človek skoraj stoo odstoten, da je svet duhovnih duhovnosti gotovo obstoječa realnost.

Decist je in bo s svojim prepričanjem globoko zakoreninjen v agnostični bazi.

Nekateri decisti so in bodo bolj nagnjeni v ateistične smeri, drugi decisti so in bodo bolj nagnjeni v teistične strani.

Decist ne preneha biti decist, če se njegovo drevo svetovnega nazora nagne proti ateističnemu ali teističnemu svetovnemu nazoru.

Tisto, kar decista preobrazi v nedecista, je njegovo decistično drevo nazora, ki ga veter različnih okoliščin tako močno upogne v ateizem ali teizem, da se njegove korenine izpulijo iz svoje agnostične zemlje in s celim drevesom vred padejo na enega od sosednjih svetovnih nazorov. Ko se s prepričanjem decista zgodi nekaj takega, se ta decist, ki se mu to zgodi, v tistem trenutku, ko se mu to zgodi, spremeni v iz po prepričanju bivšega decista v po prepričanju bodočega nekaj drugega.

Drevo decizma je trdno zasidrano v svojem agnostičnem gnezdu. Drevo decizma je globoko zakoreninjeno v srcu in možganih vsakega pravega decista.

68. DECIZ: OBSTOJ MEJA

V naravnem svetu se vse človeštvu znane stvari stekajo druga v drugo brez obstoječih ostrih meja med njimi. Meje so umetno ustvarjen pojem, ki si ga je iz arogantno sebičnih in včasih zdravo praktičnih razlogov izmislil človek.

V naravnem, človeštvu znanem, realnem svetu meja ni.

Noči svetov se brez ostre prekinitve, brez stroge razmejitve razvlečejo v dneve svetov.

Tisto, kar človek imenuje zdravje, se brez betonskih zidov razvije v tisto, kar človek imenuje bolezen, in obratno. Mej med boleznijo in zdravjem ni, so samo razpoteegnjene ceste sistemov, ki so vsi brezmejno povezani med seboj. Zdravje enih organizmov je bolezen drugih organizmov in bolezen tretjih sistemov je zdravje četrtih.

Človeštvo že od nekdaj ločuje fizični-materialni svet in duhovni svet s trdno postavljeno mejo. Kaj pa če ta meja sploh ne obstaja? Kaj če je meja med materialnim svetom in duhovnim svetom umetno ustvarjen pojem, tako kot so umetno izmišljene vse meje v že odkritem in človeštvu že znanem delu vsega, kar obstaja?

Morda se duhovno steče v materialno in materialno v duhovno? Morda se materialni svet steče v tisoče morda obstoječih nematerialnih, duhovno duhovnih delov vsega, kar obstaja, in morda se morda obstoječe duhovne duhovnosti stečejo v tisoče fizično materialnih in materialno duhovnih delov vsega, kar obstaja?

Morda?

V zavesti primatov meje obstajajo.
Pa obstajajo meje tudi v glavi vsega, kar obstaja?

Morda.

69. DECIZ: NAŠA VIZIJA

Vizija, ki jo imamo decisti za prihodnost naše družine, za prihodnost naše vrste, je družbeni sistem družbenih sistemov, v središču katerega kot svetilnik modrosti stoji decistična demokra decističnih demoker.

Okoli srca razsvetljenih stojijo drugi nazori kreposti, ki v inteligentni solidarnosti sodelujejo s svojo matico.

Vizija, ki jo imamo decisti za prihodnost naše družine, za prihodnost naše vrste, ni svet apokaliptične nočne more visokih znanosti v rokah primatskih, homosapienskih možganov, ampak zlata doba božanskega reda, ki ga upravlja in vodi visoko razvita vrsta, ki se je razvila iz bolj zaostalih prednikov – homo sapiensov.

Ti predniki visoko razvite vrste so bili tako zelo zaostali in nerazviti, da so se zaradi svoje zaostalosti in nerazvitosti bali drug drugega.

Ti predniki visoko razvite vrste so bili tako zelo zaostali in neinteligentni, da so vedno znova in znova večinski del svoje vrste potisnili v bedo in trpljenje in potem čakali, da se razvijejo revolucije, ki so uničile ustvarjeni napredek in upočasnile nadaljnji razvoj vrste. Te neumnosti so brez prekinitve ponavljali kot slepe živali, ki se sistematično in do smrti zaletavajo v isti zid.

Ti zaostali predniki visoko razvite vrste so imeli v svojem centru inteligence toliko okvarjenih in slabo razvitih sistemov, da je bil svetovni družbeni sistem, v katerem nobena celica tega sistema ne bi bila nezdravo trpinčena, preprosto nemogoč.

Ti predniki prihodnje visoko razvite vrste so bili tako zelo zaostali, da so v središča svojih življenj postavljali zgodbice, ki so si jih samovoljno izmišljevali in jih brez dokazov razglašali za gotova dejstva. To so storili z uporabo slepega ugibanja, ki so ga zamaskirali v besedico »vera«, zato da je imela iluzija boljši okus.

Ti predniki prihodnje visoko razvite vrste so bili tako zelo zaostali in nerazviti, da so imeli na enem koncu svojega sveta premalo živečih pripadnikov svoje vrste, na drugem koncu tega istega sveta pa so se člani vrste dobesedno sprehajali drug po drugem in se še naprej po živalsko gonili med seboj brez pravega inteligentnega nadzora nad stanjem.

A ti predniki prihodnje visoko razvite vrste so kljub svoji zaostalosti uspeli preživeti.

Uspeli so inteligentno ugotoviti, kako polni napak so.

Ugotovili so, da so programi z mnogimi hrošči in da morajo te hrošče odstraniti in programe popraviti.

Uspeli so se razviti in nadgraditi.

Vizija, ki jo imamo decisti za prihodnost svoje vrste, je vizija, v katero bo moral slabo razviti primat vložiti vso svojo energijo, zato da bo nekoč – nekega oddaljenega svetlega dne – ta vizija postala resničnost:

Svet, v katerem človek postane božanstvom podobno bitje.

Svet, v katerem človeške sanje o rajskem svetu postanejo realnost v človeškem svetu.

Svet, v katerem je trpljenje kot naravna gonilna sila evolucije nadomeščeno s pogonsko silo evolucije, ki je naprednejša od trpljenja.

Svet, v katerem je trpljenje živih bitij na maksimalnem minimumu oziroma je skoraj v celoti odpravljeno.

Cilj decizma je korak za korakom pripeljati našo vrsto na vrh človeškega Olimpa.

Del poti na človeški Olimp je bila transformacija vsega človeškega, predhodnega homo sapiensu, v homo sapiensa.

Del poti na človeški Olimp je in bo nadgradnja homo sapiensa v homo robotisa.

Del poti na človeški Olimp bo pretvorba homo robotisa v robo perfektusa.

Pot na človeški Olimp bo pot robo perfektusa v realnosti onkraj dosega homosapienskih možganov.

Decizem je človeški program, katerega cilj je pospešiti odisejado človeške vrste na poti v njena nebesa.

Vizija, ki jo imamo decisti za prihodnost naše vrste je tako mogočna in visoka, da je to mogočnost in visokost v vsej njeni polnosti s primatskimi-homosapienskimi možgani preprosto nemogoče doumeti. Lahko pa si jo medlo in v zelo omejeni obliki poskušamo predstavljati.

70. DECIZ: VZPON DECISTIČNE DEMOKRE

Na smrt sovražijo mene in na smrt sovražijo moj nauk.

Ljudje, ki bi radi živeli življenje »jaz sem kul« od rojstva pa do smrti.

Nočejo sprememb, bojijo se novosti.

Radi bi, da je eden od nazorov, ki jim je bil po despotsko vcepljan v možgane vse njihovo življenje, najbolj kul stvar na svetu, zato ker se želijo počutiti kot celice najbolj kul sistema v obstoju, s čimer niti ne bi bilo nič narobe, če ti ljudje ne bi bili totalni lenuhi, zalenuharjeni v naukih, ki zaostajajo več sto let in včasih več tisoč let za njihovim časom.

Nočejo novega in boljšega nazora, ki bi jih iz kul položaja pahnil v retard situacijo. Nočejo novega prepričanja na svetovnem odru, ki bi njihovim prepričanjem odvzel »kul« krono. Bojijo se mene in bojijo se mojih decistov.

Bojijo se vzpona decistične demokre.

Kaj vse počnejo nasprotniki decizma z namenom pokopati nauk, še preden bi se uspel razširiti. Kakšne vse laži si izmišljajo o prvem decistu. Če bi me lahko, bi me živega požrli, tako zelo me sovražijo.

Pravijo, da sem aroganten upornik, ki ne samo, da se ne ukloni pred nobenim od njihovih zaostalih nazorov, ampak si je celo dovolil sestaviti nov nazor, ki zelo sumljivo diši po prihodnjih časih. Katere ovčice se bodo pa pasle v njihovih muzejih, če mi uspe?

Pravijo, da sem narcističen, ker ustanavljam nekaj, kar lahko ustanovi samo bog. Če je njihove zaostale nazore ustanovil vsemogočni bog, potem v ozadju nastanka decizma stoji vsemogočno vsemogočni bog.

Svetovni nazor najinteligentnejše vrste v znanem svetu mora dihati s pljuči vrste v sedanosti in ne s pljuči vrste v preteklosti.

Svetovni nazor vrste, ki je na vrhu prehranjevalne verige v svojem svetu, mora biti fleksibilen, prožen in v stalnem razvijanju in nadgrajevanju.

Svetovni nazor vrste, ki se je sposobna sama izboljševati, ne sme vsebovati okvarjenih orodij in sleparskih pasti, ki so si jih skozi tisočletja v vseh svetovnih nazorih izmišljevali paraziti, preoblečeni v zdravnike.

Religijske dogme so gnezda antičnih trikov, ki možganov razvitega človeka ne bi več smele preslepiti, a kaj ko je beseda »razvito« postala kul stvar v našem svetu in se vsi svetovni nazoni poskušajo predstaviti kot razviti, čeprav mnogi med njimi to niso.

Dokler bo obstajal primat homo sapiens, bodo obstajali posamezniki, ki sovražijo in bodo sovražili človeško potrebo po izboljševanju stvari.

Dokler bo obstajal primat homo sapiens, bodo obstajali sovražniki razvoja.

Sovražniki našega svetovnega nazora so kot črni kamen pri našem obredu črnega kamna. Na koncu tega obreda si je treba priznati, da tudi iz naslova sovražnih sil v naša življenja na skrivnosten način pritekajo dobre stvari. Naj nas sovražniki decizma s svojim sovraštvom naredijo močnejše in inteligentnejše.

71. DECIZ: POUČITEV, NATO OCENITEV

Intelligenten človek ne bo nikoli razglašal nečesa, česar ne pozna, za pametno ali za neumno. Za inteligentnega človeka je samoumevna in normalna stvar, da lahko vsako razumsko bitje ocenjuje neko snov samo, če je pred ocenjevanjem to snov proučilo.

Bolj slaboumni ljudje skoraj neprenehoma podajajo svoje ocene o stvareh, ki jih ne poznajo. Njihova naravna aroganca, pomešana s pomanjkanjem samonadzora, rodi nespametneže z odprtimi usti, iz katerih večinoma pritekajo zelo zaostali valovi.

Modri ljudje, ne ocenjujte tistega, česar niste prej proučili!

Ne bodite neuki arogantneži.

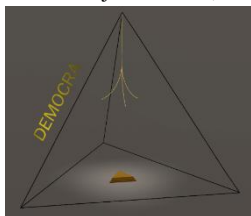
72. DECIZ: DEMOKRE

Kraji čaščenja, molitve in hrepenenja.

Kraji, kjer se znano povezuje z neznanim.

Prostori, v katerih se srečuje, druži in povezuje

in se bo v njih srečevalo, družilo in povezovalo.

Posvečeni kraji, kjer se fizično in duhovno prepletata med seboj.

Učilnice in molilnice.

Dvorane žalovanja in kraljevske obednice radosti.

Naša svetišča, naše demokre.

Demokre morajo biti in bodo obrazi decističnih skupnosti.

Vpeljava obveznih arhitekturnih slogov za gradnjo demoker ali uvajanje kakršnihkoli obveznih sestavin pri projektih gradenj decističnih demoker s strani kateregakoli decista ali decirarja je strogo prepovedana stvar.

Vsaka posamezna demokra mora biti in bo individualno izklesan dragulj, ki ga morajo v umetnino izklesati decistične skupnosti, ki bodo ta biser našega prepričanja uporabljale in ga uporabljajo.

Demokre morajo biti in bodo obrazi decističnih skupnosti, ki jih bodo zgradile in uporabljale.

Vsaka posamezna demokra mora izžarevati duha in karakteristike decistične skupnosti, ki to demokro uporablja.

Nobenih zapovedanih obveznosti iz naslova decističnega nauka ni in nobenih zapovedanih sestavnih delov za gradnjo demoker ne sme biti.

Decizem je nauk raznolikosti in svobode in demokre, ki ta nauk izžarevajo s svojim telesom in ga bodo izžarevale s svojim telesom, morajo biti živi spomeniki te resnice.

Tako kot je decizem nauk, ki nadgrajuje predhodno obstoječe nauke, tako mora biti tudi veličina in mogočnost demoker nadgrajena in povečana različica starih, preživetih svetišč.

Kamorkoli se bo naša vrsta razširila, tam bomo decisti gradili demokre.

73. DECIZ: EKONOMSKI SISTEMI

Človeštvu že od nekdaj največ sivih las in sporov povzročajo vprašanja, ki zadevajo »uveljavljena« plačilna sredstva. Ekonomska, finančna vprašanja so jabolko spora večine vseh konfliktov. Da temu sistemu, ne onemu. Ne več da temu sistemu, sedaj je čas za da onemu sistemu. Časi so se spet spremenili, sedaj je že spet v veljavi da temu sistemu in ne onemu sistemu itd. Zgodba, ki se nikoli zares ne konča, se pa neprekinjeno spreminja.

Če bi »bogovi hoteli«, da se decistični svetovni nazor spremeni v sredstvo za masovno klanje, potem bi prvi decist med procesom nastajanja nauka v nauk vcepil enega od tisočih ekonomskih programov v obstoj in ta program promoviral kot ekonomsko prihodnost človeštva, a »bogovi decizma« imajo za človeštvo drugačne načrte.

Decizem ne podpira nobenega ekonomskega sistema niti nobenemu ne nasprotuje.

Na bojišču ekonomskih programov je naš nauk nevtralna država.

74. DECIZ: PREDANOST ALI FANATIZEM

Biti goreče predan svojemu prepričanju.

Biti absolutno zvest glasu svoje vesti.

Biti neomajen sledilec dobrega svetovnega nazora.

Biti inteligenčen, pravičen človek.

So ljudje, ki živijo mehkužna življenja;

življenja, kjer je njihova vest potisnjena na stran;

življenja, kjer je predanost nekemu prepričanju stvar, ki je v napoto mesenim ciljem.

Takšni ljudje se radi prepričujejo, da sta človek, ki je goreče predan svojemu prepričanju, in fanatičen človek ena in ista stvar.

Takšni ljudje radi prepričujejo sebe in preostali svet, da je biti neomajen sledilec dobrega svetovnega nazora enako kot biti skrajšen sledilec dobrega svetovnega nazora.

Zaradi takšnih ljudi je treba vedno znova in znova v vsakem novem in dobrem svetovnem nazoru razložiti, kaj je eno in kaj je drugo.

Kaj je goreča predanost in kaj je fanatizem?

Oseba s skrajnim prepričanjem – fanatik je človek, ki je prepričan, da je njegovo prepričanje edino pravilno prepričanje, ki obstaja, in je prepričan, da bi to prepričanje morali imeti vsi ljudje.

Skrajno prepričan človek ali skrajšano fanatik/skrajnež ima v veliki večini primerov enako goreč in predan odnos do svojega prepričanja, kakor ga ima zdravo predan gorečnež, a vendar je razlika med enim in drugim res zelo zelo velika. Fanatik ali skrajnež je namreč še dodatno prepričan, da bi njegov svetovni nazor morali poleg njega uporabljati še vsi ostali. Fanatik ali skrajnež je še dodatno prepričan, da noben človek ne bi smel živeti v zvestobi drugačnemu svetovnemu nazoru od njegovega. Ta fanatikov zaostali odnos do raznolikosti naše vrste

naredi fanatika za velikega sovražnika realne narave naše vrste. Ta njegov zaostali odnos do raznolikosti naše vrste – njegove vrste ga naredi sovražnika svoji lastni vrsti.

Naš decistični nauk povečuje in bo vedno povečeval osebe, ki so in bodo zveste in goreče predane decizmu.

V svojih vrstah pa ne bo nikoli prenašal in ne prenaša fanatično skrajnih ljudi.

Mnogo je poti, po katerih hodijo krepostni ljudje.

Mi – decisti korakamo po stezici decizma.

75. DECIZ: POTREBA PO VIZIONARJIH

Človeška vrsta je kakor dolga veriga, ki je tako močna, kot je močan njen najšibkejši člen. Če se posamezni členi te dolge verige pogosto lomijo, je zaradi tega lomljenja celotna veriga na slabšem. Če bi veriga imela pamet, bi bilo za njo najbolje postopati tako, da bi moči močnejših delov sebe prerazporedila na šibkejše člene svojega telesa, a ker veriga pameti nima, se to ne zgodi in se njeni prešibki deli pogostokrat ravno v najbolj kritičnih trenutkih zlomijo in za sabo v okvarjen in stagniran položaj povlečejo vso verigo, s premočnimi členi te vred.

V preteklih obdobjih so inteligentni posamezniki naše človeške vrste kar nekajkrat poizkusili zgraditi družbene sisteme, v katerih bi bili ljudje enakopravni med seboj in kjer bi bili ljudje drug drugemu kot dobri bratje in sestre in bi si med seboj maksimalno pomagali. Vse te dobronamerne teorije so se v praksi zelo klavarno končale in za površno inteligentnega človeka so bile in so vse te realnosti neke vrste tihi dokazi za potrditev teorij, ki so trdile in še vedno trdijo, da so vizionarski idealisti povzročitelji gorja in ne dobrega, in ki trdijo, da človeštvo ni sposobno pravičnega sistema.

Decizem tem teoretikom daje prav in jim daje narobe.

Prav jim daje zato, ker je resnica, da so idealisti v preteklosti s svojimi »rešitvami za vse probleme« dejansko marsikateri problem sami zakuhal in so njihove »rešitve« naši vrsti povzročile tudi gorje. Decizem daje prav tem teoretikom zato, ker je resnica, da so bili idealisti v naši zgodovini slabše razviti primati homo sapiensi, ki so izdelovali programe za slabše razvite primare homo sapiense in so bili vsi ti izdelani programi programi z napakami, narejeni za biološke računalnike homo sapiense z napakami.

A decizem trdi tudi, da se ti teoretiki motijo, in sicer zato, ker ti teoretiki pogostokrat pozabijo, da bodo ljudje v prihodnosti računalniki z manj

napakami – homo robotisi, ki bodo izdelovali produkte boljših kakovosti od produktov svojih prednikov.

Ti teoretiki pozabljajo, da bodo glavni povzročitelji gorja v svetu naše vrste v prihodnjem, nadgrajenem človeku odpravljeni in nadomeščeni s pomnoževalci blaginje.

Primitivnost družbenih sistemov je vedno posledica primitivnosti bitij, ki jih sestavljajo, in obratno je naprednost družbenih sistemov vedno posledica naprednosti bitij, ki te sisteme tvorijo.

Kdor hoče trajno rešiti problem, na kateremkoli že področju, mora odpraviti vzrok problema in ne njegovih posledic.

Če naša vrsta želi v življenje priklicati rajske svetove, se mora razviti v rajsko razvita bitja.

Mnogo dobrih ljudi z nadpovprečno razvitimi možgani naredi samomor, ker ne prenesejo zaostale, primitivne in živalske ureditve družb, ki obstajajo za časa njihovih življenj.

Če si ti, ki prebiraš ali poslušaš to besedilo, eden od teh ljudi, te prosim iz vsega svojega očetovskega srca, da si ne vzameš življenja.

Ti si celica prihodnjih svetov.

Svetov, kjer so vsi ljudje zaljubljeni med seboj, ker so sebični sistemi zaljubljenosti iz preteklosti nadgrajeni v angelsko zaljubljeni sistem vrste.

Svetov, kjer je primitiven, sebičen pohlep enega posameznega človeka nadgrajen v potrebo vsakega posameznika po povečevanju bogastva vsej vrsti.

Svetov, kjer je želja posameznika po premagovanju drugih članov svoje vrste nadgrajena v željo posameznika, da bi čim večkrat in čim pogosteje delil vse, kar se da deliti, z drugimi člani vrste.

Svetov, kjer visoko izobraženi člani vrste ne izkoriščajo slabše izobraženih članov vrste, ker visoko izobraženih in nizko izobraženih

članov vrste sploh ni. Vsi so del skupnega bitja in imajo v svojem bitju vse znanje, ki obstaja v vrsti, in skupaj tvorijo eno visoko razvito vsečloveško bitje.

Svetov, kjer so ljubosumje, zavist, nevoščljivost in tem podobne lastnosti nižje razvitih inteligentnih vrst stvar oddaljene, preživete in zaostale preteklosti.

Svetov, kjer je večina bolezni odpravljena ali pretvorjena v za človeštvo koristne organizme,

in svetov, v katerem je smrt človeka skoraj do popolnosti odpravljena.

Krepostni, inteligentni in dobri ljudje, ostanite živi in izboljšajte stvari, zaradi katerih se vam zdi življenje pretežno. Povežite se v krepostne mreže z drugimi, vam podobnimi ljudmi. Recite ne brezupnosti in začnite graditi svetove, za gradnjo katerih ste bili rojeni.

Niste bili rojeni, da bi obupovali nad sedanostjo, rojeni ste bili, da zgradite prihodnost.

****Pomni, človek, in še enkrat pomni, da svet prihodnosti, ki je tu v tem decizu opisan, ni svet, ki bi ga lahko ustvaril homo sapiens za homo sapiensa! Dokler ne nadgradimo svojih možganov dovolj visoko, je vse, zapisano v tem decizu decira, naša decistična vizija prihodnosti za našo inteligentno, visoko razvito vrsto v prihodnosti in ni navodilo za izdelovanje homosapienskega družbenega sistema.***

Boste rekli, da ne potrebujete napotkov za homo robotise, ki bodo živeli v prihodnosti, ampak potrebujete sistem za sedanost, ki je sistem, izdelan s strani homo sapiensov za homo sapiense? Boste rekli, da je lepo skomponirana melodija o prihodnosti ena stvar, živeti sedanost kot homo sapiens pa druga?

Ja, kaj pa mislite, da je ta nauk?

Decizem je nauk za primata, ki nadgrajuje sebe in svojo vrsto v nekaj boljšega, in da, delali bomo napake na poti v našo obljubljeni deželo,

a bomo kljub vsem oviram, na katere bomo naleteli na poti v njo, nekega svetlega dne prispeli v ta naš novi, razsvetljeni svet.

Dan, ko bi človeštvo ostalo brez zdravih vizionarjev-idealstov, bi bil dan, ko bi naša vrsta eksplodirala v eksploziji teme, brezupa, vsesplošne zmedenosti in slepote in se razblinila v noč, kakor da nikoli ne bi obstajala.

Človeštvo bo vedno potrebovalo svetilnike,

človeštvo bo vedno potrebovalo vizionarje.

76. DECIZ: NARAVA NARAVE

Smo del njenega telesa, razvili smo se iz nje.

Radi bi jo razumeli, proučujemo jo.

Vidimo jo kot prijateljico in kot sovražnico, občudujemo jo.

Obstajala je že pred našim nastankom in nas bo morda vse preživila.

Kopiramo njene mehanizme, igramo se z njenimi delčki.

Raznovrstne identitete smo ji dali in jo poimenovali z mnogimi imeni.

Brez nje – brez narave nas preprosto ne bi bilo. A mi smo in narava je, obstajamo. In če bi radi še naprej obstajali, bomo morali začeti razvijati bolj modre odnose do narave.

Ena od najpomembnejših stvari, ki se jih moramo vedno zavedati o naravi in jih nikoli ne smemo pozabiti, je ta, da narava ne bo poskrbela za nas namesto nas!!!!

Dinozavri so se zaležali v naročju narave, pa jih danes ni več na Zemlji.

Mnogh vrst, ki so obstajale pred našo vrsto, ni več med živimi, narava, del katere so te vrste bile, pa je še vedno tukaj.

Narava ne bo poskrbela za našo varno prihodnost, tega se moramo kot vrsta vedno zelo dobro zavedati!!!!

Narava sama od sebe ne bo ohranjala voda v takšnih sestavah, kot jih mi potrebujemo za življenje.

Narava sama od sebe ne bo zaklenila ozračja, ki ga potrebujemo za dihanje, v takšno programsko zgradbo, kot jo človeštvo potrebuje za svoj obstoj.

Narava ne bo uravnavala temperature človeškega sveta človeku v korist.

Narava ne bo ukazala nebesnim telesom, naj se ne zaletavajo v naše planete.

Narava ne bo skrbela za nas namesto nas!!!!

Narava je mati, ki zelo rada rojeva nove otroke, a je tudi mati, ki jih potem, ko so rojeni, prepusti samim sebi.

Narava ne bo skrbela za nas namesto nas!!!!

Vrsta, ki zastruplja in uničuje snovi, ki jih sama potrebuje za življenje, je nora vrsta.

Ne bodimo nora vrsta.

77. DECIZ: POHODI LUČI

Vsakega sedmega dne v sedmem mesecu vsakega leta naj se ob enaindvajseti uri po vsem decističnem svetu začnejo pohodi luči.

Pohodi luči naj bodo zvezde zvezd v ozvezdju decističnih dogodkov.

(Sedmega meseca naj se ne opravlja razsvetljevalnic – z izjemo tiste, ki je in bo del pohoda luči. Na dan pohoda luči naj se prav tako ne opravljajo razsvetljevalnice ob sedmih zjutraj in ob štirinajstih popoldan.)

Vsak pohod luči naj se začne z začetnim delom kratke razsvetljevalnice, ki naj se do obreda odpiranja kanalov opravi tako, kot se do obreda odpiranja kanalov običajno opravi kratko razsvetljevalnico. Pri nastopu obreda odpiranja kanalov naj se v medije – odprta vrata posveti osebne luči in svetila, ki naj jih za pohod luči s seboj prinesejo vsi udeleženci pohoda. (Svetila naj bodo čim bolj raznolika.)

Po presvetilni in preobrazbeni molitvi, ko bodo vsa svetila in luči vseh udeležencev pohoda preobražena v medije – v odprta vrata naj decirar/-ka ali več decirarjev/decirark skupaj glasno izgovori naslednje besede:

»Svet, odpri svoje srce za neznane blagoslove, svoje možgane za skrivnostne darove! Naj pozitivne, koristne, zdravilne in morda obstoječe dobronamerne realnosti iz fizičnih in iz morda obstoječih duhovnih svetov vstopijo v vse nas in nas napolnijo z dobrim. MANU DEI!« (Pri izgovorjavi besed MANU DEI naj se prižgejo velike luči, ki naj razsvetlijo vse udeležence pohoda, ki naj pri tem prižgejo svoja osebna svetila. Procesija pohoda luči naj se takrat začne premikati.)

Pohod luči naj se začne v demokrah, obhodi po poljubni poti in nato vrne v demokro. Med pohodom luči naj se glasno in ponavljajoče izgovarja besede molitve, s katerimi je decirar/-ka sprožil/-a pohod

luči. Besede molitve naj med pohodom pod vodstvom decirarjev/decirark skupno ponavljajo vsi udeleženci pohoda.

Ko se bo procesija pohoda luči na koncu vrnila na svojo začetno točko, naj eden od decirarjev/decirark ali več decirarjev/decirark skupaj zaključi pohod živega medija (procesije) z glasno izgovorjenimi besedami:

»Vrata so zaprta!«

Po teh besedah naj se ugasnejo glavne, velike luči, ki so bile sprožilke začetka procesije, njim pa naj sledi ugasnitev vseh osebnih luči in svetil vseh udeležениh oseb na srečanju pohoda luči (minimalna osnovna razsvetljava lahko ostane prižgana, če je zaradi pomanjkanja naravne svetlobe potrebna).

Dogodek pohoda luči naj se zaključi tako, kot se zaključi vsaka kratka razsvetljevalnica, in sicer s skupno zahvalno molitvijo in zaključnim blagoslovom.

Najpomembnejši namen pohoda luči je zgraditev razsvetljenega, živega, človeškega kanala, presvetljenega v mogočen, premikajoč se medij, ki se mora transformirati v vrata vrat za vstop koristnih, pozitivnih, zdravilnih in morda obstoječih dobronamernih realnosti iz fizičnega, fizično duhovnega in morda obstoječega duhovno duhovnega sveta v naš človeški svet.

Pohodi luči naj bodo zvezde zvezd v ozvezdju decističnih dogodkov.

78. DECIZ: OBRAMBA PRED NASILJEM

Vsak človek se ima pravico pred nasiljem braniti z nasiljem.

Kreposten človek nikdar ne uporabi nasilja prvi.

Kreposten človek ima dolžnost, da preprečuje nasilje tam, kjer je to mogoče.

Kreposten človek ima dolžnost, da tam, kjer nasilja ne more ustaviti z nenasiljem, nasilje ustavi z nasiljem.

79. DECIZ: ORGANIZIRANOST SKUPNOSTI

Skupnost agnostikov decistov – DKEB DSOD je in bo organizacijsko sestavljena iz štirih slojev:

- Prvi, najmanjši sloj celote se imenuje in se bo imenoval DEMOKADIJA. Demokadijo predstavlja in jo bo predstavljala v prihodnje skupina agnostikov decistov nekega kraja, ki so zbrani skupaj in bodo zbrani skupaj okoli svoje vodilne lokalne demokre. V vsaki demokadiji stoji in bo stala posebna demokra – DEMOKA, ki je in bo središče demokadije. Vsaka demokadija ima in bo imela voditelja decirarja/decirarko, ki se imenuje in se bo imenoval/-a DEMOK/-A. Demoke bodo na vsake štiri leta izvolili decirarji/decirarke, ki delujejo in bodo delovali v območju demokadije.

- Drugi sloj se imenuje in se bo imenoval DECIRDIJA. Decirdijo predstavlja in jo bo predstavljalo v prihodnje več demokadij, povezanih v skupno decirdijo. Na čelo decirdije je in bo na vsakih sedem let izvoljen/-a DECIRAD/-A, ki ga/jo bodo izmed sebe izvolili demoki/-e vseh demokadij, ki spadajo in bodo spadale pod skupno decirdijo. V vsaki decirdiji je in bo postavljena posebna demokra – DECIRDA, ki je in bo središče decirdije.

- Tretji sloj se imenuje in se bo imenoval DAIGADIJA. Daigadijo predstavlja in jo bo predstavljalo v prihodnje v skupno omrežje povezanih več decirdij. Voditelj daigadije se imenuje in se bo imenoval DAIG/-A. Na vsakih štirinajst let naj skupnost in bo skupnost decirad in deciradov, ki delujejo v okvirih daigadije, izmed sebe izvolila nove ali potrdila stare daige. Vsaka daigadija ima in bo imela v svojem središču postavljeno posebno demokro, ki se imenuje in se bo imenovala DAIGADA.

- Četrti sloj se imenuje in se bo imenoval AGNOSDIJA. Agnosdijo predstavlja in jo bo predstavljalo v prihodnje v zaključeno celoto povezana skupina vseh daigadij agnosdije. Voditelja/voditeljico agnosdije, ki se imenuje in se bo imenoval/-a AGNOS/-A na vsakih

enaindvajset let izvoli in ga/bo na vsakih enaindvajset let izmed sebe izvolila skupnost daig in daigov, ki delujejo in bodo delovali pod okriljem skupne agnosdije. Vsaka agnosdija ima in bo imela v svojem središču postavljeno posebno demokro, ki se imenuje in se bo imenovala AGNOKRA. Vse agnosdije so in bodo med seboj povezane enote, ki jih in jih bodo v prihodnje kot univerzalno celoto v svetu predstavljali štirje decirarji živega razsvetljenika.

Epicenter skupnosti agnostikov decistov so in bodo posebne štiri demokre – ŠTIRI DEMOKRE ŽIVEGA RAZSVETLJENIKA, od katerih je in bo ena od demoker epicenter epicentra – oče/mati vseh decističnih demoker vsega decističnega sveta – DEJORDA predstavljena in utelešena v dveh demokrah – dveh dejordah.

Lokacija na nebesnem telesu Zemlja, na kateri se bo postavila in na kateri bo stala prva demokra vseh demoker DEJORDA RAZSVETLJENIKA, je in bo lokacija, kjer sta pred tem že stala dva templja. Agnostični decizem je svetovni nazor, ki se je rodil in bo in je zrastel v velikana v tretjem tisočletju. Simbolizirata ga dva simbola – decistični razsvetljenik in decistični trivzpon. Ta dva kraljeva simbola, na katerih stoji agnostični decizem, sta in bosta v prihodnje utelešena v dveh podlagah, na katerih sta stala prva dva templja. Na tej podlagi dveh podlag prvih dveh templjev bo postavljen in bo stal tretji, ki bo najveličastnejši tempelj v zgodovini vseh templjev. Ta mogočna hiša – demokra demoker – dejorda razsvetljenika, bo srce in duša svetovnonazorskega reda človeškega sveta v obdobju dejodeija.

Lokacija na nebesnem telesu Zemlja, na kateri se bo postavila in na kateri bo stala prva demokra vseh demoker DEJORDA TRIVZPONA, je in bo lokacija, kjer se je rodil in kjer je živel prvi Dejo Dei – dežela pod tremi glavami, dežela pod tremi vzponi.

Dva simbola tvorita mega simbol agnostičnega decizma in dva kraja na planetu Zemlja ga in ga bosta v prihodnje na poseben način utelešala in predstavljala. Na teh dveh najsvetejših mestih svetovnega nazora agnostičnega decizma stojita in bosta stali v prihodnje dve najmogočnejši demokri – dejorda razsvetljenika in dejorda trivzpona.

V bližini deJordan dveh deJordan živi in bo živel decirar/-ka vseh decirarjev/decirark, ki se imenuje in se bo imenoval/-a DEJO DEI/-JA. Dejo Dei/-ja živi in bo živel/a v bližini deJordan razsvetljenika štiri leta in nato tri leta v bližini deJordan trivzpona, čemur sledi in bo sledilo ponovnih štiri let življenja v bližini deJordan razsvetljenika itd. Tako živi in bo živel/-a do konca trajanja svojega položaja. Decirarja/decirarko vseh decirarjev/decirark na vsakih osemindvajset let iz svojih vrst izvolijo in ga/jo bodo iz svojih vrst izvolili štirje decirarji/decirarke živega razsvetljenika.

Štiri demokre živega razsvetljenika so in bodo postavljene na petih koncih sveta, v katerem skupnost agnostikov in agnostikov decistov živi.

Prvo izvorno točko razsvetljenika simbolizira

DEJORDA (deJordan razsvetljenika in deJordan trivzpona),

ostale tri točke razsvetljenika pa simbolično predstavljajo ostale tri demokre živega razsvetljenika. Imenujejo se in se bodo imenoval:

DEMOKRA MODROSTI,

DEMOKRA KREPOSTI,

DEMOKRA ZDRAVOSTI.

V bližini demokre modrosti živi in bo živel/-a decirar/-ka živega razsvetljenika, ki se imenuje in se bo imenoval/-a KAMI SOL.

V bližini demokre kreposti živi in bo živel/-a decirar/-ka živega razsvetljenika, ki se imenuje in se bo imenoval/-a BRAI DEO.

V bližini demokre zdravosti živi in bo živel/-a decirar/-ka živega razsvetljenika, ki se imenuje in se bo imenoval/-a ELIA OBA.

Vsi položaji v redu agnostičnih demokre so in bodo nezdržljivi med seboj. Ena in ista oseba ne more in ne sme zasedati več vodilnih položajev naenkrat. En/-a decirar/-ka, en položaj.

Decirarji/decirarke prvega razsvetljenika so in bodo prvi štirje decirarji/decirarke v zgodovini decirarjev/decirark decistične demokre decističnih demoker.

Decistično demokro decističnih demoker (v nadaljevanju decistično demokro) oziroma vsečloveško skupnost agnostikov decistov – DKEB DSOD morajo voditi in jo bodo v vseh obdobjih vodili/-e štirje/štiri decirarji/decirarke razsvetljenika – decirarji/decirarke živega razsvetljenika, ki bodo in so nasledniki štirih decirarjev/decirark prvega razsvetljenika.

Štiri decirarje/decirarke živega razsvetljenika naj se voli in se jih bo volilo na vsakih osemindvajset let. Iz svojih vrst naj jih in jih bodo iz svojih vrst v prihodnje izvolili agnosi/-e.

Število štiri simbolizira razsvetljenik, ki je obraz decizma, zato naj bo število let, ki naj pretečejo od enih volitev štirih decirarjev/decirark živega razsvetljenika do drugih volitev štirih decirarjev/decirark živega razsvetljenika enako štiri krat sedem.

V izrednih primerih, ko bo kateri/-a od decirarjev/decirark, ki zasedajo in bodo zasedali/-e položaje v skupnostih agnostikov decistov, umrl/-a ali bo zaradi kakršnegakoli drugega razloga katero mesto od vodilnih mest v decistični demokri decističnih demoker postalo prazno, naj decirarji/-ke izmed sebe izvolijo novega/novo decirarja/-ko na položaj, ki potrebuje novega nosilca. Funkcija tako izvoljenemu/izvoljeni decirarju/decirarki naj traja toliko časa, dokler bi funkcija decirarja/-ke trajala predhodnemu decirarju/-ki.

Pri dogodku volitve novega/nove ali novih vodilnih decirarjev/decirark nikoli v nobenih okoliščinah ne sme priti do razmer, v katerih bi se posameznemu decirarju/decirarki ali skupini decirarjev/decirark dodelila pravica do oddaje več kot enega glasu.

En/-a decirar/-ka, en glas.

V primerih, ko pri volitvah pride ali bo prišlo v prihodnje do stanja, v katerem bo imelo več kandidatov enako število glasov, se bodo volitve

ponovile. Pri vnovičnem voljenju decirarjev na vodilna mesta v demokri demoker, naj se v volitve še dodatno vključi voditelje predhodnega dela delu, v kateri volitve potekajo. (Primer: Pri vnovičnem voljenju novega/nove Dejo Deija/-je naj poleg štirih decirarjev živega razsvetljenika novega/novo Dejo Deija/-jo pomagajo izvoliti tudi agnosi/-e.

Skupnost agnostikov decistov – DKEB DSOD je in bo organizacijsko sestavljena iz štirih slojev.

80. DECIZ: VSI SMO DUHOVNICI

Duhovnik sem jaz,
duhovnik si ti,
duhovniki smo vsi.

Vsi smo duhovniki,
a nismo vsi duhovniki na enakih stopnjah.

So duhovniki, ki posvetijo svoja življenja duhovnosti, ki ji sledijo,
in so duhovniki, ki možnosti obstoja duhovnosti sploh ne dopuščajo.

Vsi smo duhovniki,
zato ker imamo vsi svoj osebni odnos
do morda obstoječih duhovnih realnosti.

Vsi smo duhovniki,
a nismo vsi duhovniki na enakih stopnjah.

Duhovniki najmočnejših stopenj so ljudje,
ki so najmočnejše povezani z izviri svoje duhovnosti.

Duhovniki najvišjih stopenj so ljudje,
ki se uspejo najtesneje povezati z izvori svoje duhovnosti.

Vsi smo duhovniki,
a nismo vsi duhovniki na enakih stopnjah.

81. DECIZ: DUŠA

Duša je pojem, okoli katerega smo ljudje skozi tisočletja spesnili na tisoče melodij.

Melodije o časovni omejenosti in neskončnosti,
o minljivosti in večnosti.

Ljudje so verjeli oziroma nekateri bolj inteligentni med njimi so dopuščali možnost, da je del vsakega človeka tudi tako imenovana duša. Duša naj bi bila neviden del človeškega telesa, delček boga ali bogov. Duša naj bi bila delček neskončne, osebne ali neosebne duhovnosti ...

Neovrgljiva gotovost je, da je narava definicij pri vseh svetovno razširjenih definicijah o naravi duše – narava teorije, torej teorija.

Človeštvo obstoja duše ne more niti potrditi niti ovreči.

Decisti imamo na vprašanje, ki zadeva obstoj duše, agnostičen odgovor – morda.

Duša morda obstaja,
morda ne obstaja.

Naš odgovor na vprašanje obstoja duše bo ostal beseda morda, dokler se v prihodnosti obstoj duše ne bo potrdil ali ovrgel.

Če bo potrditev gotovosti pri obstoju ali neobstoju duše za vedno ostala nemogoča stvar, bo naš odnos do obstoja duše za vedno ostal odnos – morda.

Možgansko in duševno ni ena in ista stvar.

Vse skupine ljudi v človeškem svetu, ki enačijo možgane in dušo in možganskim sistemom pravijo duševni sistemi ali obratno, ravnaajo zelo neinteligentno in neumno.

Narediti zaključek z uporabo slepega ugibanja, da duša ne obstaja, in nato besedo duša uporabiti za opisovanje in poimenovanje možganskih sistemov in možganskih dejavnosti je resnično zelo štorast poizkus ateistično prepričanih ljudi, da bi svojo vero »potihoma« vcepili v uveljavljene znanstvene stroke na drevesu človeških vednosti.

Decisti bomo v svojih družbah ukinili proizvodnjo koktajlov zmedenosti, katerih glavni sestavini sta nesrečno zmiksani slepo ugibanje – vera in razsvetljenska znanost.

82. DECIZ: DRUŽINA SEDMIH TOČK

Dvojica in petica sta na pragu tretjega tisočletja rodili štirico.

Štiri mlade in deviške točke so dale življenje trem novim točkam in nastala je družina sedmih točk.

Družina sedmih točk je bila na začetku svojega obstoja najmanjša družina v svetu družin in vsi, ki so jo poznali, so menili, da bo tako tudi ostalo.

A družina sedmih točk

je rasla
in rasla
in rasla
in rasla

in na presenečenje mnogih
prerasla vse družine.

Sprva najmanjša družina v svetu družin
je postala največja družina med vsemi družinami.

Družina sedmih točk je postala tako zelo mogočna, da so se mogočnosti njene narave začeli čuditi celo njeni člani sami.

83. DECIZ: NE DOGMATIZMU

Decizem in dogmatizem nikoli ne smeta postati prijatelj.

Naj strele slepote in zaostalosti, bede in prekletstev udarijo v vsakega človeka, ki bo kadarkoli v življenjskem ciklu decistične filozofije iz našega nauka poskušal narediti dogmo.

Decizem ni nezmotljiva dogmatična iluzija, ampak je sad zdravega delovanja homosapienskih – primatskih možganov, ki niso popoln organ.

Nauk, zapisan v deciru, je orodje pomoči za ureditev življenj ljudi v tretjem tisočletju.

Nastopil bo čas v prihodnosti, v katerem bo decistični nauk postal neuporaben in zaostal, ker bo človeštvo takrat tako močno razvito.

Decizem je nauk, ki se mora in se bo razvijal vzporedno z razvojem človeka. Kdorkoli bo iz decira poskušal narediti to, kar so religije v preteklosti naredile iz svojih »nezmotljivih«, »svetih« knjig, naj bo izločen iz naših vrst.

Varujte in ohranjajte izvirnost in originalnost našega nauka, a ga ne razglašajte za nekaj,

kar noben človeški nauk ni in nikoli ni bil:

nezmotljiv in nenadgradljiv.

84. DECIZ: GOSPODAR GOSPODARJEV

Na enem od nebesnih teles v neznanem vesolju so živela bitja, ki jim je gospodarilo bitje, ki ga nihče nikoli ni videl, nikoli slišal in nikoli otipal.

Bitje vseh bitij, ki je gospodarilo vsem bitjem na nebesnem telesu, je bilo bitje, ki so ga vsa bitja imela za gospodarja vseh gospodarjev.

Bitja na nebesnem telesu so se skozi čas razdelila na različne skupine in te skupine so se redno vojskovale druga z drugo.

V vseh skupinah na nebesnem telesu so bitja gospodarja vseh gospodarjev razglašala za bitje, ki naj bi bilo na njihovi strani.

Vsaka skupina bitij si je izmislila svojo zgodbo o gospodarju vseh gospodarjev.

Vsaka skupina bitij si je izmislila ime, ki naj bi bilo ime gospodarja vseh gospodarjev.

Vsaka skupina bitij si je izmislila svojo različico narave gospodarja vseh gospodarjev.

Vsaka skupina bitij je razvila svoje vrste organizacij, ki so postale središča znanosti o gospodarju vseh gospodarjev.

Vsaka skupina bitij na nebesnem telesu je arogantno igrala na srečo s kockico gospodarja vseh gospodarjev in se obnašala, kot da je gospodar gospodarjev njihova last in lahko v njegovem imenu razglaša za resnično ali neresnično, karkoli se ji zahoče.

Gospodar gospodarjev je dolgo časa opazoval to dogajanje.

Lahko bi se reklo, da je čakal, da se bitja na nebesnem telesu dvignejo nad svojo primitivno, izhodiščno naravo.

Gospodar gospodarjev je nekega nenapovedanega dne odprl svoja mogočna usta in z eno samo besedo porušil vse pravljice o sebi in jih zdrobil v prah.

Vsem bitjem na nebesnem telesu v vseh njihovih skupinah je odprl oči in jim pokazal, na kakšen način naj razvijajo odnose z njim. Rekel jim je:

»Jaz sem, ki sem, za katerega vi ne veste, ali sem ali nisem.

Morda sem, morda nisem. Ne poznate mojega imena, ne veste, kakšna je moja narava. Morda je glas, ki ga slišite od mene, iluzija vaših možganov, morda prevara neznanih bitij.

Jaz sem neznano bitje z neznano naravo, ki morda niti obstaja ne.

Častite me takega, mene, ki morda sem, morda nisem.«

Bitja na nebesnem telesu so bila sprva sila zmedena, na koncu pa so se zaradi zvestobe besedi gospodarja vseh gospodarjev, ki morda niti ni bila beseda gospodarja vseh gospodarjev, razvila v tako mogočna bitja, da so sama postala približek gospodarja vseh gospodarjev.

85. DECIZ: NAŠA GOTOVOST

Očitajo nam pomanjkanje gotovih odgovorov na pomembna duhovna vprašanja.

Trdijo, da njihovi nauki brezkompromisno odgovarjajo na vprašanja, na katera naš nauk nima gotovih odgovorov.

Pravijo, da so uporabniki njihovih naukov deležni potešitve potrebe po gotovo zaključenih resnicah, uporabniki našega nauka pa te potešitve nimajo.

Kako močno se motijo.

Uporabniki vere v resnici niti nimajo jasno izoblikovanih, gotovih odgovorov na pomembna duhovna vprašanja.

Obliki gotovosti, ki jo »uživajo« verniki, se reče iluzorna gotovost, ki je v jedru svoje narave v bistvu nasprotje gotovosti v njenem pravem pomenu besede.

Decisti imamo gotovost, ki jo lahko ima samo agnostik decist.

Naša gotovost, naša stoprocentnost je, da opremljeni z decističnimi orodji nikoli ne bomo naredili napake in za gotove resnice razglašali gotovih neresnic.

Decisti smo gotovo gotovi, da se nam to nikoli ne bo zgodilo, ker gotovosti ne potrjujemo z uporabo okvarjenega orodja – vere.

Naša visoka gotovost je, da z uporabo decizma nikoli ne bomo zašli v vraževerja in slepilne pravljice.

86. DECIZ: ISKALCI RESNICE

Živel je človek, ki mu je bilo ime Iskalec Resnice.

Iskalec Resnice je bil dober človek, inteligenčen in vesten človek.

Imel je urejeno družino in lepo življenje.

Iskalec Resnice je bil zdrav, da bolj zdrav skorajda ne bi mogel biti. Njegovo življenje je bilo skoraj popolno – skoraj.

Tisto, kar je Iskalcu Resnice v njegovem življenju še manjkalo, je nekaj, kar je zadnjih deset let svojega življenja mrzlično iskal po vsem svetu.

Iskalec Resnice je iskal svetovni nazor, po katerem bi bilo vredno živeti.

Iskalec Resnice je iskal nauk, na katerega bi lahko bil ponosen, da je del njega.

Iskalec Resnice je iskal nauk, ki mu ne bi dajal občutka, da je zaostal in neumen, ker ga uporablja.

Iskalec Resnice je iskal mogočno zvezdo, o kateri se mu je sanjalo, ko je bil še mlad. Takrat je v sanjah videl sijočo zgradbo, v katero je drlo toliko ljudi, da se je žareča stavba napihnila kot balon in se z ljudmi vred dvignila v nebo.

Iskalec Resnice je iskal to zgradbo.

Preizkusil je vse znane religije, vse ateistične filozofije.

Prebral je vse, kar je dobil v svoje roke, a nauka, ki bi se maksimalno približal popolnosti, ni našel.

Iskalec Resnice svojega iskanja resnice ni skrival, sčasoma je postal svetovno znana oseba, ki je bila po vsem svetu poznana po tem, da je za neuporabne razglasila vse svetovne nazore.

Iskalec Resnice je znal mojstrsko razložiti, zakaj je neki nauk neuporaben za človekovo življenje v tistem času. In to je z vsemi nauki, s katerimi je prišel v stik, tudi naredil.

Ko se je že skoraj dokončno prepričal, da svetovnega nazora, ki bi ga on lahko uporabljal v svojem življenju, ni, se je zgodilo nekaj, kar je za vedno spremenilo Iskalca Resnice in njegovo iskanje resnice.

Ko se je vračal z enega od svojih potovanj, ga je neznana oseba na letališču štirikrat zabodla.

Medtem ko ga je storilec zabadal, se je sovražno zadrhl vanj:

»Morda pa bo popoln nauk prišel v tebe prek noža!«

Iskalca Resnice so kasneje odpeljali v bolnišnico, kjer je ostal zelo dolgo časa, a je kljub slabim možnostim za preživetje uspel ostati živ. Sčasoma se je čisto pozdravil in vrnil domov.

Iskalcu Resnice besede, ki jih je med napadom nanj izrekel njegov napadalec, niso in niso dale miru. V mislih si jih je vedno znova ponavljal:

»Morda pa bo popoln nauk prišel v tebe prek noža!«

Sedel je na svojem stolu v svoji sobi, ko je doživel razsvetljenje svojega življenja. Zgodilo se je med miselnim premetavanjem besed, ki jih je izrekel storilec napada.

Misel je bila videti nekako takole:

Morda pa bo popoln nauk prišel v tebe prek noža.

Morda pa bo nož odprl pot do nauka.

Morda pa je nauk, ki ga iščeš, že v tebi.

Iskalcu Resnice se je zabliskalo pred očmi.

V drobnem utrinku časa je odkril to, česar mu prej ni uspelo odkriti v desetih letih iskanja.

Resetiral se je.
Meditiral je.
Sestavil se je.
Spravil se je na delo

in je delal
in delal
in pridelal nauk, ki mu ni bilo para med nauki.

Iskalec Resnice je na koncu svojega življenja svoji vrsti zapustil delo,
ki je bilo majhen korak za napredne elite, a velik skok za preprosto
ljudstvo.

87. DECIZ: SKUPINE VLADAJO

V svetu, kakršen je človeški svet, so skupine tiste, ki določijo pravila igre.

Posamezniki, ki se ne povežejo v nobeno skupino, so sčasoma primorani sprejeti pravila in zakone, ki jih za vse ostale ustvarijo ljudje, ki so povezani v skupine.

Če posameznik, ki se ne poveže v nobeno skupino, noče sprejeti pravil sveta, ki so jih za druge izdelale velike skupine ljudi, se ga izloči iz igre zakonitega in normaliziranega načina življenja ali še kako huje kaznuje.

Agnostiki, ki trdijo, da se ni treba povezovati v skupine, se na koncu dneva vedno znajdejo v svetu, v katerem so njihova prepričanja podrejena teističnim ali ateističnim pravilom.

Agnostik, ki ni povezan v agnostične skupnosti, ki ni povezan z drugimi agnostiki v agnostične skupine, se nima pravice pritoževati nad razmerami v svetu.

Posmehovalno kazati s prstom na ljudi, ki imajo vsaj pogum se izpostaviti s svojim prepričanjem – četudi je slabše kakovosti – in se igrati zasebne modrijane je »vrlina« vsakega strahopetca.

Se imeti za inteligentnega agnostika in živeti v družbi, ki jo upravljajo ljudje, ki ne znajo ločiti slepega ugibanja od preverjeno dokazane gotovosti, je neinteligentno.

Družbo morajo posodabljati, razvijati in voditi njeni najmodrejši člani in ne najbolj zaostali.

Naši inteligentni predniki so se brez prekinitve borili za to, da se zgodovina človeštva ne bi spremenila v zgodovino strahopetnih intelektualcev, ki so podrejeni pogumnim slaboumnežem.

Zato, pogum, najmodrejši!
Pogum, agnostiki!
Pogum, decisti!

Povežite se v modro-inteligentne skupinice,
ki naj se povežejo v modro-inteligentne skupine
in na koncu vse skupaj povežite
v mogočno agnostično trdnjavo – decistično demokro.

Čas je nastopil,
moji agnostični soprimati,
da svetu pokažemo, kdo smo
in kaj zmoremo.

88. DECIZ: VERJETNOST

Obstoju ali neobstoju nematerialnih, nefizičnih, duhovno duhovnih realnosti se za časa nastajanja tega gradiva verodostojne verjetnosti ne more izračunati.

Tako kot pri potrjevanju ali ovrženju teorij v resnice ali zmote se tudi pri merjenju verjetnosti potrebuje materialna osnova za merjenje ali za primerjanje stvari v procesu.

Obstoju ali neobstoju morda obstoječih duhovnih duhovnosti ne moreš izmeriti verodostojne verjetnosti, ker bi za formulo, s katero bi takšno verjetnost meril, potreboval vsaj eno fizično osnovo, primerljivo realnostim morda obstoječega duhovno duhovnega sveta, česar pa človeštvo za časa nastajanja tega gradiva nima in ne more imeti, ker če bi fizično bilo duhovno, bi ne bilo fizično.

Ne pustite se preslepiti ljudem, ki vas z različnimi tabelami in grafi poskušajo prepričati v visoko ali nizko verjetnost obstoja duhovno duhovnih realnosti.

Ti ljudje kot sestavne dele formul, s katerimi »merijo« verjetnost obstoja duhovnih duhovnosti, uporabljajo poljubno izbrane zakonitosti iz fizično-materialnega sveta, ki jih kar na slepo sami izberejo izmed vsega, kar sestavlja že odkriti fizično-materialni svet. Te na slepo izbrane materialne realnosti nato združijo s svojimi osebnimi prepričanji, ki jih imajo v odnosu do teorij o morda obstoječih duhovnih duhovnosti.

Ne pustite »kvazi/sudo znanstvenikom«, da vam v vaše razvite glavice vcepljajo neresnice, zamaskirane v resnice.

Od vas se pričakuje več.

Od vas se pričakuje prava inteligentnost in prava modrost.

Obstoju ali neobstoju nematerialnih, nefizičnih, duhovno duhovnih realnosti se za časa nastajanja tega gradiva verodostojne verjetnosti ne more izračunati.

Agnostiki decisti se s svojimi prepričanji ugnezdimo v tiste možne realnosti, za katere naši možgani izračunajo, da so najverjetnejše med vsemi možnimi realnostmi, ki obstajajo. Oder najverjetnejše možne realnosti, na katerih prepričanja agnostikov decistov stojijo, agnostiki decisti brez prekinitev posodabljam, razvijamo in nadgrajujemo. Bolj ko se agnostiki decisti približamo temu idealu, bolj smo napredni in razviti.

Agnostiki decisti, ki se s svojimi prepričanji po lenuharsko zaležijo v stagnacijo, kot se to zgodi v teističnih in ateističnih religijah, so zaostali in imajo slabo natrenirane možgane.

Ideal agnostičnega decizma je neprekinjeno posodabljanje, razvijanje, nadgrajevanje in razsvetljevanje svetovnonazorske podlage, na kateri stojijo življenja agnostikov decistov.

89. DECIZ: SMISEL JE GRADITEV RAJEV

Obupujejo nad nesmiselnostjo svojih življenj,
objokujejo brezcilnost svojega obstoja.
Eni jim oznanjajo zgodbe o smislih in ciljih njihovih življenj,
ki naj bi bili v onstranskih mitoloških svetovih,
spet drugi jim napadajo pamet z nauki o nesmiselnosti vprašanj o
smislih in ciljih človekovega življenja in z nauki o nesmiselnosti
vprašanj o smislih in ciljih obstoja celotne človeške vrste.

Zmedenost je pred njimi in zmedenost je za njimi.
Nad seboj vidijo meglo in pod seboj še več megle.
Vpijejo v nebo in vpijejo v zemljo.
Vpijejo na desno in vpijejo na levo:

»Hrepenimo po smislu!«
»Hrepenimo po cilju!«

Temo razsvetli svetloba.
Modrost odpre svoja mogočna usta in jih oblije z rekami resnice:

Raji so smisel, cilj in razlog za življenje človeka.
Raji so smisel, cilj in razlog za življenje in obstajanje človeštva.

Pomislite, možgani, po čem po tiho hrepenite?
Pomislite, možgani, po čem so hrepeneli vaši predniki?
Pomislite, možgani, po čem hrepeni celotno človeštvo?

Jaz vam bom povedal, po čem hrepenijo,
jaz vas bom poučil.

Hrepeneli so,
hrepenijo,
in bodo hrepeneli v prihodnosti.

Hrepenijo po rajskih svetovih.
Hrepenijo po rajskih telesih in rajskih dušah.

Hrepenijo po rajskem zdravju in rajski sreči.
Hrepenijo po rajski ljubezni in rajskem bogastvu.
Hrepenijo po rajski modrosti.
Hrepenijo po popolnem življenju v popolnem svetu.
Hrepenijo, ker si želijo, in če bodo pridno delali, raj tudi dobijo.

Pomisli, človek,
naši predniki so verjeli v tisoče nebes v onstranstvu.
Verjeli so, da jih po smrti čaka to, kar so si po tiho želeli, da bi bila
večna realnost njihovih tostranskih življenj.
Hrepeneli so po rajskem življenju, in ker ga na Zemlji niso znali
zgraditi, so ga z uporabo vere in svojih domišljij predstavili v svetove, v
katere naj bi šli po različnih poteh, med drugim tudi po poti svoje smrti.

Naši predniki raja niso uspeli zgraditi, a so hote in nehotе ustvarili
podlago za nas in naše potomce, ki jim bo to nekega dne morda uspelo.

Smisel, cilj in razlog naših življenj je sodelovanje pri tlakovanju ceste,
ki bo našo vrsto in nas same popeljala iz peklenskih svetov v raje.

Ne razumi me napak, o, človek,
jaz ti ne poskušam povedati, da po tvoji smrti ni rajev,
jaz ti govorim, da jih morda ni,
in ti govorim, da imaš življenje, ki zagotovo obstaja
in ki ga z zadostno količino modre inteligence
lahko pretvoriš v rajsko realnost.

Ustvarimo svet, po katerem hrepenimo.

Gradimo,
smo gradili
in bomo gradili svetove,
o katerih so naši očetje in naše matere sanjale.

90. DECIZ: NARAVA PROBLEMOM

Problemi so del razvoja.

Človek, ki misli, da bo z rešitvijo problema odpravil obstoj problemov, živi v pravljičnem svetu.

Rešitev problema vedno razkrije nove probleme, ki so bili do rešitve starega problema skriti in neopazni.

Smisel reševanja problemov ni odprava obstoja problemov, ampak je razkritje še nerazkritih problemov.

Življenje krepostnega človeka je reševanje starih problemov in razkrivanje novih.

Kdor ima namen z rešitvijo problema dokončno odpraviti probleme, ga bo v njegovem življenju stalno mučil problem, ki v resnici niti ni problem, ampak je zdrava celica razvoja.

S problemi se je treba naučiti zdravo živeti, tako da se razvije zdrav odnos do njih.

Nespametni si z nespametnim odnosom do problemov uničujejo svoje zdravje, pametni pa v problemih vidijo delavnico in vadilnico za svoje možgane, ki je in bo del njihovih življenj, dokler jih smrt ne pokliče k sebi.

Problemi morajo človeka izboljševati in ne uničevati.

Otroci decizma,

naj vas reševanje problemov posodablja,

naj vas nadgrajuje,

naj vas izboljšuje.

91. DECIZ: 4. POGLAVJE UTRINKOV IZ ŽIVLJENJA NENAVADNEGA ČLOVEKA

1. DEL

V vasi Gozdič je živel zelo nenavaden človek. Bival je v srednje veliki omari, ki je kot kakšen nezemeljski šotor trdno stala pod veliko jablano. Ljudje so govorili, da je nenavadni človek, ko je bil še mlajši, kot prevozno sredstvo uporabljal le kolo. Govorili so, da je z zavračanjem uporabe avtomobilov na fosilna goriva protestiral proti tehnologijam, ki so po njegovem spadale v pretekla obdobja. Menda je bil prepričan, da so nekatere elitne skupine že več desetletij načrtno zavirale razvoj tehnologij, ki so bile neodvisne od fosilnih goriv. Te elitne skupine naj bi to počele predvsem zavoljo dobička – so govorili. Govorili so tudi, da si nenavadni človek ni kupil avtomobila zato, ker je bil prereven za tak nakup. Nekateri so celo govorili, da nenavadni človek v svoji mladosti ni vozil avtomobila na fosilna goriva zato, ker so mu zaradi njegove bolezni to prepovedali zdravniki. Gozdičani so govorili in ugibali, a samo eden izmed njih je zagotovo vedel, katera različica zgodbe je bila resnična. Samo nenavadni človek je poznal resnico.

Nenavadni človek se je za časa, ko se je zgodila v nadaljevanju opisana zgodba, še vedno prevažal po svetu le s svojim kolesom – tudi tistega dne ni bilo nič drugače. Na prtljažnik kolesa si je naložil nekaj svojih stvari in odkolesaril iz Gozdiča. Kolesaril je približno petnajst minut, nato pa ga je nekaj zamotilo in ustavilo. Iznad gozda, ki se je razprostiral na vse strani, kamorkoli si pogledal, se je na enem kraju močno kadilo. Nenavadni človek je v svojem življenju slišal že za veliko gozdnih požarov, ki so uničili cela naselja, in si je mislil sam pri sebi, da če lahko kaj naredi, da prepreči takšno katastrofo, je njegova dolžnost, da to tudi naredi. Svoje kolo je porinil na stran, skočil med drevesa in začel teči proti kraju, od koder je prihajal dim. Še preden se je dodobra približal izvoru kadečega se dima, je že uspel ugotoviti, da v gozdu ni sam. Smejanje in glasno govorjenje je prihajalo iz iste smeri kot dim. Nenavadni človek ni mogel verjeti svojim očem, koga je

zagledal pred seboj, ko je prišel do kraja, od koder se je kadilo. Sredi majhne jase, obkrožene z gozdom, so ob ognju sedele tri osebe in veselo klepetale in ena izmed teh oseb ni bil nihče drug kot bradati Delko. Nenavadni človek je obstopil majhen »kamp«, z očmi oplazil vse tri osebe, sedeče ob ognju, se naposled bolj globoko zazrl v bradatega Delka in rekel:

»Tako se je kadilo, da sem mislil, da je zagorel gozd, in sem pritekel sem, da bi videl, kaj se da narediti, če ga morda lahko pomagam pogasiti.«

Bradati Delko in njegova dva prijatelja so se začeli močno smejati. Bradati Delko je med smejanjem rekel:

»Kakšen prerok pa si, nenavadni človek, da ne znaš ločiti požara od piknika, hahahaha.«

»Kar smejte se,«

je dejal nenavadni človek:

»Če bi pa gozd dejansko gorel, bi mi bili pa še kako hvaležni, če bi uspel preprečiti, da naš Gozdič pogori do tal.«

Smejanje se je nekoliko pleglo. Bradati Delko je nenavadnemu človeku predstavil svoja dva prijatelja Hrasta in Suho Vejo in ga prepričal, da za nekaj časa ostane pri njih, »da bodo kakšno rekli«. Nenavadnega človeka so založili s pečeno koruzo in ga uspeli pripraviti do tega, da jim je obljubil, da jim bo po zaužitem prigrizku povedal zgodbo, vredno poslušanja. Ko se je nenavadni človek najedel pečene koruze, je začel pripovedovati:

»V zelo obsežnem gozdu je živel človek, ki je sovražil vse, kar je zvenelo po besedi bog ali je bilo podobno tistemu, za kar je bil on prepričan, da je bog. Ta človek je imel dva sinova, ki jima je sovrašтво do boga na tako krut način vcepljal v glavi, da sta ga zaradi tega na koncu zasovražila. Neke noči sta se odločila, da se bosta svojemu očetu za njegovo krutost maščevala. Odločila sta se, da bosta pobegnila od

doma in poiskala ravno tisto, kar jima je oče prepovedal poiskati in ju učil sovražiti in potiskati v neobstoje. Odločila sta se, da se bosta svojemu očetu maščevala tako, da bosta poskusila odkriti in najti boga. Še isto noč sta skupaj pobegnili od doma in se odpravila v širok, neznan svet iskat boga. Po večletnem, neuspešnem iskanju boga sta se v nekem trenutku odločila, da bosta imela več možnosti najti boga, če se ločita in odpravita vsak na svojo stran. To sta tudi naredila. Prvi sin Arogantna Pravljljica je šel v eno smer, drugi sin Iskreno Iskanje pa v drugo. Arogantna Pravljljica si je po razhodu z bratom v neki neznani deželi postavil skromno kočo. Dovolj mu je bilo nomadskega življenja, želel se je ustaliti in se tudi je ustalil. Neke noči je imel za večerjo obilico kuhanih gob. Tiste noči je imel Arogantna Pravljljica v svoji koči sila nenavadne sanje. V sanjah je sedel v veliki dvorani in ob njem so sedeli ljudje, ki so ga klicali učitelj. Pred njimi je na velikem zlatem prestolu sedel veličasten rožnati medved, ki se je zazrl v njega in mu rekel:

»Jaz sem bog, ki ga iščeš!«

Arogantna Pravljljica se je zbudil ves preznojen, skočil je s postelje in začel vriskati od veselja:

»Našel sem boga! Našel sem boga! Mojega iskanja je konec! Moje samote je konec, našel sem boga!«

Naslednje dni so se sanje začele kar množiti in Arogantna Pravljljica je v zelo kratkem času uspel napisati do podrobnosti izdelano biografijo boga. Okoli Arogantne Pravljljice so se začele zbirati množice ljudi in nauk o rožnatem medvedu se je začel širiti po svetu.

Drugi sin, Iskreno Iskanje, je po razhodu z Arogantno Pravljljico obiskal kraje, kjer pred tem z bratom še nista bila. V krajih, ki jih je obiskal, je spoznal mnogo naukov o bogu, a boga samega ni našel. Neke noči, po celodnevni hoji, se je Iskreno Iskanje ves izmučen sesedel ob tamkajšnjem potoku. Bil je tako močno utrujen, da si z roko niti vode iz potoka ni uspel zajeti. Izgubil je zavest. Po nekaj urah nezavestnega ležanja je Iskreno Iskanje odprl svoje oči in pred seboj zagledal žensko,

ki je bila tako lepa, da v svojem življenju še ni videl lepše ženske od nje. Bila je oblečena v obleko, ki so jo običajno nosili ljudje, ki so veljali za popotne učitelje. Svetle lase je imela spete v kite in okrašene z rožami. Ženska je videla, da se je človek, ki mu je pred tem z omočeno cunjo rešila življenje, začel prebujati. Ko jo je že kar nekaj časa gledal s svojimi vprašujočimi očmi, je prekinila tišino in rekla:

»Moje ime je Modrost, kdo si pa ti?«

Iskreno Iskanje je odgovoril:

»Iskreno Iskanje.«

Modrost je nadaljevala:

»Zanimivo ime imaš, Iskreno Iskanje.«

Iskreno Iskanje je rekel:

»Tvoje ime je še bolj zanimivo od mojega, Modrost. Pa si tudi zares modra oseba ali je Modrost le tvoje ime?«

Modrost je odgovorila:

»To boš pa že sam ugotovil.«

Iskreno Iskanje se je v tistem trenutku spomnil svojega iskanja boga in si je rekel sam pri sebi, da mu skrivnostna Modrost morda lahko pomaga najti boga, če pa mu že ne more pomagati najti boga, mu morda lahko pokaže koga, ki bi mu lahko pomagal najti boga. Ni dolgo razmišljal, kaj naj naredi, kar vprašal je:

»Boga iščem. A bi mi ti morda lahko pomagala pri tem?«

Modrost je odgovorila:

»A boga iščeš? Veš, večina ljudi, ki išče boga, si ga tako močno želi najti, da se na koncu prepriča, da so ga našli, čeprav ga v resnici nikoli

niso našli. Če bi se rad maksimalno približal bogu, potem ne smeš posnemati takih ljudi.«

Iskreno Iskanje je rekel:

»Nočem biti nesramen, Modrost, ampak mene ne zanima, česa ne smem delati pri iskanju boga, mene zanima, kaj naj naredim, da ga bom našel.«

Modrost je nadaljevala:

»Delaj to, kar si delal do sedaj. Išči in ne nehaj iskati, dokler ne najdeš tistega, kar iščeš, in če boga nikoli ne boš našel, si ne izmisli pravljičice o njegovem obstoju ali neobstoju. Išči boga in ga med iskanjem poveljuj in časti kot prečudovito skrivnost, ki ji še ne poznaš obraza.«

Iskrenemu Iskanju odgovor, ki ga je dobil od Modrosti, ni bil najbolj všeč. Želel si je najti boga. Ni si želel napotka o tem, kakšen odnos naj ima do boga, dokler ga ne najde. Rekel je:

»Se pravi, da ne veš, kje bi človek lahko našel boga?«

Modrost je rekla:

»Sem že odgovorila na to vprašanje.«

Modrost je nato naglo skočila pokonci, kot da bi se ji nenadoma začelo nekam muditi. Prišepnila je Iskrenemu Iskanju:

»Če se boš držal mojih napotkov, se še vidiva in slišiva, če pa se jih ne boš držal, se nikoli več ne bova srečala.«

Modrost je nato odhitela neznano kam.

Iskreno Iskanje se je po tem srečanju z Modrostjo spremenil. V neodkritosti in skrivnostnosti boga ni več videl le problema, ampak tudi rešitev. Nadaljeval je z iskanjem boga in medtem ljudem oznanjal nauk, ki ga je naučila Modrost. Tako kot njegovemu bratu Arogantni Pravljičici

je tudi Iskrenemu Iskanju začelo slediti veliko ljudi in glas o nauku o skrivnostnem bogu se je začel širiti po svetu. Sledilci enega in sledilci drugega brata so vedno pogostejše prihajali v stik drug z drugim. Naposled sta oba brata izvedela drug za drugega in se dogovorila za srečanje.

Srečala sta se v svoji rodni hiši. Očeta, ki ju je s svojo krutostjo pahn timer svet, že dolgo ni bilo več med živimi. Arogantna Pravl timer in Iskreno Iskanje sta se močno objela, ko sta se po toliko letih znova srečala. Arogantna Pravl timer je rekel Iskrenemu Iskanju:

»Brat moj edini, kako sem srečen, da te spet vidim. Našel sem boga, o, brat moj dragi. Našel sem, kar sva oba iskala.«

»Boga da si našel?«

je rekel Iskreno Iskanje:

»Kje pa si ga našel? In kakšen je?«

Arogantna Pravl timer je začel na dolgo in široko razlagati svoje sanje in kako naj bi se mu bog po njih razodeval.

Iskrenemu Iskanju se je začelo dozdevati, da več kot Arogantna Pravl timer pove, bolj jasno mu je, v kakšno arogantno slepilo se je njegov brat ujel. Počakal je, da je Arogantna Pravl timer zaključil z razlaganjem svoje zgodbe, nato pa rekel:

»Tudi jaz sem nekoga srečal, brat moj. Nekoga, ki mi je odprl oči in me opremil z orodji, s pomočjo katerih med iskanjem boga lahko ločim med resnicami in slepili.«

»Slepili?«

je Arogantna Pravl timer ponovil bratove besede.

»Da, slepili,«

je pritrdil Iskreno Iskanje in bratu podrobno opisal svoje srečanje z Modrostjo.

Ko je Iskreno Iskanje Arogantni Pravljici povedal vse, kar se mu je pripetilo ob srečanju z Modrostjo, se je kemija med bratoma začela spreminjati. Prvič v svojih življenjih sta se brata gledala iz oči v oči in se počutila, kot da se med seboj ne poznata. Po nekaj trenutkih tišine je Arogantna Pravljica prekinil molk in rekel Iskrenemu Iskanju:

»Jaz sem prerok rožnate medvedkaste religije, imam veliko sledilcev, ki se zanašajo name in na moje sanje. Sam osebno sem trdno prepričan, da je rožnati medved edini pravi bog in da si je izbral mene kot svojega posrednika. Vidim in slišim, da je tvoje prepričanje v nauk, ki ga oznanjaš, prav tako močno, kot je močno moje prepričanje v nauk, ki ga oznanjam jaz. Tvojih pristašev je toliko kot mojih. Še vedno sva brata, a je več kot očitno, da sva pri iskanju boga našla različni stvari. Ti svojo skrivnost, jaz svojega rožnatega medveda. Imaš morda kakšno idejo, kako bi rešila to godljo, v kateri sva se znašla?«

Iskreno Iskanje je zelo pozorno poslušal besede svojega brata. Ko je ta zaključil svoje govorjenje z vprašanjem, naslovljenim na njega, je rekel:

»Tako kot si že sam povedal, brat moj ljubi, nima smisla, da poskušava spremeniti prepričanje drug drugemu. Predlagam naslednjo rešitev: ti s svojimi sledilci pojdi v eno smer in oznanjaj svoj nauk, jaz bom šel pa s svojimi sledilci v drugo smer in tam oznanjal svoj nauk. Naj se ljudje sami odločijo, komu bodo sledili – tebi ali meni.«

Arogantni Pravljici je bila bratova predlagana rešitev všeč in v duhu te rešitve sta se brata na koncu tudi razšla. Odšla sta vsak na svojo stran in s svojimi besedami začela spreminjati obličje sveta. Arogantna Pravljica je svoje sledilce spremenil v zasanjane pravljicarje, Iskreno Iskanje pa svoje v kozmične Odiseje.«

Nenavadni človek je zaključil s pripovedovanjem zgodbe in rekel:

»To je to, fantje, čas bo, da se odpravim.«

Vstal je in se začel pretegovati.

Bradati Delko, nezadovoljen z zaključkom zgodbe, se je zazrl v oči nenavadnega človeka in mu rekel:

»Tvoje zgodbe imajo vedno zanimiv in poučen konec. Za zgodbo, ki si jo ravnokar povedal, pa se zdi, kot da je polovica še manjka. Ali sem jaz kaj preslišal ali se tebi ne ljubi povedati zgodbe do konca ali kaj tretjega, meni neznanega botruje temu?«

Nenavadni človek je bradatemu Delku vrnil pogled in rekel:

»Dober poslušalec si, bradati Delko. Prav si povedal. Resnica je, da polovica zgodbe še manjka, manjka pa zato, ker se še ni zgodila.«

Bradati Delko je presenečeno izbuljil oči, se za nekaj trenutkov zamislil, nato pa vprašal nenavadnega človeka:

»Hočeš reči, da sta brata Arogantna Pravljica in Iskreno Iskanje resnična in še vedno živa?«

»Točno to ti govorim in točno tu bom tudi zaključil z zgodbo.«

Nenavadni človek se je še zahvalil za pečeno koruzo, pozdravil Hrasta in Suho Vejo in se odpravil nazaj proti svojemu kolesu.

• • • • •

2. DEL

Od lažnega »požara« v bližini Gozdiča je minilo sedem dni. Srečanje učencev in sledilcev nenavadnega človeka se je ravno zaključilo. Na jasi nenavadnega človeka so ostali le še njegovi najbližji učenci. Dejo Dei je začel razlagati nenavadnemu človeku:

»Ena od poslušalk mi je poskušala dopovedati, da agnostiki ne potrebujemo svoje svetovnonazorske organizacije. Rekla mi je, da smo

samozadostni, samostojni, inteligentni in razgledani posamezniki, ki smo se sposobni sami razvijati. Za svojo rast naj ne bi potrebovali agnostičnih religij, ki posnemajo organiziranost teističnih in ateističnih religij. Rekla je, da se znamo zdravo razvijati tudi brez svetovnonazorskega velikega brata – svetovnonazorske velike sestre.«

Nenavadni človek mu je rekel:

»Če bi živeli v svetu, v katerem bi živeli le takšni ljudje, kakršne je naša učenka tebi opisala agnostike, da naj bi bili, bi bilo vse, kar si povedal, resnica. A ne živimo v takšnem svetu. V našem svetu se teistične in ateistične skupine povezujejo v svetovnonazorske organizacije. Kasneje te iste skupine skozi kanale svojih svetovnonazorskih organizacij izoblikujejo pravila igre za življenje v družbah, v katerih vsi živimo. Agnostiki decisti in na splošno vsi agnostiki smo se prisiljeni v svoje svetovnonazorske organizacije povezati zato, ker samo na tak način lahko v praksi zaščitimo svojo pravico do svobodnega življenja naših lastnih prepričanj. Naše svetovnonazorske organizacije so in bodo v prihodnje nujno zlo, v katerega uporabo nas silijo in nas bodo v uporabo tega nujnega zla silili v prihodnje sovražniki prave svobode – sovražniki prave demokracije.

Agnostiki decisti se borimo in se bomo borili v prihodnje na dveh frontah. Prva in daleč najpomembnejša fronta, na kateri se borimo in se bomo borili v prihodnje, je notranji svet vsakega posameznika. Človek se mora naučiti zdravega, modrega in krepostnega upravljanja svojega telesa. Nagoni, čuti, želje po lovljenju užitkov itd. – vse te realnosti telesa se mora človek z uporabo svoje vesti in svoje pameti naučiti modro upravljati in zdravo nadzorovati. Samo vojska takšnih agnostikov bo sposobna zmagovati na bojiščih druge fronte.

Druga fronta, na kateri se borimo in se bomo borili v prihodnje, je bojišče svetovnonazorskih sistemov sveta, v katerem živimo in bomo živeli v prihodnje in je bojišče političnih sistemov sveta, v katerem živimo in bomo živeli v prihodnje. Izgraditi želimo svet – in ga bomo izgradili v prihodnje, v katerem bo bolno demokracijo sveta, v katerem se je agnostični decizem rodil, nadomestila visoko razvita demokracija,

izvirajoča iz agnostičnih institucij, zakoreninjenih v agnostičnih demokrah, v kateri se bo agnostični decizem razvil in zasijal v vsej svoji lepoti.«

Nenavadni človek je še rekel Dejo Deiju:

»Kar si ti dobil od mene, naj naša učenka dobi od tebe.«

Dejo Dei je v znak, da razume besede nenavadnega človeka, temu dvakrat prikimal in stopil na stran, kjer so poleg njega stali in poslušali nenavadnega človeka še bradati Delko, Kami Sol in Elia Oba. Nenavadni človek jim je rekel:

»To je to, prijatelji moji, pot pod noge!«

Poslovili so se. Jasa nenavadnega človeka se je zavila v molk. Bil je to molk in bilo je to zatišje pred nevihto. Nenavadni človek se je ravno dobro namestil na svoje kolo, ko se je začelo oblačiti. Iz temnega gozda je prišlo šest kukavičarjev in obkrožilo nenavadnega človeka. Eden od njih je rekel:

»Kam se ti pa mudi?«

Drugi je z vso močjo porinil nenavadnega človeka, da je ta padel po tleh. Vsi so se smejali. Tretji od njih je brcnil v kolo nenavadnega človeka in se besno zadrhl:

»Kdo misliš, da si? Prerok, ki se mu kukavica še nikoli ni prikazala? Lažnivec prevarantski!«

Še enkrat je brcnil v kolo nenavadnega človeka. Oglašil se je četrti:

»Ne boš nič rekel? Prišli smo poslušat tvojo besedo, svinja bradavičarska!«

Vmešal se je peti:

»Govori, medvedje govno, drugače bodo naše pesti zapele pesmico!«

Šesti jih je vse utišal z dvigom roke in se namenil fizično napasti nenavadnega človeka. Oblaki so se razkadili. Iz svetlega gozda so na pomoč nenavadnemu človeku pritekli njegovi štirje prijatelji. Bradati Delko je pograbil najbližja dva kukavičarja in ju zabrisal po jasi nenavadnega človeka, kot da bi šlo za dve suhi veji. Dejo Dei ni kaj dosti zaostajal za njim. Sklatil je druga dva kukavičarja na tla in ju po dejodejovsko naučil kozjih molitvic. Kami Sol in Elia Oba sta si pomagali med seboj pri obrambi nenavadnega človeka, tako da sta onespobili še preostala dva kukavičarja. Bitka je bila dobljena. Nenavadni človek in njegovi štirje najbližji prijatelji so bili zmagovalci. Šest poraženih kukavičarjev se je zavleklo nazaj v temni gozd. Štirje prijatelji so stopili k nenavadnemu človeku. Nenavadni človek jih je vse pogledal in jim rekel:

»Rad vas imam.«

Elia Oba si je obrisala solze, ki ji jih je v oči prinesla beseda nenavadnega človeka in rekla:

»Tudi mi te imamo radi.«

Kami Sol je med vsemi zbranimi še najuspešneje skrivala svoje solze, rekla je:

»Da se ne bomo spremenili v družčino petih jokic, ki jokajo sredi gozda.«

Dejo Dei je potrepil nenavadnega človeka po ramenih in rekel:

»Samo da je naš kolesar še živ, to je važno!«

Vsi so se zasmejali. Nenavadni človek je pogledal bradatega Delka in rekel vsem ostalim:

»Delku bom povedal nekaj, kar mu moram povedati na štiri oči. Pustite naju sama in se po sedmih minutah vrnite.«

Naredili so, kar jim je nenavadni človek naročil, da naj naredijo. Ko sta ostala bradati Delko in nenavadni človek sama, mu je nenavadni človek rekel:

»Povedal ti bom tisto, kar hočeš slišati. Povedal ti bom tisto, kar moraš slišati.«

Bradati Delko je pozorno poslušal. Nenavadni človek je nadaljeval:

»Ti si eden od štirih stebrov, na katere bom postavil svojo hišo. Imenoval si se bradati Delko, imenoval se boš Brai Deo.«

Brai Deu so se orosile oči. Obrnil se je stran od nenavnega človeka, da bi si jih obrisal. Planil je v jok. Med poskusom zadrževanja navala sreče in veselja je rekel nenavnemu človeku:

»Presenetil si me.«

Nenavadni človek ga je objel in mu prišepnil:

»Šele začela sva, prijatelj moj, šele začela.«

Medtem so se nazaj vmili tudi trije prijatelji, ki jih je nenavadni človek za kratek čas poslal stran. Vsi so stopili skupaj. Nenavadni človek jim je povedal:

»Vi ste prvi štirje decirarji živega razsvetljenika in boste za vedno ostali prvi štirje decirarji živega razsvetljenika. Vsi štirje ste dobili nova imena, ki niso bila dana samo vam. Ta štiri imena – te štiri nazive bodo za vedno nosili na sebi decirarji živega razsvetljenika, ki bodo za vami, kot vaši nasledniki, zasedali vaša mesta.«

Decirarji prvega živega razsvetljenika so se vsi pogledali med seboj. Nenavadni človek je nadaljeval:

»Ko bom jaz umrl, bo eden od vas, ki ga boste izvolili iz svojih vrst, prevzel moje mesto. Dejo Dei bo njegov naziv.«

Dejo Dei je vprašal nenavadnega človeka:

»To pomeni, da če bi bil ti mrtev, bi jaz vodil deciste?«

Nenavadni človek mu je odgovoril: »Da, prav si povedal.«

Dejo Dei se je spet oglasil, rekel je:

»Ko smo že ravno pri meni, kako pa bi jaz vodil ta naš rastoči imperij, če ti recimo danes umreš?«

Dejo Dei je gledal v nenavadnega človeka in nadaljeval s spraševanjem:

»Knjiga, ki si jo napisal – Decir, je razdeljena na decize, zakaj jih je devetindevetdeset?«

Nenavadni človek mu je razložil:

»Decir ima devetindevetdeset decizov zato, ker devetindevetdeset števil številskega sistema, ki ga mi danes najpogosteje uporabljamo, stoji na dveh podlagah – dveh enotah. Ti dve podlagi – ti dve enoti, na katerih stoji devetindevetdeset decizov, simbolizirata naša dva simbola – razsvetljenik in decistični trikotnik.«

Dejo Dei se je zamislil. Nenavadni človek je pogledal v nebo in rekel:

»Temni se že. Dovolj je bilo za danes, nadaljujemo jutri.«

Nenavadni človek in njegovi najbližji štirje prijatelji so odšli domov.

• • • • •

3. DEL

Jasa nenavadnega človeka je začela počivati. Oddahnila si je od rajanja decistov preteklega dne. Zadolženi za čiščenje po dogodku so pridno

pospravljali območje. Ob jasi so še vedno sedeli nenavadni človek, Dejo Dei, Kami Sol, Elia Oba, Brai Deo in še nekaj drugih najbolj gorečih učencev nenavnadnega človeka. Nekdo od njih je nenavnadnega človeka vprašal:

»Ali si moramo prizadevati, da bi v naše vrste pridobili čim več novih ljudi, ali je to za nas nepomembna stvar?«

Nenavnadni človek je zaprl oči in odprl usta. Po sedmih minutah odprtih ust in zaprtih oči pa je usta sprostil in odprl oči. Odgovoril je v obliki kratke zgodbe:

»Bog se je odločil igrati igro – eno od mnogih. Rodil je svet svetov in v sedma nebesa tega novorojenega sveta rodil štirinajst hčera in štirinajst sinov. Otroci Boga so se želeli v Boga vrniti. Naredili so vse, kar jim je bilo mogoče narediti z namenom se v Boga Očeta vrniti, a karkoli so že naredili, jim vrnitev ni uspela. Hrepeneli so po vrnitvi – po združitvi in trpeli ločenost od Boga. V nebeško trpljenje pa je vstopil žarek upanja. Bog je po neskončnih vekih in nešteti ionih, ki so jih njegovi otroci prebili v poskušanju vrnitve v njegovo bit, tem razodel svoj božanski načrt. Razkril jim je pravila igre, ki se jih bodo morali držati, če se bodo nekega neskončno oddaljenega veka želeli vrniti v njega. Povedal jim je, kaj vse bodo morali narediti, kolikokrat se razmnožiti in kaj vse poseliti, preden se jim bo dovoljeno vrniti. Štirinajst božjih hčera in štirinajst božjih sinov se je lotilo dela. Razmnoževali so se, delili so se. Ustvarili so neštete svetove z neštetimi realnostmi in zakoni. Svetove nebes, svetove peklov in svetove vmes. Vsa ta vesolja so delo osemindvajsetih otrok, ki se želijo vrniti domov, vedo, kako to storiti, in jim bo to na koncu vseh koncev tudi uspelo narediti. Pravila igre sveta svetov so zelo kompleksna in le malo najvišjih bitij jih pozna v celoti. Je pa jasna stvar pravilo konca igre. Šele ko se bo vse v sedma nebesa povrnilo, se vrata vseh vrat bodo odprla. Šele ko bodo vsi svetovi prazni in se najvišji med njimi bo napolnil, se roke očeta vseh bogov bodo razprle, da se v njega vseh osemindvajset otrok povrne.«

Ko je učenec, ki je nenavadnemu človeku zastavil vprašanje, ugotovil, da je odgovor v obliki zgodbe končan, je spet rekel:

»Če je v tej zgodbi le za ščepec soli resnice, je ta ščepec resnice še vedno dovolj velik, da moramo razsvetljevanje ljudi vzeti zelo zelo resno. Ali imam prav?«

Nenavadni človek mu je prikimal in začel govoriti nekaj drugega:

»Osvetlil vam bom pomen nauka iz preteklosti, ki se ga pogosto napačno razlaga, obrača na glavo in posledično napačno razume. Zelo resno vzemite to osvetlitev, ker je ključnega pomena za zdrav razvoj vaših notranjosti.

Besede nauka so v biser povezane takole:

Kdor bo našel življenje, ga bo izgubil, in kdor bo življenje izgubil, ga bo našel.

Ostre besede. Besede, ki strah poženejo v žile vsem tistim, ki ljubijo resnico. A kaj te besede zares pomenijo? V kakšen način življenja nas nagovarjajo in pred kakšnim življenjem nas svarijo?

Uživati življenje je živeti življenje, je najti življenje in je izgubiti življenje. Nauk namiguje na obstoj življenja po življenju. Govori o posledicah življenja tu za življenje tam. Mi smo agnostiki decisti. To pomeni, da možnosti in teorij ne pretvarjamo v gotova dejstva brez za to potrebnih dokazov. A tam, kjer gotovosti ni mogoče določiti, se agnostiki decisti postavimo na najverjetnejše verjetnosti. In kaj je tu najverjetnejša verjetnost? Ali obstaja življenje po smrti fizičnega telesa? Ali je živeti življenje v prepričanju, da se s smrtjo vse konča, modrejša izbira od življenja v prepričanju, da se ne? Odgovor se skriva v vprašanju, kaj vse lahko izgubimo z napačno izbiro. Kaj vse lahko zakockamo, če izberemo eno ali drugo?

Začnimo z možnostjo številka ena. Enka trdi, da se s smrtjo vse konča. Ni nadaljevanja življenja. Enkrat se živi, uživaj življenje, po smrti ga več ni, se filozofija enke glasi. Kaj se zgodi, ko v človeškem svetu

prevlada filozofija enke? Ali je konec njene zgodbe res uživanje ljudi ali je njen konec svet, v katerem človek trpinči drugega človeka v lovu za živalskimi užitki? Ali je sad živetja filozofije številka ena res raj na zemlji ali je nasprotje tega? Zdaj pa polomiji živetja filozofije uživanja življenja dodajmo še možnost obstoja življenja po smrti. Recimo, da smo v resnici vsi duhovna bitja. Imamo fizična telesa, a je naša prava narava duševna – duhovna. Recimo, da se posledice živetja življenj v fizičnih telesih po nam neznanih zakonih in pravilih prenašajo na naša duševna telesa. Predstavljajte si zapravljenosti človeka, ki je živel življenje v uporabi prve filozofije, če je obstoj duše resnica. Njegova izguba je grozljiva. Njegov način življenja je v tem primeru norost vseh norosti, je izguba vseh izgub. Je zamenjava mogočnega, sijočega veselja za izumetničen »svetleči« kupček drekca.

Pa dajmo, odstavimo filozofijo enke s prestola in na njen položaj postavimo filozofijo številka dve. Kakšno spremembo dobimo? Dvojka trdi, da je življenje v fizičnem telesu le ena od postaj življenja duše. Ne živi se samo enkrat, ampak večkrat, in če se morda živi samo enkrat, se živi za duševno življenje, ki sledi, in ne za užitke, izvirajoče iz slepe strežbe nagonom mesa. Kaj se zgodi, ko v človeškem svetu prevlada filozofija dvojke?

Svet filozofije številka dve smo v resnici na Zemlji že imeli. V preteklosti so ga ustvarile teistične religije in nič kaj lepega niso uspele iztisniti iz ljudi, ki so v takšnem svetu živeli. Zanimanje tostranskega sveta zavoljo onostranskega sveta je bila njihova himna. Ljudje so trpinčili sebe in druge okoli sebe v lovu za onostranskimi zveličanji. Družba je nazadovala, njeni voditelji pa so bili najpogostejše tihi in skriti častilci filozofije številka ena. Dodajmo vsemu temu še možnost obstoja življenja po smrti. Imamo fizično in imamo duševno telo. Zakaj bi zanemarjanje telesa pomenilo bogatenje duše? Zakaj bi morala duša uničevati svet svojega fizičnega telesa, da bi bila na koncu na boljšem? Če je njena narava božanska, se mora njena lepota preslikati v fizični svet in ne obratno. Morda pa škodljivost pretiranega zanemarjanja fizičnega sveta ne zaostaja kaj dosti za škodljivostjo pretiranega lova za užitki. Morda pa je treba tudi tu uporabiti jedrno formulo kreposti, ki pravi, da je zmernost kri vsake kreposti.

Kdor bo našel življenje, ga bo izgubil, in kdor bo življenje izgubil, ga bo našel.

Kdor bo v središče svojega življenja postavil uživanje, bo življenje izgubil, in kdor bo pretirano uživanje življenja zavrzel, bo življenje našel.

V središču življenja krepostnega človeka stojijo stebri, iz katerih izvirajo zdravi užitki. Ti stebri so molitev (mahdija), meditacija (maitreja), učenje (kalkija) in pridno delo (jezuija). Zdravi užitki so v življenju krepostnega človeka odmor od življenja življenja in niso življenje samo.

Morda pa imamo ljudje v sebi skrito sposobnost ustvariti svet, ki je in bo približek nebeških svetov, in morda se ta sposobnost lahko manifestira v prakso samo takrat, ko večina ljudi izgubi svoje življenje, zato da bi ga našla. Morda.«

Brai Deo je vprašal nenavadnega človeka:

»Na kakšen način pa decist najpravičneje moli?«

Nenavadni človek jim je vsem povedal:

»Kdor bi rad s položajem in držo svoje molitve pokazal, da je decist, naj moli obrnjen proti kraju mesta tretjega templja ali obrnjen proti kraju treh vzponov. Na teh dveh mestih stojita in bosta stali naši dve največji svetišči. Ti dve svetišči, ti dve demokri demoker, simbolizirata in bosta simbolizirali srce telesa agnostičnega decizma. Molitev agnostika decista v položaju in drži agnostika decista se imenuje in se bo imenovala mahdija. Tako kot nas, agnostike deciste simbolizira mega simbol dveh simbolov, tako je tudi naša molitev, naša mahdija usmerjena proti dvema mestoma, ki naša dva simbola na poseben način predstavljata in utelešata. Ti dve mesti, ti dve lokaciji na planetu Zemlji sta smeri proti kateri smo in bomo agnostiki decisti obrnjeni kadar želimo in bomo želeli, da je naša molitev, naša mahdija izključno decistična. Ti naši dve najsvetejši lokaciji sta kraja, kjer stojita in bosta

stali naši dve kraljevi demokri – dejorda razsvetljenika in dejorda trivzpona. «

Nenavadni človek je še dodal:

»Moli naj tisti, ki čuti potrebo po molitvi. Moli naj, kadar hoče moliti, in naj moli na način, na katerega želi moliti. Dal sem vam smernice za molitev, ne edinega zapovedanega načina molitve.«

Kami Sol se je utrnila ideja, rekla je:

»Kaj ko bi preostanek dneva porabili v skupni molitvi – decistični molitvi?«

Ideja se je vsem zdela pametna in se je uresničila. Obrnjeni v smeri enega od dveh krajev – srca agnostičnega decizma so molili in prosili za razsvetlitev zase in za vse, kar živo je v svetovih, ki obstajajo.

92. DECIZ: RAZVOJ OSEBNOSTI

Razvoj človekove osebnosti je podoben razvoju človekovih mišic. Ljudje, ki svoja telesa uspejo izklesati v mogočne, mišičaste utrdbe, zelo dobro vedo, da je treba majhno mišico močno trpinčiti, če se jo hoče sčasoma pretvoriti v veliko mišico.

Vedo, da trpinčenje mišice ne sme biti pretirano, da se mišice trajno ne poškoduje, niti ne sme biti premajhno, da se prepreči mišično lenarjenje in posledično stagnacijo njene rasti.

Človek, ki ima v življenju premalo trpljenja, se »razvije« v osebnost, ki se ji lahko reče tudi osebnost šibke mišice.

Človeka z osebnostjo šibke mišice življenje razvadi in ga prikrajša za kakovostno in zdravo količino trpljenja. Tak človek je v areni človeških osebnosti bojevnik z zaspanimi mišicami.

Človek, ki ima v življenju veliko trpljenja in ga to trpljenje ne uniči, se razvije v osebnost, ki se ji lahko reče tudi osebnost močne mišice. Človeka z osebnostjo močne mišice življenje obdari z veliko količino kakovostnega trpljenja in ga izkleše v umetnino.

Človekova osebnost v organizmu človeške vrste je kakor človekova mišica v organizmu človeškega telesa. Bolj kot je posamezna mišica izklesana, močnejše je telo človeka, na katerem je ta mišica, in če je mišic, ki so velike in močne, na človekovem telesu veliko, je človek, ki je dovolj inteligenčen, da si jih ustvari, pomnoženo zdrav in krepak.

Človeška vrsta je maksimalno močna takrat, kadar jo sestavlja maksimalna količina zdravo razvijajočih se človeških osebnosti.

Marsikateremu človeku je težko sprejeti dejstvo, da trpljenje lahko človeka tudi izboljšuje in nadgrajuje, a je v času nastajanja tega zapisa točno to prava realnost in prava zakonitost narave naše vrste.

Biti resnično inteligenčen in moder človek je znati pametno sprejemati trpljenje, ki ti ga življenje vkleše v tvojo bit, in je znati sebi odmerjati ravno dovolj velike količine prostovoljno odkazanega zdravega trpljenja, da se nekega dne v prihodnosti tvoja osebnost dvigne med velikane.

93. DECIZ: VREDNOST INTELIGENCE PRIMATA HOMO SAPIENSA

Inteligenca primata homo sapiensa, kam jo umestiti? Kam naj se človek umesti s svojo inteligenco? Ali naj dvigne svojo glavo visoko ali naj jo upogne nizko?

Človek se razvija. Vse, kar sestavlja človeka, se razvija z njim. Možgani človeka se razvijajo.

Človek mora pri merjenju svoje inteligence umestiti svojo inteligenco med inteligenco svojih prednikov in inteligenco svojih potomcev.

Inteligenca človekovih prednikov mora človeka dvigniti v ponosu, ker je pametnejši od njih. Inteligenca človekovih potomcev pa mora človeka ponižati, ker je bolj neumen od njih.

Človek se mora s svojo inteligenco umestiti v zdravo sredino med svoje prednike in potomce. Ne sme biti pretirano ponosen – ošaben zaradi svoje inteligence in se ne sme pretirano poniževati zaradi stanja svoje inteligence.

Zmernost je kri vsake kreposti. Zmerna drža pri vrednotenju lastne inteligence je inteligentna drža.

Lahko bi v formulo primata homo sapiensa, ki vrednoti svojo lastno inteligenco, vstavili še inteligence, ki morda obstajajo in jih primat homo sapiens ne pozna, a kam bi prišli s takšno formulo. Neznank je preveč, da bi jih bilo smiselno upoštevati. Morda bi se z upoštevanjem vseh inteligenc, ki morda obstajajo, vrednost inteligence primata homo sapiensa tako skrčila, da bi že skoraj izginila.

Morda.

Aroganca poneumi vsako pamet.

Voditelji, ki obolevajo in so obolevali za ekstremno aroganco, so s svojo arogantnostjo pogosto vzdrževali vsesplošna družbena prepričanja o vsevednosti vodenih razredov.

To je v praksi pomenilo norčevanje iz zmot iz preteklosti z namenom povečevanja »vednosti« iz njihovega časa.

Pri tem početju se je rado pozabljalo, da se čas ne ustavi v sedanjosti, ampak se brez prekinitve pomika v prihodnost.

Nova spoznanja vedno znova razsvetlijo teme starih zmot. Norčevalci sčasoma sami postanejo norčki.

V vseh nam znanih preteklih človeških obdobjih ljudje za časa svojih življenj niso vedeli nekaterih stvari, ki so se kasneje odkrile v prihodnjih obdobjih. Niti enega obdobja v zgodovini naše vrste ni bilo takega, da bi ljudje v tistem času vedeli vse, kar se je kasneje vedelo v prihodnjih obdobjih. Zato je kristalno jasna stvar, da ima vsako človeško obdobje svoje neodkrite realnosti, in je kristalno jasna stvar, da ima vsako človeško obdobje svoje nerazsvetljene zmote.

Ne pomnožujmo zmot svojega časa z uporabo vere.

Zavrzi zaostala orodja in se opremimo z naprednimi.

Aroganca poneumi vsako pamet,

naj ne poneumi tudi vaše.

94. DECIZ: NAŠE BARVE

Decisti nimamo in nočemo imeti standardizirane barve ali barv, ki bi jih uporabljali v svojih simbolih in zastavah.

Ob različnih priložnostih uporabljamo in bomo uporabljali različne barve in kombinacije različnih barv za prikazovanje naših simbolov.

Barve ozadij svojih zastav in barve za prikaz drugih simbolov vedno prilagodimo in jih bomo vedno prilagodili namenu uporabe naših simbolov v različnih okoliščinah.

Za dogodke in aktivnosti, povezane z naravo in ohranitvijo delov narave, ki jih naša vrsta potrebuje za inteligentno in zdravo življenje, bomo večinoma uporabljali in že uporabljamo bolj zeleno obarvana ozadja na naših zastavah in drugih simbolih.

Aktivno-revolucionarni dogodki kličejo po rdeči barvi za svoj identifikator in takšno barvo ali kombinacijo barv bomo ob takšnih priložnostih decisti tudi večinoma uporabljali in jo že uporabljamo.

Na svečanostih in proslavah uporabljamo in bomo uporabljali zastave in ostale simbole v modrih, vijoličnih in zlatih različicah ...

Nobena od barv na paletah vseh barv, ki obstajajo, ni izključena iz uporabe v naši decistični simboliki.

Decisti, ponosno uporabljajte umetniške talente, ki jih imate v sebi, in stojte na odru našega svetovnega nazora izgradite galerijo umetnin, ki naj preseže in bo presegla vse galerije, ki so obstajale pred našo lepoto.

95. DECIZ: VZGOJA OTROK

Vse, kar biološko zdrav otrok resnično potrebuje, da se razvije v zdravo celico človeške vrste, je zdrav, kakovosten izvor vzgoje.

Narava izvora kakovostne vzgoje je za zdrav razvoj otroka nepomembna stvar.

Človeški otrok je zeleno jabolko, ki ga je treba naučiti vsega.

Če odtrgaš zeleno jabolko z drevesa in ga premetaš po rokah kot igračko, se neha razvijati in zgnije.

Otrok ni igračka in vsak starš bi to moral vedeti.

Ljudje, ki imajo otroke samo zaradi zadovoljevanja svojih bioloških, starševskih potreb, so običajno zelo slabi vzgojitelji, in obratno so ljudje, ki imajo otroke zato, ker bi radi sodelovali pri razvoju svoje vrste, običajno dobri vzgojitelji.

Dober starš se bo pred odločitvijo za otroka izobrazil v znanju vzgajanja otrok in bo, dokler bo vzgajal otroka, nadgrajeval in razširjal svoja znanja o vzgajanju otrok.

Najpogostejša napaka, ki jo starši, ki dobro vzgajajo svoje otroke, naredijo pri vzgajanju svojih otrok, je ta, da pozabijo svojim otrokom privzgojiti zavest in jim vcepiti znanje, kako naj to kakovostno metodo vzgajanja kasneje uporabijo tudi pri vzgajanju njihovih lastnih otrok.

Otroke je treba že od malih nog opominjati, da je vzgoja, ki so je deležni, metoda vzgajanja, ki jo bodo kasneje morali na svojih otrocih v posodobljenih oblikah uporabljati tudi sami in svoje otroke naučiti, da bodo uporabljeno vzgajanje kasneje tudi sami uporabljali na svojih otrocih.

Koliko dobro vzgojenih ljudi prekine dediščino dobrega vzgajanja, ker se jih ni naučilo, kako naj vzgojo, ki so je bili sami deležni, uporabijo tudi sami pri vzgajanju svojih otrok.

Ne bodite vi takšni ljudje.

96. DECIZ: ILUZIJA ZAČETKA IN KONCA

Alfa in Omega oziroma Začetek in Konec.

V življenju človeka ima vsaka stvar svoj začetek in ima vsaka stvar svoj konec.

Pa to dejansko pomeni, da imajo vse stvari svoje začetke in svoje konce?

Kaj če je resnica takšna, da so začetki in konci vseh stvari v resnici le spremembe, ki jih zaradi njihove intenzivnosti ljudje vidimo in sprejemamo, kot da so začetki nečesa, in jih zaradi njihove intenzivnosti ljudje vidimo in sprejemamo, kot da so konci nečesa?

Kaj če je resnica takšna, da začetkov in koncev v pravem pomenu besede sploh ni?

Kaj če so vse stvari večne in so vsi začetki in konci le iluzije naših možganov, ki si na takšen način poskušajo razložiti bolj drastične spremembe, ki so jim priča?

Morda je resnica takšna, da nastanka vseh stvari nikoli ni bilo, in morda je resnica takšna, da konca vseh stvari nikoli ne bo, ker kot sem že omenil na začetku tega deciza, Alfa in Omega morda nikoli nista obstajala in morda tudi nikoli ne bosta obstajala.

Morda.

97. DECIZ: ZIBELKA MNOGIH VRST

Naša človeška vrsta se za časa nastanka tega besedila pospešeno globalizira. Povsod se na veliko govori o multikulturizaciji – o procesu mešanja različnih kultur, in kot so prepričani nekateri, o procesu združevanja kultur. Zdi se, kot da so vse raznolike skupnosti, ki so obstajale v preteklosti, prišle skupaj in začele z izgradnjo novega, globalno povezanega sveta. V tem na novo nastajajočem svetu vse seveda ne gre točno po načrtih multikulturistikov. Konfliktnih situacij je v začasnem babilonu ras, jezikov, svetovnih prepričanj in vseh drugih dejavnikov, ki med ljudmi delajo razlike, veliko, a navkljub tej gori razlik, se proces globalizacije neustavljivo nadaljuje. Človeštvo je v obdobju svojega razvoja, v katerem je vsa vrsta, voljno ali ne, skupaj na enem nebesnem telesu – Zemlji in so vse skupnosti na planetu na tak ali drugačen način povezane druga z drugo.

Verjetnost, da bo človeštvo še kdaj v prihodnosti v takšnem položaju, je izredno majhna. Po skoku človeštva v vesolje se takšen položaj najbrž ne bo nikoli več ponovil. Ko bo proces kolonizacije najbližjih, za človeško življenje primernih nebesnih teles dobil poln zagon, se bo za človeško vrsto – po vsej verjetnosti – začelo povsem novo obdobje.

Konec bo neizogibnega povezovanja.

Vrsta se bo začela pospešeno razdeljevati in se bo po vsej verjetnosti v bolj oddaljeni prihodnosti razvejila v nove, med seboj različne vrste. Človeštvo ne bo več ena vrsta, ampak mnogo različnih vrst, ki si vse delijo skupni izvor.

Decisti se na najverjetnejšo prihodnost naše v času nastanka tega besedila v povezanost prisiljene vrste pospešeno pripravljamo.

Naš cilj je, da bi se čim več pionirskih skupin, ki se bodo odpravile novim Amerikam naproti, opremilo z decističnimi orodji in se z jedri svojih množic sčasoma izgradilo v razvite civilizacije prihodnosti. Želimo si postati oder in bomo postali oder, na katerem se bodo razvile najnaprednejše človeške vrste.

98. DECIZ: TRIK OBDARJENOSTI

Nekateri uporabniki vere trdijo, da so obdarjeni z uporabo vere. Pravijo, da jim je bog dal dar vere. Trdijo, da mi, ki vere ne uporabljamo, to počnemo zato, ker nam bog vere ni podaril.

Te uporabnike vere in vse tiste, ki bi utegnili postati žrtve posledic takšnega govorjenja, bo ta deciz osvobajajoče razsvetlil.

Že v antičnih časih so naši slabše razviti predniki za slepljenje in izkoriščanje drug drugega »razvili« tako imenovani trik obdarjenosti. Nekateri posamezniki so uspeli priti do ideje, da bi vsesplošno naravnost človeka do tega, da bi bil rad obdarjen, bilo mogoče uporabiti v praksi. Če nekomu poveš, da je zaradi nečesa, kar je naredil, na boljšem od drugih, ki tega niso naredili, ker ga je zato, da je lahko naredil, kar je naredil, nekdo z nečim obdaril, da je to sploh lahko naredil, obstaja presenetljivo velika verjetnost, da bo ta nekdo, s trikom obdarjenosti zmanipulirani posameznik, to stvar, ki jo je »obdarjeno« naredil, ponavljal tudi v prihodnje, prepričan, da je posebno obdarjen in zato na boljšem od drugih.

Antični manipulatorji so trik obdarjenosti redno uporabljali v svojih naukih, s pomočjo katerih so na svoje organizacije priklenili majhnega človeka.

Kasneje, ko so se stare ideologije zamenjale z novimi, so novi naukodajalci vse večje trike antičnih nazorskih sistemov vstavili v svoje nauke in jih uporabljali v svojih organizacijah.

»Dar vere« je eden od takih vstavkov, ki ima za sabo zelo velik in dolg seznam »obdarjencev«, ki so bili izigrani z antično starim trikom, ki na žalost pri nekaterih posameznikih v sedanjosti še vedno deluje tako učinkovito, kot je učinkovito deloval na svoje žrtve v svoji zlati dobi uporabe.

Svetovni nazori so polni starih in novoizumljenih trikov, ki prežijo na nespametne, da jim nasedejo.

Ne postanite žrtve trika obdarjenosti.

99. DECIZ: BODITE RAZSVETLJENI

Svetovni nazor mora služiti človeku in ne človek svetovnemu nazoru.

Decisti, ne bodite verni,
ne bodite kipi.
Bodite živi.

Decisti, ne bodite ujeti,
ne bodite zaslepljeni.
Bodite svobodni,
bodite razsvetljeni.

